KATE FREIMAN

Zeita cu părul de aur

ALCRIS

Capitolul 1

- Regret că sunt obligată s-o critic pe bunica ta, Amy, dar trebuie să-ţi spun că s-a comportat foarte egoist în aceşti ultimi ani, fără să-i pese de interesul tău. De fapt, de ce n-ai profitat de ocaziile care ţi s-au prezentat după ce ţi-ai obţinut diploma? De ce te-ai crezut obligată să refuzi oferta pe care ţi-a făcut-o o şcoală a cărei reputaţie este atât de bună încât atunci când orice post, oricât de mic, devine vacant, se declanşează o avalanşă de solicitări din partea unor universitari de înalt nivel? Toate astea pentru a rămâne lângă bunica ta, când averea îi permitea cu uşurinţă să-şi asigure serviciile unei infirmiere calificate.

Amy se întristă. Durerea pricinuită de pierderea bunicii sale era încă prea vie pentru a avea curajul s-o apere pe adorabila bătrână care-şi consacrase ultimii ani ai vieţii vegherii la bunăstarea materială şi morală a unicei sale nepoate. Aşează cu grijă ultimii trandafiri ai verii într-o vază de cristal, cumpănindu-şi gesturile, hotărâtă să nu se lase abătută de modul deschis de a vorbi al mătuşii Jessica.

- Bunica n-avea nevoie de o infirmieră, mătuşă. Ea nu

era bolnavă, doar o persoană bătrână, vlăguită si foarte singură. De altfel, nu m-am crezut obligată să renunţ la carieră, cum spui dumneata.

Se opri repede, ca să-şi lase conştiinţa să se liniştească în faţa acestei minciuni pioase.

- După moartea părinţilor mei, bunica a fost întotdeauna prezentă când am avut nevoie de ea. în ultimii ei ani de viaţă, am avut posibilitatea de a-i dovedi recunoştinţa mea.

- înţeleg, încuviinţă mătuşa ei cu oarecare iritare. Dar toate studiile pe care le-ai făcut degeaba! Spune-mi, câte limbi cuprinde diploma ta?

- Trei, răspunse laconic Amy, care nu dorea cu nici un chip să se oprească asupra iluziilor ei pierdute. Germana, franceza, spaniola.

- Bravo!

Admiraţia mătuşii ei era sinceră.

- Ei bine, acum că eşti liberă, va trebui să tragi un folos din toate cunoştinţele acestea.

Punând mâna pe un ziar, îi propuse:

- Să vedem paginile de anunţuri.

Amy simţi pericolul. Nu avea nicidecum intenţia să lase să i se dicteze ce are de făcut.

- Dar, mătuşă Jessica, nu este atât de urgent! Sunt încă atâtea de făcut, atâtea probleme de pus la punct.

Se opri brusc, mirată ea însăşi de lipsa ei de entuziasm.

- Si apoi, continuă ea, nu mi se pare foarte cinstit, fiind la adăpost de orice griji financiare, să ocup un loc care revine de drept unuia dintre numeroşii diplomaţi aflaţi actualmente în şomaj şi

care au mai multă nevoie de el decât mine.

- Cine îţi spune că vei fi întotdeauna la adăpost de grijile financiare?

Amy se înfioră, perplexă.

- Bunica nu şi-a ascuns niciodată intenţia de a-mi lăsa o moştenire pentru a-mi asigura viitorul.

Nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o lua conversaţia. Cuprinzând cu privirea mobilele vechi, tablourile închise în ramele lor aurite, mulţimea obiectelor preţioase care împodobeau din belşug încăperea, declară puţin cam aspru:

- Avem în jurul nostru dovada că nu voi fi nevoită să urmăresc cu asiduitate paginile cu oferte de serviciu, nu crezi, mătuşă Jessica?

Tonul ce nu admitea replică folosit de nepoata ei păru s-o pună în încurcătură pe Jessica. Obrajii ei se colorară şi nu spuse nimic, luptându-se cu nişte gânduri supărătoare. Atunci, cum Amy se neliniştea în faţa acestei tăceri, îşi reveni ca să recunoască zâmbind:

- Da, draga mea, cu siguranţă. Bunica ta avea o mare avere şi din lectura testamentului ei vom afla probabil că ţi-a lăsat totul.

- Sper că nu va fi aşa. Nu totul. Asta n-ar fi drept. La moartea mamei, unchiul Stanley a devenit unicul ei moştenitor în viaţă.

- Din punct de vedere strict juridic, este exact. Dar soţul meu va fi primul care va recunoaşte că în ultimii douăzeci de ani şi-a văzut atât de puţin mama încât n-ar fi cinstit din partea lui să beneficieze de totalitatea moştenirii.

Amy protestă imediat.

- Nu este vina lui. împrejurările au fost acelea

care l-au

îndepărtat de Anglia. Bunica era atât de mândră să se poată lăuda cu realizările fiului ei... si ale nurorii ei, să povestească peregrinările lor în zonele cele mai îndepărtate si mai izolate de pe glob, pentru a găsi păsări rare si orhidee extraordinare! Aţi devenit niste celebrităţi în lumea botanicii si a ornitologiei...

- Poate. Dar nu pot scăpa de impresia că unchiul tău si cu mine am fost niste egoişti îngrozitori. Ne-am închinat ani de zile viaţa profesiei noastre, în detrimentul familiei si al prietenilor.

Scoase un oftat adânc, spre marea surpriză a lui Amy.

- Când ai rămas orfană, continuă ea, m-am gândit imediat să te adopt. De câte ori am regretat că m-am lăsat influenţată de bunica ta! La urma urmei, Stanley era fratele mamei tale si întrucât, în pofida imensei noastre dorinţe, nu puteam avea copiii pe care-i doream, eram pe deplin îndreptăţiţi să te primim. Dar m-am lăsat influenţată de ceea ce părea atunci un argument întemeiat: stilul nostru de viaţă nu era deloc potrivit pentru educaţia unui copil de zece ani. Călătoriile noastre permanente nu permiteau o scolarizare regulată; pe deasupra, ţările în care călătoream erau, în majoritatea cazurilor, considerate drept insalubre. Mai cu seamă, nu aveam un domiciliu stabil si în timpul scurtelor noastre treceri prin Anglia, casa bunicii tale era singurul nostru loc de popas. Cu toate acestea, să stii că m-as fi ocupat cu atenţie de tine, Amy, o asigură mătusa cu o voce care se

străduia să fie autoritară, în vreme ce două lacrimi mari tremurau la colţul ochilor ei. Copiii de la tropice reusesc să supravieţuiască. în general, dobândesc chiar multă putere de caracter, un simţ al responsabilităţii si, adeseori, acea mândrie aproape sfidătoare, foarte asemănătoare cu a ta.

Amy îşi înăbuşi un protest indignat pentru a da curs liber elanului de tandreţe pe care i-l inspira femeia aceasta generoasă, a cărei inimă mare dădea cu plăcere uitării remarcile ei câteodată răutăcioase.

-Ai fi fost o mamă minunată, mătuşă, şi unchiul Stanley cel mai bun tată. Venirile voastre acasă au fost întotdeauna momente de bucurie. Expunerea amănunţită a aventurilor voastre, cadourile neaşteptate pe care mi le aduceaţi, articolele de ziar care lăudau descoperirile voastre, mă umpleau de mândrie. Si apoi...

Ezită o clipă, căutând cuvintele care să exprime cel mai bine ceea ce avea de spus, fără să lezeze în vreun fel memoria bunicii. în cele din urmă, continuă:

- Nu m-ar fi supărat să călătoresc. Cred că bunica ar fi fost uimită să descopere temperamentul adevărat al puişorului pe care-l crescuse sub aripa ei. Ea îşi dorea să fiu legată de casă. Un mic greier al unui cămin liniştit şi tihnit, fericit în intimitatea decorului familial.

Luă vaza pentru a se duce s-o aşeze pe pervazul ferestrei.

- Dar dacă aş fi putut alege...

Privirea ei rătăci peste grădină, peste verdele crud al gazonului, peste întinderea câmpiei şi,

dincolo de clopotniţa înaltă şi subţire a bisericii satului, se pierdu în imensitatea albastră a cerului albit uşor de ceaţă.

- M-aş fi servit de studiile mele pentru a pleca să predau în străinătate, dintr-o ţară în alta, dintr-un trib în altul, oferindu-mă voluntar acolo unde se desfăşoară acţiuni pentru copiii defavorizaţi ai lumii. Dar, continuă ea fără nici o urmă de ranchiună, am încercat nu numai o dată să-i explic bunicii că, în zilele noastre, chiar şi fetele de

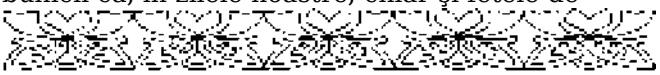

familie bună lucrează pentru a-şi câştiga existenţa. Oricum însă, chiar înainte de a mă hotărî să urmez studiile la facultate, m-a făcut să-i promit că nu voi accepta niciodată o slujbă decât într-o instituţie aprobată de ea, adică susceptibilă după părerea ei să-i transforme sălbatica nepoată într-o persoană insuportabil de afectată, pedantă, înfumurată şi snoabă de cea mai rea speţă!

- în cazul acesta, înţeleg că nici o instituţie nu i s-ar fi părut destul de bună! pufni Jessica înainte de a izbucni în hohote de râs.

Dar nu era un moment potrivit pentru veselie.

Se făcu din nou tăcere. Amy făcu un pas înainte, puţin jenată, apoi se opri, umbra ei proiectându-se pe catifeaua verde a perdelelor. Jessica se gândi imediat la o floare exotică extraordinară, condamnată să înflorească ascunsă de priviri, să-şi etaleze splendoarea sub orizonturi îndepărtate, de nepătruns. Deodată, simţi numaidecât nevoia instinctivă a botanistului de a smulge tânăra plantă viguroasă din locul acesta închis ca s-o transplanteze, cu multiple precauţii, într-un pământ fertil şi bogat...

Amy o readuse brutal la realitate, confirmând fără să vrea temerile mătuşii sale. Anumite plante sunt înrădăcinate prea adânc pentru a supravieţui în afara mediului lor obişnuit.

- într-un fel, am noroc. Chiar dacă testamentul bunicii ne-ar rezerva surprize neplăcute, am cel puţin consolarea de a şti că Toby va fixa curând data căsătoriei noastre.

- Ah, da?

în ciuda efortului vrednic de laudă pentru a părea entuziasmată, tonul Jessicăi rămânea posac.

- Uitasem că trebuie să te căsătoreşti cu Toby Huntley.

Amy îşi schimbă brusc atitudinea, ieşindu-şi din fire.

- Spune-mi, mătuşă, de ce ai aerul acesta dispreţuitor de fiecare dată când rosteşti numele lui Toby? Nu înţeleg ce ai împotriva lui. Nici bunica nu părea să-l aibă la inimă. Mă întreb de ce! Este totuşi un băiat simpatic, bine crescut, plin de curaj şi de ambiţie!

Confruntată dintr-o dată cu o întrebare care se pusese deja adesea fără să i se găsească un răspuns, Jessica avu un gest de neputinţă, un gest care cerea iertare. Cu toată înţelepciunea şi experienţa ei, nu îndrăznea să amintească faptele mărunte pe care le observase şi care o puseseră în gardă împotriva tânărului; obişnuinţa pe care o avea de a umbla în cutia de ţigări pusă la dispoziţia invitaţilor, pentru a-şi umple pachetul aproape gol, lipsa de jenă cu care-şi lăsa calul la grajduri pentru a fi găzduit, hrănit şi îngrijit pe socoteala altuia, ca să ceară să fie dus acasă cu maşina; inexistenţa

simţului ospitalităţii, aversiunea de a primi în casa lui, pretextând sănătatea precară a părinţilor; în sfârşit, se întrebase întotdeauna cum putea conduce o şcoală de echitaţie, chipurile ultramodernă, având drept personal un bătrân obosit şi o îngrijitoare de grajd fără experienţă.

Impresiile acestea neclare refuzând să se constituie într-un argument coerent, Jessica se mărgini să îngaime:

- Oh, n-am nimic împotriva lui... Nu mi-aş permite să judec un tânăr pe care-l cunosc atât de puţin...

Spre marea ei uşurare, Amy se destinse şi zâmbi cu un aer fericit.

- Sunt încântată să te aud spunând asta, mătuşă Jessica. N-aş fi îndurat ideea că ar putea exista fricţiuni între soţul meu şi singurele două rude care mi-au rămas.

Atunci, o cuprinse dorinţa subită de solitudine, dorinţa de a se sustrage autorităţii cam sufocante, în pofida amabilităţii, a personalităţii prea copleşitoare a mătuşii. Se îndreptă spre uşă.

- Scuză-mă. Mă doare puţin capul. Nu te deranja când va veni notarul. Voi fi în grădină, astfel că îi voi auzi cu siguranţă maşina.

Mătuşa ei sosise cu avionul chiar în dimineaţa aceea, tocmai la timp pentru a asista la funeraliile soacrei sale şi acum ardea de nerăbdare să afle micile veşti din ultimele luni, de a umple lacunele cauzate de lunga ei absenţă. Devansând protestele pe care le simţea că urmează, Amy ieşi în grabă şi evadă în grădină.

Toţi servitorii primiseră liber ca să aducă un

ultim omagiu celei pe care o serviseră, o iubiseră şi o respectaseră. Aşadar, nu era acolo nici grădinarul care să mătură primele frunze căzute, să tundă peluzele sau să taie trandafirii care formau un tufiş lângă care-i plăcea ei să se retragă.

Aflată încă sub influenţa izbucnirii de mânie, se lăsă să cadă pe o bancă din lemn sculptat şi îşi puse mâinile tremurătoare pe genunchi, luptând cu lacrimile care-i năvăleau de sub pleoape, ţâşnite dintr-o sursă pe care o crezuse secată.

Dispariţia părinţilor într-un accident de maşină în urmă cu zece ani fusese pentru ea o lovitură tragică. Se găsea şi ea în maşină şi trebuise să stea mai multe săptămâni în spital. Drăgăstoasa şi delicata ei bunică avusese timp s-o pregătească, să-i anunţe cu blândeţe îngrozitorul adevăr atunci când, rănile ei vindecate, avusese putere să asculte şi să-şi lase alinată durerea în braţele ei afectuoase. Dar în

dimineaţa când intrase în camera bunicii pentru a-şi da seama că invulnerabila bătrână doamnă nu era decât o biată muritoare şi că se stinsese liniştită în somn, ea era singură, fără nimeni în preajmă care să-i aline disperarea. Destinul o lăsase fără părinţi şi îi lua acum cea mai bună prietenă, sprijinul ei. De acum înainte, nu-i mai rămâneau, drept familie, decât un unchi şi o mătuşă care, din cauza absenţei îndelungate, nu erau la drept vorbind decât nişte vagi cunoştinţe, adorabile şi simpatice desigur, dar care nu vor putea niciodată să-i asigure stabilitate şi să-şi îndeplinească responsabilităţile.

Slavă Domnului, îl avea pe Toby!

Gândul acesta îi readuse zâmbetul pe buze. Având în vedere împrejurările, era firesc ca Toby să insiste pentru a grăbi căsătoria lor. înainte, Amy nu fusese deosebit de grăbită să oficializeze legătura lor. Prefera să savureze pe îndelete noua ei postură de logodnică, să se bucure de intimitatea îndrăgostiţilor. La universitate, participase mai mult sau mai puţin la micile petreceri organizate de studenţi ca să se destindă între examene; dar dorinţa de a reuşi o determinase în cele din urmă să iasă destul de puţin. Lucra cu îndârjire şi se întâlnea cu prietenele seara, la o ciocolată caldă, pentru a le asculta povestindu-şi succesele şi a compara meritele partenerilor lor masculini. în felul acesta reuşise Amy să-şi completeze lacunele unei educaţii sexuale încă deficiente, uneori cu preţul unor tresăriri de spaimă.

în consecinţă, era adesea derutată de comportarea foarte manierată a lui Toby, care avea tendinţa de a se purta cu ea cu atâta prudenţă ca şi cum era vorba despre porţelanurile fine ale bunicii ei. îl adora din copilărie; era

singurul băiat pe care-l căutase întotdeauna şi îi aprecia compania; cu toate acestea, îi dezaproba excesul de timiditate al gesturilor, al sărutărilor, mai aproape de prietenie decât de pasiune...

Trecuse o jumătate de oră de când se bucura în gând de avantajele unei căsătorii trainice, fericite, binecuvântate cu numeroşi copii, când un scrâşnet violent de pneuri o smulse din reverie. O maşină înainta pe alee, în vacarmul vitezelor manevrate cu stângăcie. Vinovatul trebuia să fie Graham Turner,

a cărui capacitate profesională nu mai avea nevoie de nici o demonstraţie, dar care, în materie de conducere a maşinii, avea o reputaţie de neinvidiat. Venea să le dezvăluie conţinutul testamentului bunicii ei. în mod ciudat, Amy nu avea chef să se mişte; rămânea ţintuită pe banca ei, ca şi cum era reţinută de mâini invizibile.

Cu toate acestea, cedând bunului-simţ, peste un minut intra în salon, unde mătuşa ei îl întâmpina cu efuziune pe bătrânul lor prieten.

- Graham! Ce bucurie să te regăsesc arătând atât de bine! Când ne-am întâlnit oare ultima dată? Acum doi ani? Poate trei?...

- Prea mult timp, după părerea mea.

Se aplecă s-o sărute pe obraz.

- Când aţi venit ultima dată, continuă el, eu eram în concediu. Unde este Stanley? Sunt nerăbdător să evoc cu el frumoasele timpuri de odinioară. Dacă sunteţi liberi, am putea cina împreună diseară?

Jessica se încruntă.

- în ceea ce mă priveşte, aş fi încântată, dar Stanley, din nefericire, nu este aici. Am făcut tot ce stătea în puterea mea ca să-i trimit un mesaj înainte de a părăsi Peru, dar

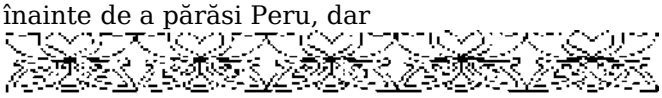

până în prezent n-a aflat fără îndoială că mama lui a murit. A plecat de două săptămâni în pădurea amazoniană pentru a aduce de acolo ucayali, păsări comandate de British Museum. Când am primit ştirea, era destul de departe pentru a fi la fel de greu de găsit ca proverbialul ac în carul cu fân. I s-au lăsat mesaje în toate satele care-i jalonau itine- rariul pe care şi l-a stabilit, dar eu îi

cunosc prea bine pasiunea de a face ocoluri prin zone neexplorate...

Ridică din umeri, apoi continuă:

- în clipa de faţă, trebuie să-şi deschidă drum cu maceta prin pădurea virgină sau navighează pe vreun râu necunoscut...

Graham Turner îşi luă o înfăţişare gravă. Prea gravă, îşi zise Amy în sinea ei. Decepţia reală pe care i-o putea provoca absenţa prietenului său nu justifica o asemenea descurajare.

- Regret că nu este de faţă. Contam pe bunul lui simţ ca sa mă sprijine în sarcina mea, care nu va fi uşoară.

întoarse spre Jessica o privire neliniştită.

- După părerea dumitale, există motive rezonabile pentru a spera că va fi aici dacă amân deschiderea testamentului, să spunem, cu o săptămână?

- Mă îndoiesc.

Graham Turner îşi transmisese neliniştea Jessicăi, ca şi lui Amy.

- Un prieten ne-a oferit ospitalitatea, continuă Jessica, pe timpul cât lucrăm în regiunea lui. A trimis deja oameni în căutarea lui Stanley, şi dacă cineva îl poate găsi, el este acela. Oricum, nici chiar Carlo Ruy Diaz de Vivaz, în pofida strămoşilor lui conchistadori, nu poate reuşi asta atât de repede. Cântărind bine totul, Graham, încheie calm

Jessica, dacă ai o datorie penibilă de îndeplinit, propun, în interesul tuturor, să te achiţi de ea cât mai repede.

- Mă declar de aceeaşi părere.

Amy înaintă în încăpere ca să-şi semnaleze prezenţa.

- Vă rog, domnule, nu mai prelungiţi aşteptarea. Am surprins fără voia mea conversaţia dumneavoastră şi cred că am înţeles că ceea ce aveţi să ne aduceţi la cunoştinţă nu va fi plăcut de auzit.

El tresări, apoi, ca pentru a-i anunţa aprobarea lui, o împinse cu blândeţe pe Amy spre un fotoliu. Ea îi zâmbi cu recunoştinţă, dar zâmbetul ei dispăru când Graham îi trânti adevărul:

- Nu se putea visa ceva mai rău! Ani de zile, bunica dumitale a refuzat să-mi asculte sfaturile. în loc să-ţi asigure viitorul, era obsedată de a-ţi pregăti un loc confortabil în societate. în consecinţă, a cheltuit cu largheţe pentru educaţia dumitale, pentru a ţine o armată de servitori ca să păstreze stilul de viaţă rafinat pe care îl considera necesar realizării ambiţiei sale: să te vadă căsătorită cu un bărbat bogat care să-ţi ofere luxul şi bunăstarea cu care ai fost obişnuită.

O privi pe Jessica, având un aer jenat.

- Sunt obligat să recunosc, spre marele meu regret, că interesele lui Stanley au fost complet neglijate. Dar mama lui era foarte convinsă că moştenirea acestei locuinţe impozante îi va provoca mai mult încurcături decât plăcere... Stanley va găsi cu siguranţă curajul s-o ierte că şi-a ipotecat toată averea ca să-şi îndeplinească planurile.

- Mătuşă Jessica, îmi pare rău! exclamă Amy. Ar fi trebuit să bănuiesc ce urma să se întâmple. Dar sinceră să fiu,

nici nu mi-a trecut prin minte. Pentru mine, bunica era peste măsură de bogată şi n-aveam de ce să-mi pun întrebări.

- Fireşte, se grăbi Graham să confirme. Bunica dumi- tale nu voia să te supere cu problemele ei financiare. Era destul de subtilă pentru a ghici că dacă ai fi cunoscut situaţia reală, firea dumitale profund cinstită te-ar fi făcut să refuzi continuarea înşelătoriei.

- Este adevărat, Amy, n-ai nici un motiv să-ţi reproşezi ceva, îi întări Jessica spusele. Dar ceea ce v-a scăpat este că Stanley, oricât ar fi de distrat, nu se lăsa înşelat. Bănuia de ani de zile că mama lui ducea o viaţă care-i depăşea posibilităţile financiare. Poate că dacă am fi avut copii, ar fi intervenit ca să-şi apere moştenirea. Dar cum fericirea ta, Amy, îl interesa la fel de mult ca pe bunica ta, nu s-a supărat să lase lucrurile să-şi urmeze cursul. Nu suntem interesaţi nici unul nici celălalt, mărturisi ea zâmbind. Ne mulţumim din plin cu bogăţiile pe care le oferă natura.

Graham Turner o aprobă.

- îmi place să aud asta, deoarece o dată ce obiectele din casă vor fi vândute pentru acoperirea datoriilor, îţi va rămâne abia atât cât să-ţi poţi plăti biletul de întoarcere în America de Sud.

- în cazul acesta, cred că Amy este cea care rămâne în pierdere.

Jessica era hotărâtă să nu se lase doborâtă.

- Va trebui să se mulţumească, aşadar, cu un cadou de căsătorie mai modest.

- Oh, mătuşă Jessica, bâigui Amy, emoţionată de abnegaţia mătuşii ei, eşti prea drăguţă! Unchiul Stanley şi dumneata aţi fi putut să mă detestaţi. Eu aş fi înţeles.

- Imposibil, draga mea. Ar fi însemnat să detestăm o parte din noi înşine.

Apoi adăugă în grabă, ca şi cum se temea să nu se înduioşeze prea mult:

- Dacă vrei să-mi faci plăcere, în schimbul a ceea ce se pare că apreciezi drept generozitate, du-te şi caută-l pe tânărul acela pentru care îţi bate inima şi convinge-l să vă căsătoriţi cât mai repede, ca să-i pot povesti lui Stanley despre eveniment la întoarcere, cu toată mândria mea de mamă prin procură.

Până şi atitudinea gravă a lui Graham Turner se clătină când Amy îşi întoarse spre el privirea înceţoşată de lacrimi, ca pentru a-i cere părerea.

- Da, de ce nu? murmură el.

A fost răsplătit cu un zâmbet radios.

- Mătuşa dumitale va putea să se ocupe de micile formalităţi. în absenţa soţului ei, are puteri depline.

Amy nu avu nevoie de mai mult de zece minute ca să se repeadă în camera ei şi să-şi schimbe rochia de doliu cu pantalonii de călărie şi vesta pe care le purta în mod obişnuit. După care, nu mai avu decât să alerge la grajduri, unde iapa ei, înşeuată deja, tropăia în aşteptarea ieşirii cotidiene.

Curând după aceea, galopa pe câmpie, cu părul fluturând în vânt.

Exaltarea cursei peste câmpuri şi tufişuri îi colora puternic obrajii atât de palizi, făcând să renască în ea optimismul tineresc şi risipind tristeţea provocată de moartea bunicii. Când se profil' în depărtare cununa copacilor care

înconjurau marele domeniu al lui Toby, inima ei începu să bată mai repede. Mări viteza, nerăbdătoare să se aban-

doneze consolării braţelor lui, până ce-i va încredinţa, foarte curând, ultimele ei aspiraţii de femeie care putea satisface din plin înflăcărarea unui îndrăgostit pasionat.

- Toby!

Strigătul vesel pe care-l lansă zărind capul blond printre plopii înalţi ar fi şocat principiile rigide ale bunicii ei.

- Toby, eu sunt.

El îşi ridică privirea şi figura lui posomorâtă se lumină imediat.

- Amy, dragostea mea! Sunt ore de când ezit să vin să te văd. Dar cum ştiam că trebuie să treacă notarul, m-am hotărât să-mi stăpânesc nerăbdarea.

Din câţiva paşi mari ajunse lângă ea, o prinse de mijloc, o ridică din şa şi o puse pe picioare. Electrizată de înfocarea ochilor lui albaştri, i se lăsă la piept, cuibărită între braţele lui protectoare.

- Mi-ai lipsit, îi spuse ea cu o voce tremurătoare. Iată de ce am fugit îndată ce am putut. Biata mătuşă Jessica, va trebui să rezolve toate micile amănunte plictisitoare.

- Sireato! glumi Toby. Mi te imaginez foarte bine ca femeie de afaceri neîndurătoare, stilul eficace care ştie să treacă asupra celorlalţi treburile secundare după ce a negociat personal chestiunile esenţiale.

- îmi supraestimezi aptitudinile! exclamă Amy. Din fericire, n-au existat nici probleme grave nici

complicaţii care să-mi pună capacităţile la încercare.

- Aşadar, totul s-a desfăşurat bine?

Nu părea foarte preocupat de problemă. Cu toate acestea, tăcerea care urmă îl făcu atent.

- Ei bine, mai mult sau mai puţin...

îi întinse buzele, însetată brusc de dragoste şi de certitudini.

- Să ne căsătorim repede, Toby. Sunt atât de singură acum! Am atâta nevoie să mă simt utilă pentru cineva, să fiu iubită; am atâta nevoie să împărtăşesc afinităţile fizice şi spirituale cu cel care este totul pentru mine!

- Oh, Amy! murmură el aplecându-se spre buzele oferite, dacă ai şti cum am aşteptat aceste cuvinte! Poate că pentru o fată este foarte plăcut să fie curtată îndelung. Dar pentru un tânăr, este un iad.

Ca s-o convingă mai bine, îşi susţinu cuvintele cu un sărut dulce şi languros, prelungit, care o lăsă fără suflu, ameţită de promisiuni.

Dar propunerile trădând preocupările lui materiale, făcute după aceea de Toby, avură asupra ei efectul trezirii la realitate.

- Am putea reface decorarea casei tale în timpul cât vom fi în călătorie de nuntă; în felul acesta, lucrările se vor desfăşura în lipsa noastră.

în ciuda eforturilor, lui Amy i-a fost greu să-şi ascundă consternarea.

- Credeam că vom locui la tine, împreună cu părinţii tăi!

- într-o bună zi, da. Dar nu cât timp vor trăi părinţii mei. Te vreau doar pentru mine singur,

Amy, într-o locuinţă în care să fim stăpâni în casa noastră. Este soluţia cea mai simplă şi mai logică, cred că eşti de acord.

- Da, desigur, bâigui ea, foarte mâhnită de decepţia pe care i-o provoca. Din păcate, mă tem că nu va fi posibil. Graham Turner tocmai ne-a făcut cunoscut că această casă va trebui vândută. Se pare că...

îşi drese glasul.

- ... bunica şi-a ipotecat toate bunurile pentru a ne menţine modul de viaţă. Si cum pensia care i se plătea s-a

stins o dată cu ea, nu mai rămâne nimic, nici bani nici domeniu. Vor fi puse în vânzare până şi bijuteriile ei.

Aştepta cuvinte de îmbărbătare, asigurarea că această situaţie nouă nu avea nici o importanţă. Dar Toby era prea uluit ca să vorbească şi încet, dureros, ea înţelese după expresia lui îngrozită, după paloarea în creştere, că vorbele erau inutile.

- Amy, sfârşi el prin a ofta, nu ştiu ce să spun.

Ea îl cercetă cu atenţie, lividă, înmărmurită. Cel pe care-l idolatrizase toată viaţa, care abia cu o clipă în urmă îi demonstra cu atâta înfocare dragostea pe care i-o purta, cel care trebuia să fie bărbatul vieţii ei, putea oare s-o trădeze? Mutismul lui, privirea lui plecată, îi confirmau temerile.

- Aşadar, se revoltă ea, ai prevăzut în mod deliberat, cu sânge-rece, să te căsătoreşti cu o moştenitoare bogată! De ce nu o spui deschis: „Draga mea Amy, fără bani, consider că nu mai ai atâta farmec“.

- Opreşte-te! exclamă el. încetează să-ţi mai

faci rău! Eu sunt acela care poate fi condamnat pentru sărăcie. Dacă aş putea, mi-aş ţine cuvântul, m-aş căsători oricum cu tine, dar dincolo de faptul că apreciez micile plăceri ale vieţii, sunt obligat să mă gândesc la părinţii mei. Ei se bazează pe mine pentru a descurca problemele familiale. De doi ani de zile, afacerile merg dezastruos şi toate investiţiile pe care le-am consacrat îndreptării situaţiei n-au schimbat nimic. Am cheltuit pentru asta până la ultimul ban, astfel încât nu mai am altă posibilitate decât a miza pe o moştenire ca să păstrez o aparenţă de bunăstare şi de situaţie lispită de griji.

Amy era dintr-o dată îngheţată, cuprinsă de un calm îngrozitor.

- Spune-mi sincer, ai avut vreodată vreun sentiment cât de mic pentru mine, sau te atrăgea numai averea mea?

Demnitatea atitudinii ei îl făcu pe Toby să roşească.

- Nici un bărbat normal n-ar putea rămâne indiferent în faţa ta. Desigur, te doream, şi te doresc încă. Dar nu eşti potrivită pentru mine...

Amy încremeni. Nici un sunet nu ieşi de pe buzele ei. Era împietrită. Cu toate acestea, durerea care o chinuia trebuia să se manifeste într-un fel sau altul.

Reţinându-şi o înjurătură deznădăjduită, Toby vru să-i întindă o mână de ajutor.

- Nu suntem obligaţi să rupem legătura noastră. Va trebui să mă căsătoresc, şi încă repede! Dar dacă procedăm cu discreţie, nimic nu ne împiedică să ne întâlnim din când în când.

încurajat de tăcerea ei, se aplecă mai aproape de ea şi deveni insinuant:

- Amy, la urma urmei ai fost adeseori cât pe ce să mă faci să uit rezerva pe care mi-o impunea severitatea bunicii tale şi să accept ceea ce doreai cu ardoare să-mi oferi. De vreme ce acum ne-am eliberat de prejudecăţile altor timpuri, de ce să nu ne trăim sentimentele? Trebuie oare să-ţi reamintesc că generaţiei noastre îi este permis ca în interiorul unui cuplu, soţul şi soţia să îşi ducă fiecare viaţa lui...?

Amy îl examină aşa cum priveşti un străin cam antipatic şi recită stăpână pe sine:

„Este plăcut să-ţi spui că oriunde ai merge,
Vei găsi întotdeauna bucurie şi mulţumire
Si că departe de buzele pe care le iubim,
Ne mulţumim cu cele pe care le găsim.“

Acuzaţia nedefinită conţinută în versurile citate îi scăpă cu totul lui Toby, care exclamă triumfător:

- întocmai! Marea suferinţă din dragoste este o treabă fără rost!

Când mâinile lui se întinseră spre ea, Amy făcu un salt înapoi, ca în faţa unui şarpe veninos.

- Nu mă atinge!

Văzu printre lacrimi neîncrederea zugrăvită pe faţa lui.

- Doamne, Dumnezeule! gemu ea întorcându-se. Cum am putut oare să mă înşel până într-atât în privinţa ta?

*
* *

Câteva ore mai târziu, îşi îndemna calul pe un drum înecat de umbre, spre luminile primitoare ale

casei. încerca să-şi amintească pe unde rătăcise în orele acestea, înnebunită de tristeţe, cât timp durase deriva ei. îşi imaginase oare trădarea lui Toby, sau era un coşmar survenit în somnul prea greu în care căzuse, învinsă de durere? Ce făcuse oare pentru a fi atât de ciufulită şi udă până la piele?...

- Amy, ce naiba ţi s-a întâmplat?

Mătuşa ei apăruse în cadrul uşii chiar în clipa când Amy se lăsa să alunece din şa. Avu nevoie de toată puterea care-i rămăsese ca să bombăne printre fălcile încleştate de frig:

- Mă gândeam la viitorul meu, mătuşă Jessica.

Veselia ei forţată suna fals.

- Toby a constatat că nu are posibilităţi financiare de a face din mine soţia lui, îi aduse ea la cunoştinţă mătuşii, şi mă întrebam dacă n-aş putea găsi un cumpărător binevoitor printre celibatarii bogaţi din Peru...

Capitolul 2

Amy nu-şi găsea locul pe scaunul ei. Zborul părea interminabil. Emoţia primului zbor cu avionul se risipise de mult. Se întreba de ce nu se gândise mai bine la viitorul ei în loc să asculte de un impuls necugetat, deşi uşor de înţeles. într-adevăr, nu era oare firesc să vrea să se alăture singurelor două persoane din lume care se interesau de ea?

Aruncă o privire piezişă mătuşii sale, simţind că nervozitatea acesteia era în creştere. Ideea de a-şi petrece restul şederii în Peru în compania

nepoatei sale o umpluse mai întâi de bucurie, dar nu era nevoie să fii ghicitor pentru a constata că telegramele schimbate cu gazda peruviană atât de binevoitoare şi ospitalieră răciseră serios entuziasmul de la început şi semănaseră un grăunte de nelinişte care se exprima printr-un fel de tulburare, ca şi cum mătuşa ei presimţea o criză iminentă.

Jessica scoase un suspin dezolat.

- Dacă unchiul tău Stanley n-a putut fi contactat încă, presupun că la aeroport va veni să mă aştepte Carlo, în fine... să ne aştepte.

în cuvintele ei exista o îngrijorare care nu i se potrivea deloc. Amy îşi ridică fruntea, smulsă brusc din toropeală de impresia ciudată că mătuşa ei se temea de această confruntare. Dezorientată, continua conversaţia pe un ton inofensiv:

- Carlo este un nume cu o rezonanţă mai curând italiană decât spaniolă. Neaşteptat!

Jessica se lăsă ademenită cu toată graba sperată de Amy.

- Este un prenume familial, îi explică ea, dat de generaţii celui mai mare dintre fii, după primul copil de parte bărbătească avut pe acest pământ de un conchistador venit din Europa.

- Mamele sperând fără îndoială să transmită fiilor lor, prin acest prenume, calităţile de forţă, energie, măreţie ale ilustrului lor strămoş, comentă Amy pe un ton acid. Este ciudat cum unele mame simt nevoia de a-şi pune în evidenţă copilul. Dacă a moştenit frumoasele calităţi ale tatălui, de ce să atragi atenţia asupra lui? Cred mai cu seamă că mândria maternă serveşte pentru a

masca vanitatea şi egoismul pe care le-au întreţinut atât de prosteşte, prin tradiţie, la progeniturile lor masculine!

Aruncând o privire stânjenită spre pasagerii somnolenţi, Jessica se aplecă să-i şoptească la ureche:

- Te rog, Amy, nu fi atât de aspră. Este la fel de nedrept pe cât de absurd de a condamna în bloc toţi bărbaţii din cauza unui şarlatan. Ar trebui, dimpotrivă, să profiţi de păţania ta cu Toby pentru a-ţi servi drept lecţie şi să te

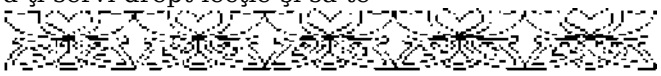

înveţe ca de acum înainte să faci diferenţa între bărbaţii care merită atenţie şi ceilalţi, oportunişti care dispar la prima furtună.

- Bărbaţii nu sunt diferiţi decât în aparenţă; sunt croiţi toţi după acelaşi tipar.

O cută severă îi înăspri gura.

- Nu te nelinişti, mătuşă, continuă ea. Toby mi-a făcut un mare serviciu vindecându-mă de sentimentalismul meu naiv de midinetă. Datorită lui, m-am maturizat; nu mă voi mai lăsa impresionată şi voi fi fără milă faţă de bărbaţii care-şi închipuie că femeia nu există decât pentru plăcerea lor.

- Să nu exagerăm! protestă Jessica, îngrijorată şi în acelaşi timp exasperată. Dacă porneşti pe calea asta, vei sfârşi inevitabil singură şi fată bătrână!

Zâmbetul enigmatic care plutea pe buzele nepoatei sale, o îngheţă pe Jessica.

- Oh, nu, mătuşă, liniştеşte-te! Nu am nici o intenţie să las să se piardă investiţia şi sacrificiile la care a consimţit bunica pentru a face din mine

un produs de lux şi mă voi vinde ofertantului care dă cel mai mult...

Jessica rămase fără glas. între timp, avionul pierdea din altitudine. Aterizarea pe aeroportul din Lima era iminentă. Când oraşul apăru sub un plafon de nori, încercă să redevină stăpână pe sine, să alunge impresia penibilă produsă de cuvintele lui Amy. Avionul cobora încet spre o câmpie fertilă, uşor înclinată spre mare şi înconjurată în depărtare de vârfuri înalte acoperite de zăpadă. Pe acest plan grandios, zgârie-norii erau reduşi la nişte cuburi neînsemnate şi frumuseţea spectacolului eclipsa momentan tot restul.

- Anzii, precizã cu solemnitate Jessica urmărind privirea lui Amy întoarsă spre est. Valea Aurului se găseşte dincolo de aceşti munţi, în mijlocul junglei amazoniene.

- Este oare adevărat...?

Din politeţe, Amy îşi reprimă un căscat.

- Cum?

- Numele acesta are vreo semnificaţie?

- Da, absolut.

Afirmaţia trezi curiozitatea lui Amy.

- Regiunea aceasta ascunde de fapt zăcământul aurifer cel mai bogat din lume. Primul filon a fost descoperit acum patru ani de către un lucrător agricol care, dând o lovitură de picior într-o grămadă de frunze moarte, s-a rănit teribil izbind o pepită de mărimea unui balon de rugby. A urmat o goană fantastică după aur. O lună mai târziu, regiunea era invadată de mii de prospectori care săpau pământul cu mâinile goale. O aşezare improvizată din colibe şi cabane s-a dezvoltat

imediat în Valea Aurului. Singura lege care se cunoştea acolo era a celui mai tare. Era domnia alcoolului şi a reglărilor de conturi, a violenţei în stare pură, încurajată de toţi recidiviştii pe care-i atrăsese speranţa unor bogăţii obţinute cu uşurinţă. Si apoi, frecvenţa accidentelor şi condiţiile precare de igienă a adus guvernul în situaţia să hotărască expulzarea tuturor prospectorilor pentru a încredinţa zăcământul în mâinile puternicelor companii miniere capabile să-l exploateze cu mijloace moderne şi un echipament ultra-sofisticat. în momentul acesta, Carlo a intrat pe scena politică pentru a lua apărarea micilor prospectori, majoritatea analfabeţi şi lipsiţi de pregătire.

Ochii Jessicăi străluceau de admiraţie în timp ce povestea această epopee.

- în aceste condiţii, nu este de mirare că prospectorii din vale l-au supranumit *El Sabio,* înţeleptul. îl consideră drept salvatorul lor, „cel căruia Dumnezeu i-a dat inteligenţă, clarviziune şi înţelepciune pentru a-l plasa deasupra prinţilor acestor timpuri“.

Complet inconştientă de iritarea pe care această apologie o provoca nepoatei sale, Jessica nu se oprea din proslăvirea în mod naiv a gazdei şi prietenului ei, căruia îi întocmea un portret prea perfect, prea măreţ pentru a fi uman.

- înainte ca regiunea să fie plasată sub administrarea lui Carlo, Valea Aurului era un loc blestemat, unde domnea haosul, unde minerii nu puteau face să li se respecte drepturile decât cu pistoalele la centură. Cum a reuşit să-i convingă să

renunţe la alcool, la arme şi la femei pentru a înstăpâni pacea şi liniştea? Nu ştiu, dar nu este mai puţin adevărat că prospectorii de aur, în general simpli ţărani visând averi născute într-o zi, lucrează actualmente într-o atmosferă dacă nu amicală, cel puţin de toleranţă. Sapă ca nişte nebuni pentru a trimite bani familiilor lor. Până şi tâlharii, cei mai periculoşi criminali, care în trecut nu ezitau să ucidă, au adoptat un mod de viaţă obişnuit de muncă îndârjită şi n-ar face rău nici măcar unei muşte.

- Dacă am înţeles bine, mătuşă Jessica, femeile sunt interzise pe acest teritoriu?

Neîncrezătoare, Amy aştepta confirmarea ipotezei care putea^ explica neliniştea evidentă a mătuşii sale.

- în cazul acesta, continuă ea, cum l-ai făcut să accepte să mă primească în casa lui?

Jessica îşi muşcă buzele, încurcată vizibil de faptul că se trădase. Puţin jenată, mărturisi:

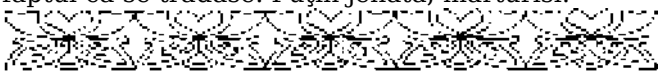

- La drept vorbind, asta nu s-a aranjat încă. Dar rezolvarea rămâne în seama mea, adăugă ea cu prea multă grabă. Carlo este prea bine crescut ca să abandoneze o tânără într-o ţară străină.

- într-un cuvânt, deşi ai declarat că aş fi indezirabilă, ai intenţia să mă impui punându-l în faţa faptului împlinit?

Amy aşteptă, îngrozită la ideea că mătuşa ei era în stare de o asemenea incorectitudine.

- Scuteşte-mă de reproşurile tale. Nu aveam de ales.

Amy ridică dezamăgită din umeri şi se lăsă să cadă pe

spătarul scaunului ei. N-avea intenţia să se lase intimidată. Se consola, aproape amuzată, la gândul că în cazul unui refuz categoric al lui senor de Vivaz, va putea, aşa cum îşi dorea, să rupă orice legătură cu trecutul şi să stea în sfârşit pe propriile ei picioare.

- După cum se pare, senor de Vivaz preferă exerciţiul autorităţii în locul adunării de bogăţii. Altfel, ar răscoli şi el pământul în căutarea propriului Eldorado, remarcă tăios Amy legându-şi centura de siguranţă cum tocmai le ceruse stewardesa.

Jessica se lansă în explicaţii însufleţite, fără să observe că Amy era din ce în ce mai iritată:

- Familia lui Carlo s-a stabilit în Valea Aurului acum câteva secole. Locuind pe pământurile acestea dintotdeau- na, era normal să revendice o parte de suveranitate asupra zăcămintelor. La origine, Eldorado nu era un loc, ci un nume atribuit de conchistadori unui şef de trib indian, un rege atât de bogat potrivit legendei, încât era acoperit cu praf de aur. El arunca în gropile de sacrificiu pepite de aur şi smaralde drept ofrandă zeului său. Rangul acesta este departe de a i se potrivi lui Carlo, adăugă ea în zbârnâitul

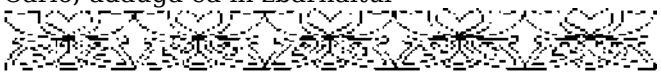

asurzitor al reactoarelor inversate în momentul când aparatul atingea solul. Nu este doar acoperit cu aur, este un bărbat de aur.

Ieşind din vion, Amy fu uimită de răcoarea ambiantă, ea aşteptându-se la un asalt de căldură umedă şi apăsătoare. Dar nu era la capătul surprizelor. Cel care se apropia să le ia bagajele după îndeplinirea formalităţilor vamale, nu

corespundea deloc cu modelul de perfecţiune descris de mătuşa ei.

- Carlo! Ce drăguţ din partea ta că ai venit să ne întâmpini!

Jessica se aruncă în braţele larg deschise ale bărbatului, pierzându-se la pieptul lui larg, gol sub cămaşa kaki larg deschisă.

- Iat-o pe nepoata mea, Amy.

Ieşise cu respiraţia tăiată din îmbrăţişarea aceasta entuziastă.

- Amy, ţi-l prezint pe senor Carlo Ruy Diaz de Vivaz. Sunt sigură că veţi deveni cei mai buni prieteni din lume.

Amy înclină uşor capul şi întinse şovăind mâna în direcţia acestei siluete atletice. Sub o pălărie cu boruri largi împinsă spre spate, o masă de păr negru ca pana corbului încadra o faţă bronzată de soare, brăzdată brusc de cute îngrijorate.

- Miss... Temple, presupun?

Avea o voce profundă, căreia Amy îi răspunse cu un mic semn afirmativ.

- Bun-venit pe pământ peruvian, senorita. Sunt sigur, cum spune mătuşa dumneavoastră, că ne-am fi simpatizat dacă împrejurările ne-ar fi permis să facem cunoştinţă.

Amy recunoscu în suspinul scos de mătuşa ei nervozi-

tatea care o bănuise mai înainte. Se străduí să rămână calmă, dar era supărată fără voia ei pe bărbatul acesta care-şi manifesta astfel nemulţumirea, până într-atât încât mătuşa ei, atât de calmă de obicei, tremura ca o adolescentă intimidată.

- Oh, Doamne...! Trebuie să mă ierţi că nu ţi-am anunţat sosirea nepoatei mele, Carlo. în pofida obiecţiilor ridicate atunci când am sugerat s-o aduc cu mine în Valea Aurului, m-am gândit că dacă îţi voi explica situaţia prin viu-grai, îi vei acorda fără ezitare permisiunea.

- Permisiunea mea? Pentru ce?...

- într-adevăr, de ce permisiunea lui, mătuşă Jessica? interveni Amy. îmi închipui că senor de Vivaz nu are totuşi puterea de a interzice vizitatorilor intrarea în ţara sa?

- Nu, bineînţeles, reluă acesta cu o voce stăpânită. Toţi vizitatorii sunt bine-veniţi atâta timp cât au avut bunul- simţ de a-şi reţine o cameră la hotel, ceea ce dumneavoastră aţi neglijat cu siguranţă să faceţi. N-aş vrea să par neospitalier, dar mătuşa dumneavoastră cunoaşte motivele care mă determină să refuz prezenţa femeilor în Valea Aurului.

Amy îi întâlni pentru prima oară privirea şi simţi că dă înapoi. Făcea într-adevăr parte din stirpea strămoşilor lui conchistadori care reuşiseră să învingă şi să doboare nişte războinici mândri ca incaşii.

- Se pare că mătuşa mea face excepţie, remarcă Amy cu un dram de dispreţ dozat cu atenţie, aşa cum fusese învăţată.

El se înclină. Ochii lui nu mai erau decât două deschideri înguste şi negre.

- Mătuşa dumneavoastră n-are de ce se teme. Este ca o mamă pentru toţi acei mineri izolaţi, despre care se spune: „visul lor este un pat cu o femeie în el“.

Rostise asta deliberat, silabisind cuvintele.

Amy nu se clinti, deşi vocabularul acesta prea explicit îi ofensase sensibilitatea. Dar mătuşa ei îi sări în ajutor:

- Nepoata mea nu este obişnuită cu asemenea limbaj, Carlo! Ea a dus până acum o viaţă foarte ocrotită.

Departe de a se lăsa emoţionat, el profită de ocazia care
i se oferea.

- Tocmai! Un motiv în plus...

O mulţime de călători treceau pe lângă trioul pe care-l formau Amy şi mătuşa ei, confruntate cu gazdă încăpăţânată care le privea ţintă, aşteptând ca ele să găsească mijlocul de a ieşi din impas. Cu o jumătate de oră în urmă, Amy ar fi acceptat să ia avionul următor ca să se întoarcă în Anglia, dar după aceea îndurase comportarea tiranică şi încercările de intimidare ale acestui spaniol lăudăros în faţa căruia nu avea intenţia să cedeze.

- Oamenii dumneavoastră sunt incapabili să se comporte ca fiinţe umane normale, senor? îi aruncă ea fără să se gândească la consecinţe. Sau au fost condiţionaţi să se supună legii barbare conform căreia forţa absolută nu se poate realiza decât între bărbaţi? Este oare asta mai patetic, continuă ea, decât o echipă de bărbaţi adunaţi să-şi exercite împreună sporturile lor violente, cursele de tauri şi partidele înflăcărate de vânătoare când toată lumea ştie că această demonstraţie de forţă serveşte la mascarea unei spaime viscerale de femeie?

Jessica scoase o exclamaţie uluită. Amy se întoarse spre adversarul ei, aşteptându-i reacţia...

Privirea lui aţâţată de mânie întârzie o clipă pe figura aprinsă a lui Amy, pe gura ei crispată de furie.

- Sfântă Fecioară! exclamă el în cele din urmă. Cum să le porţi pică celor care le gonesc pe acele femele care au darul de a-şi vărsa veninul păstrându-şi în acelaşi timp frumuseţea şi puritatea înfăţişării? Chiar şi păsările pădurii sunt bănuitoare faţă de fluturii frumoşi, cu atât mai dăunători cu cât culorile lor sunt mai splendide, fără să mai vorbim despre acele gângănii care simbolizează ipocrizia luând aspectul unor insecte dintre cele mai respingătoare ca să descurajeze pofta duşmanilor lor.

- Dacă bărbaţii nu s-ar comporta ca nişte păsări de pradă, poate că femeile n-ar fi obligate să recurgă la asemenea subterfugii!

- Opriţi-vă, amândoi!

Jessica îi privea cu un aer revoltat.

- Dacă nu ne putem pune de acord, să încercăm cel puţin să ne explicăm ca nişte oameni raţionali şi civilizaţi! Mă uimeşti, Carlo. Cât despre tine, Amy... nu am cuvinte să-ţi calific comportarea.

Amy se întoarse, destul de ofensată şi uluită de dezlănţuirea de furie pe care reuşise să i-o provoace acest personaj grosolan. Independent de aversiunea pe care i-o provoca de acum înainte specia masculină în ansamblul ei, ştia că pe acesta l-ar fi urât oricum, chiar de la prima privire.

De altfel, sentimentul acesta era împărtăşit. Lui Carlo i-a fost destul de greu să se potolească şi să-i prezinte scuze Jessicăi.

- Iartă-mă, dragă prietenă, nu aveam intenţia să fiu enervant, dar voi rămâne neînduplecat. Stii foarte bine că

eu consider un anumit tip de femei indezirabil în Valea Aurului, şi cunoşti care este motivul.

Amy tresări involuntar sub privirea lui pătrunzătoare.

- Dacă aş avea posibilitatea, m-aş bucura primul să primesc în casa mea această blondă ameţitoare.

Bădăran!

Insulta urcase prompt pe buzele lui Amy, fără să treacă însă de ele. Rămase înmărmurită auzind-o pe mătuşa ei pledându-i cauza pe un ton implorator care nu-i semăna deloc.

- Te rog, Carlo, lasă-mă să-ţi explic ce reprezintă Amy pentru Stanley şi pentru mine. Ea... este copilul pe care noi nu l-am avut niciodată, pe care l-am dorit întotdeauna; când era mică, era magnetul care ne atrăgea în Anglia îndată ce o pauză ivită în munca noastră ne permitea să ne repezim s-o vedem; când era adolescentă, i-am împărtăşit speranţele, aspiraţiile, visele. Si acum...

Când vocea i se frânse, Amy ar fi putu jura că emoţia ei era sinceră.

- Acum că ne apropiem de vârsta retragerii, ne-ar fi plăcut să ne consacrăm restul vieţii întorcându-i toată bucuria pe care ea ne-a dat-o.

Amy era cât pe ce să aplaude acest mic discurs strălucitor. Descoperea la mătuşa ei talente ascunse de actriţă. Sinceritatea tonului, patetismul glasului, lacrima strivită discret în colţul ochilor ar

fi mişcat inimile cele mai aspre, dar totul aluneca peste bărbatul acesta placat cu aur.

Cu toate acestea, cinismul ei făcu loc unui zâmbet amuzat când îl văzu pe Carlo, care în cele din urmă depuse un sărut pocăit pe buzele mătuşii ei buimăcite.

- Eşti o şireată nemaipomenită, dar te ador...

Fără alte comentarii, luă valizele cele mai grele şi porni la drum, aruncând peste umăr:

- întrucât sunteţi o tânără lipsită de prejudecăţi, nu veţi avea nimic împotrivă să luaţi restul bagajelor ca să mă urmaţi la avionul meu.

Prea uluită ca să protesteze, Amy îi dădu ascultare şi porni în urma lui, imitată de mătuşa ei care se arăta foarte satisfăcută. în ceea ce o privea, Amy avea senzaţia penibilă că este prinsă în cursă. Ar fi dat oricât să-şi poată vedea nestânjenită de treburile ei, dar pentru nimic în lume nu-i va oferi acestui tiran satisfacţia de a se lăsa tratată ca o lesă veche de care nu mai ai nevoie. Pentru prima dată în viaţa ei avea timpul, dorinţa şi banii necesari pentru a se plimba şi a se distra în capitala unei ţări exotice, cu convingerea că poate, când vrea, să-şi ia bilet de întoarcere. Cu toate acestea, urcă în avion în timp ce senor de Vivaz se instala pe scaunul pilotului.

O impresie de gol, care nu se datora numai golurilor de aer care zgâlţâiau aparatul, o redusese la tăcere. Mătuşa ei scoase un oftat de uşurare.

- Nu ţi-am spus că prietenul nostru Carlo este un om de lume?

Era încântată vizibil de succesul şireteniei sale.

- Si iată-ne pe amândouă în drum spre Valea

Aurului, adăugă ea.

- Nu sunt sigură că asta mă încântă foarte mult, deoarece prezenţa mea nu este atât de dorită acolo. Si la drept vorbind, n-am apreciat decât cu moderaţie rolul de mătuşă disperată de care te-ai folosit ca să-l înduioşezi.

- N-am spus un sigur cuvânt pe care să nu-l cred cu adevărat! protestă Jessica. în fine... am insistat puţin în

genul melodramatic, dar esenţialul este că am obţinut câştig de cauză. Ca toţi bărbaţii care au o inimă de cavaler, Carlo cedează în faţa unei femei aflate în situaţie critică. Este evident că merge împotriva voinţei lui, dar am câştigat!

- Nu crezi totuşi că ne bănuieşte că am pus la punct scena asta melodramatică pentru a-l îmbuna?

- Dar tu n-ai nici un amestec!

- Eu o ştiu, mătuşă Jessica, dar el nu.

Se opriră din discuţie, stânjenite. Jessica se cufundă în gândurile ei, instalată într-un fotoliu mare din piele, plasat în faţa unei mese care contribuia la a atribui cabinei, acoperită cu o mochetă groasă şi jalonată de hărţi, aspectul unei săli de consiliu. Amy încrunta sprâncenele cu un aer grav şi privea prin hublou tălăzuirea nesfârşită a unei vegetaţii compacte, întretăiată numai de reţeaua încurcată a unor panglici care formau multiplele ramificaţii ale Amazonului.

îşi frămâna mintea întrebându-se de unde venea acest sentiment de vinovăţie care o chinuia, de vreme de era nevinovată, şi care era cauza ostilităţii pe care i-o stârnise imediat Carlo. Mătuşa

ei îi lăudase purtarea curtenitoare faţă de femei, în timp ce atitudinea lui faţă de ea era la limita grosolăniei. Se înfioră, chinuită de farmecul incontestabil al prezenţei lui, iritată că bărbatul cel mai bogat din Peru era îmbrăcat ca un coate-goale. Toby, cel puţin, chiar în ţinută lejeră, etala o anumită eleganţă...

Nu reuşi să-şi stăpânească o strâmbătură. Degeaba încerca să se convingă de contrariu, nu-şi revenise încă din teribila lovitură servită de logodnicul pe care-l iubise atât de mult.

- Amy, priveşte!

Tresări. Mătuşa ei se apropiase de hublou.

- Firul acela de fum, acolo jos, anunţă Valea Aurului.

Câteva clipe mai târziu, avionul plana pe deasupra unei
mari despresiuni închise, scobită în inima pădurii. Amy zări, îngrozită, un furnicar de oameni târându-se şi scormonind pământul, coloane de lucrători încovoiaţi sub greutatea prea mare a poverilor cărate, iar alţii mânuind cazmale şi lopeţi, cufundând site în apele tulburi. Din loc în loc, flăcările lungi, portocalii, ale lămpilor cu acetilenă sfâşiau aerul plin de praf, licăriri fantomatice în atmosfera aceea opacă şi agitată ca o anticameră a infernului.

- Acolo! îi arătă Jessica în timp ce viziunea oribilă dispărea în depărtare. Pe o înălţime, se vedea silueta frumoasei locuinţe clădite de strămoşii lui Carlo, ca un simbol al puterii şi ambiţiilor lor.

Avionul ateriză aproape imediat în apropierea

grandioasei reşedinţe, situată pe un promontoriu care domina valea, odinioară verde şi fertilă. în faţa contrastului pe care-l ofereau liniştea şi frumuseţea peluzelor tunse îngrijit şi rondurile de flori cu fântâni arteziene, Amy fierbea de indignare. Gazda lor le conducea, pe ea şi pe mătuşa ei, de-a lungul aleilor scăldate de soare spre clădirea elegantă acoperită cu ţiglă. Casa, frumos proporţionată, prezenta o faţadă bogat decorată care înălţa spre cer o cunună de turnuleţe zvelte de pază.

- Vă urez bun-venit în casa mea, senorita Temple, bombăni Carlo, şi un sejur plăcut, care să justifice dificultăţile pe care le-aţi depăşit cu atâta dârzenie ca să ajungeţi până aici.

Spre disperarea ei, o tulburare inexplicabilă îi îmbujoră

obrajii, spre marea satisfacţie a lui Carlo. După cum se temuse, el se înşelase chiar de la început în privinţa ei acuzând-o de duplicitate, şi închipuindu-şi că are o influenţă nefastă asupra mătuşii ei.

în intenţia de a preveni o nouă izbucnire şi de a apăra fragilul armistiţiu, Jessica interveni:

- îndată ce Stanley se va fi întors din expediţia lui, ceea ce se pare că încă nu s-a întâmplat, pentru că nu l-am văzut la aeroport, ne vom întoarce în Europa. Nu va dura mult, Carlo, şi te vom lăsa curând cu liniştea ta.

- Cu singurătatea mea, o corectă el, având în ochi o licărire pe care Amy nu ştiu s-o interpreteze. Pacea este o cupă glorioasă pe care o împarţi cu adversarii. Solitudinea este un fel de drog care în unele zile are gust de nectar, iar în altele de venin.

- Cel care alege singurătatea nu se supune decât propriilor lui reguli, completă Amy pe un ton suav. Dar poate că asta este o slabă consolare când eşti obligat să trăieşti într-o închisoare aurită, având drept singură companie oglinzi care-ţi întorc propria imagine.

- Se spune că prietenii vechi sunt cele mai bune oglinzi.

Jessica juca în continuare rolul mediatorului.

- Nu ezita să mi te adresezi mie, Carlo, dacă ai nevoie să te destăinuieşti. Ca să revenim la soţul meu, poţi să-mi explici cum a putut scăpa tuturor emisarilor trimişi în căutarea lui?

El nu-şi dădu osteneala să răspundă. Ajungeau la casă, un corp principal, continuat de două aripi laterale, larg întinse, ca cele ale unei păsări mari. Deasupra intrării era înscrisă deviza familiei: *Guerra con todos y pas con nada,* război împotriva tuturor, pace cu nimeni şi nimic.

Stânjeneala care apăsa asupra celor trei se risipi ca prin farmec când în uşă apăru o fată foarte tânără care coborî repede treptele peronului ca să se repeadă spre Jessica scoţând o exclamaţie de plăcere.

- Bine aţi venit, senora! Ce bucurie să vă avem din nou printre noi!

- Mulţumesc, Dolores!

Jessica o îmbrăţişă.

- Sunt fericită că m-am întors şi foarte nerăbdătoare să aflu ce ai făcut în timpul absenţei mele. Amy, adăugă ea împingându-şi nepoata în faţă, ţi-o prezint pe Dolores, care te va servi cu tot atâta grijă şi atenţie ca şi cum ai fi o prinţesă.

Mama ei, care ţine de ani de zile casa lui Carlo, a învăţat-o bine meseria.

- Oh, mulţumesc, doamnă!

Dolores roşi auzind complimentul. Amy îi admira vioiciunea mişcărilor, graţia mlădioasă a mâinilor, foarte în largul ei în bluza de bumbac şi fusta foarte scurtă. Ochii ei negri străluceau cu o licărire veselă care-i punea în evidenţă culoarea arămiu-aurie a tenului.

- *Buenos dias,* senorita. Această călătorie lungă trebuie să vă fi obosit. Dacă vreţi să mă urmaţi, vă voi pregăti o cameră.

Amy îi întoarse zâmbetul şi acceptă cu un mic semn din cap. Era nerăbdătoare să scape de prezenţa obsedantă a stăpânului casei. Dar cum pornea în urma mătuşii care o însoţea deja pe tânăra plină de energie, mâna lui Carlo se aşează pe umărul ei ca s-o reţină.

- Aş vrea să vă spun ceva în particular, în absenţa mătuşii dumneavoastră. Veniţi cu mine.

Alarmată de îngrijorarea nedefinită pe care atitudinea lui o lăsa să se ghicească, Amy ar fi vrut să le ajungă din urmă pe cele

două femei care se îndepărtau, absorbite de conversaţia lor.

- Bine, răspunse ea. Deşi nu văd ce ar putea fi atât de important să ne spunem.

De data aceasta, el nu căută să-i dea vreo replică. O precedă fără nici un cuvânt pe o scară scurtă, apoi de-a lungul unui culoar unde un perete întreg era acoperit cu portrete solemne în rame aurite. Amy remarcă în trecere numeroasele asemănări transmise de la o generaţie la alta pe

linie bărbătească: înfăţişarea semeaţă, privirea arogantă şi excesul de bijuterii şi pietre preţioase, singura caracteristică ce părea că nu este împărtăşită de ultimul descendent al dinastiei Vivaz. Fiecare portret era flancat de cel al unei soţii, admirabil de tânără, uneori excepţional de frumoasă, cu ochii trişti, obsedanţi...

Observându-i curiozitatea, Carlo comentă:

- La fel ca prospectorii de astăzi, strămoşii mei lucrau din greu ca să-şi agonisească averile şi să trimită familiei banii necesari pentru cumpărarea unei soţii.

Amy lăsă să-i scape o scurtă exclamaţie, înăbuşită imediat ca să nu se arate indignată de această revelaţie.

- Să ştiţi că adesea căsătoriile aranjate sunt cele mai
reuşite, continuă el.

îi aruncă o privire piezişă ca să-i aprecieze reacţia.

- Acestea au cel puţin meritul de a-i scuti pe soţi de tortura de a simula marea dragoste, deoarece în cazul acesta căsătoria este motivată de argumentul interesului comun.

- Presupunând că interesul este comun, obiectă Amy cu un nod în gât. Cinstit vorbind, nu înţeleg ce poate determina o tânără să-şi părăsească ţara şi familia pentru a se înmormânta lângă un străin, în fundul pădurii amazoniene.

- Aurul este foarte atrăgător, draga mea copilă. Se spune că cine îl posedă, poate totul pe lumea aceasta, chiar să deschidă porţile paradisului.

- Sau ale infernului! murmură ea, având încă în faţa ochilor viziunea minelor survolate la sosire. Amy se întreba până unde mergea lăcomia acestor căutători, până la ce limită puteau să-i împingă setea de aur şi perspectiva măreţiei şi a puterii pe care se presupunea că le conferă metalul galben.
Carlo deschise o uşă şi o invită să intre într-un birou cu pereţii acoperiţi cu etajere pline de cărţi. El abordă imediat subiectul, fără înconjur şi fără introducere.
- V-aţi revenit complet după moartea bunicii dumneavoastră, miss Temple?
- îşi revine cineva complet vreodată după dispariţia unei fiinţe dragi? se revoltă ea, deja în defensivă.
Atitudinea maternă şi protectoare a mătuşii ei putuse să-l facă pe Carlo să se îndoiască de posibilităţile ei de adaptare la climatul istovitor al Amazoniei. Pentru a înlătura orice ambiguitate, îi spuse cu o voce limpede:
- Nu vă neliniştiţi, mă simt foarte bine. Sunt perfect sănătoasă, la trup şi la minte.
- în cazul acesta, presupun că singurul rău de care suferiţi este cel care poartă numele de decepţie din dragoste.
Amy îl privi cu atenţie. Oare auzise bine? Sângele îi urcă în obraji.
- Mătuşa Jessica nu avea dreptul...
- Mătuşa dumneavoastră nu mi-a spus nimic. V-aţi trădat singură.
Se aplecă spre ea.
- Când o tânără dovedeşte de la început şi fără rost o

asemenea agresivitate faţă de un necunoscut, înseamnă că are un motiv, real sau imaginar, să-i deteste pe toţi cei de acelaşi sex. Dar sentimentele dumneavoastră sunt în contratimp. Departe de a fi impusă în casa mea, cum se pare că o credeţi, sunteţi aici într-un scop foarte precis.

Ea se încordă, mereu în defensivă, şi fu imediat descumpănită de râsul ironic al interlocutorului ei.

- Aceasta este logica feminină! Puneţi paie pe foc pentru a agita imediat furtunul de incendiu în cazul că flăcările se vor răspândi. Liniştiţi-vă. Dacă sunteţi aici, este pentru că unchiul dumneavoastră este de negăsit. Am evitat în mod deliberat să vorbesc despre asta mătuşii dumneavoastră. Ştirile nu sunt bune.

- Ce i s-a întâmplat?

- Până în momentul de faţă, cercetările efectuate în satele prin care intenţiona să treacă au permis numai culegerea unor informaţii vagi referitoare la un bărbat alb cuprins de febră, înverşunat să urce cu orice preţ în susul fluviului în căutarea unor păsări rare. Poate fi vorba despre unchiul dumneavoastră, dar nu este sigur deoarece oamenii de ştiinţă care străbat pădurea în lung şi-n lat vor fi în curând mai numeroşi decât indigenii care se pare că-i fascinează! Cercetările vor continua până când va fi găsit, promise el. Până atunci, veţi rămâne în casa mea. Mătuşa dumneavoastră va avea nevoie de îmbărbătarea pe care numai dumneavoastră singură i-o puteţi aduce, în ipoteza cea mai tragică.

Capitolul 3

- Oh, senorita, ce frumos!

Dolores, cu mâinile împreunate şi gura

rotunjită de admiraţie, se extazia în faţa desfăşurării de lenjerie fină, de mătăsuri, de modele ale croitoriei de lux pe care le scosese din valiza lui Amy.

Amy îşi imagina cât de uimită ar fi fost Dolores dacă ar fi văzut imensa garderobă pe care o pusese în ordine şi o depozitase cu grijă în Anglia. Hainele din stofă fină de tweed, blănurile, pantofii de piele făcuţi de comandă, cu poşetele şi mănuşile asortate, splendidele rochii de bal cumpărate atunci când banii păreau inepuizabili, pentru plăcerea unui bărbat care-i privea toaletele cum se citeşte un barometru care indică starea financiară.

O lăsă pe Dolores să se minuneze în continuare şi se îndreptă spre fereastra cu jaluzelele larg deschise spre un grilaj din fier forjat, amintind de cele care împodobeau haremurile pentru a feri de priviri indiscrete favoritele sultanului închise acolo.

După ce-i spusese ceea ce avea de spus, senor de Vivaz o concediase cu un gest aproape dispreţuitor. Mândria explozivă a conchistadorului amestecată cu aroganţa moştenită de la mauri, pe vremuri stăpâni ai Spaniei, dădeau sfaturilor lor accentul unui ordin ameninţător.

- Sunteţi liberă să circulaţi după pofta inimii în interiorul casei şi în parc, dar feriţi-vă, senorita, să treceţi dincolo de zidul împrejmuitor.

- Nu te simţi închisă aici, Dolores? întrebă pe neaşteptate Amy, impresionată de oceanul de verdeaţă care se întindea în faţa ei cât vedea cu ochii, sub un cer fără nici un nor.

- Nicidecum, senorita. Dimpotrivă, mie mi se

pare că am noroc. Aici este un adevărat paradis faţă de desimea pădurii care ne înconjoară.

- Dar cum îţi petreci zilele? Trebuie să-ţi fie greu să nu ai prieteni de vârsta ta, cu care să stai de vorbă; şi poate că într-o zi vei regreta că n-ai avut ocazia să întâlneşti pe cineva din sexul opus.

Se întoarse şi o surprinse pe Dolores cercetând în oglindă impresia pe care o făcea o rochie lungă din crepdeşin pe tenul ei arămiu.

- Am logodnic, senorita, declară ea pe un ton poznaş, fără să-şi întoarcă privirea de la oglindă. Si dacă aş vrea, aş putea avea câte unul în fiecare zi a săptămânii.

- Cu toate acestea, senor de Vivaz m-a lăsat să înţeleg că toţi bărbaţii, cu excepţia lui, locuiesc şi lucrează într-un perimetru interzis.

- Este adevărat.

Dolores îi adresă un zâmbet larg.

- Eu n-am dreptul să merg să-l văd; de aceea, vine el. Dar vă rog, nu spuneţi asta nimănui!

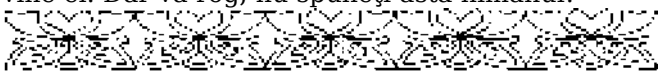

îşi muşcă buzele, regretând această mărturisire făcută prea repede.

- Paulo ar risca să fie dat afară.

- De acord, o linişti Amy. Nu mi-aş ierta-o niciodată că am distrus o poveste de dragoste.

- O poveste de dragoste!

Dolores izbucni în râs, cu capul răsturnat pe spate.

- Nu este o poveste de dragoste, senorita, doar un simplu flirt, ca să treacă timpul. Paulo este băiat frumos, dar câştigul lui n-ar fi suficient să-mi asigure felul de viaţă cu care sunt obişnuită. Trăiesc sub acoperişul acesta de când aveam cinci

ani, zise ea cu mândrie, şi am dormit întotdeauna în aşternuturi curate, pe o saltea autentică de puf! Nu-mi va veni niciodată ideea să părăsesc luxul acesta pentru o saltea de paie mizerabilă, în cabana unui muncitor cu braţele!

Amy se întoarse ca să-şi ascundă aerul amuzat. Snobismul ierarhiei există la toate nivelurile sociale!

Niciodată până acum Amy nu şi-ar fi permis să încalce regulile stricte ale bunei-cuviinţe care interzic unui invitat să smulgă unui servitor prea guraliv informaţii asupra gazdei. Dar Carlo se comporta ca un jucător care-şi trage adversarul pe sfoară şi această atitudine detestabilă o îndreptăţea să-şi calce în picioare scrupulele cele mai onorabile.

- S-ar putea crede că un bărbat atât de bogat şi cu o poziţie atât de importantă ca senor de Vivaz putea găsi fără greutate cu cine să se căsătorească, insinuă ea cu un aer indiferent.

Dolores ridică din umeri.

- Pe vremuri, bărbaţii exilaţi departe se căsătoreau cu

femei alese pentru ei de familiile lor, care le selecţionau cu atenţie dintre tinerele spaniole capabile, fizic şi moral, să suporte condiţiile aspre ale Amazoniei. Dar în zilele noastre, domnişoarele nu mai acceptă să li se aranjeze căsătoria şi sunt puţin dispuse să renunţe la confortul şi distracţiile oraşului pentru o casă izolată în plină pădure virgină, fără posibilitatea de a se lăsa admirate în rochiile şi cu bijuteriile care li se oferă pentru a fi atrase. Senor de Vivaz este un estet, îndrăgostit de

frumuseţe. Când are nevoie de o femeie, zboară la Lima şi rămâne acolo câteva zile. Dar după aceste *visitas de amor,* se întoarce întotdeauna singur.

Amy se simţi stânjenită sub privirea limpede a lui Dolores. în cele din urmă, regreta că smulsese confidenţe acestei flori sălbatice şi primitive. Râsul încântat al fetei reuşi s-o tulbure.

- Aveţi un aer scandalizat, senorita. Lucrurile acestea trebuie să se întâmple chiar şi în ipocrita Anglie!

- Mă iei într-adevăr drept o liceană speriată?

Amy căuta intenţionat să schimbe cursul conversaţiei. Din fericire, Dolores părăsi tonul maliţios pentru a continua cu mai multă seriozitate:

- Când v-am văzut, m-am gândit la un tablou care este jos, în bibliotecă: un portret al Isabelei de Castilia, prinţesa blondă a cărei căsătorie cu Ferdinand de Aragon avea drept scop de a pune capăt câtorva secole de război dintre cele două regate. Si ea are o înfăţişare blândă şi candidă, îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, cu părul şi tenul strălucitoare, o privire timidă şi modestă. O frumuseţe calmă şi solemnă. Dar mama mi-a spus că, potrivit legendei, Isabel era o soţie încăpăţânată, care pretindea să împartă în mod egal autoritatea cu soţul ei. Deviza lor era: *Tanto monta, monta tanto Isabel como Fernando* - el este tot atât de important ca ea, ea tot atât de importantă ca el.

Dolores plecă în cele din urmă, strângând la piept rochia de seară din crepdeşin pe care Amy i-o dăruise ca să se scuze pentru bruscheţea cu care-i

ceruse s-o lase singură. Amy simţea că în casă stăruia atmosfera unor vechi tradiţii spaniole. Era ca o întoarcere în trecut, într-un loc plin de aur, de brutalitate, de drame; o ambianţă tulbure părea să se degajeze din zidurile prea groase ale acestei locuinţe construite ca o fortăreaţă, din mobilierul prea bogat sculptat, din vazele şi statuetele de porţelan, din vitrinele în care se aflau podoabe de aur, pietre preţioase şi jad, jefuite de conchistadorii care descoperiseră comorile incaşilor.

Se îmbrăcă maşinal pentru cină, după ce alesese la întâmplare o rochie de mătase de culoare gri, foarte simplă, cu gulerul împodobit cu petale lungi din organdi care se unduiau la cel mai mic suflu de aer. Efortul acesta pentru a arăta elegantă părea inutil doar pentru doi comeseni. Mătuşa ei nu se schimba seara decât din preocuparea pentru răcorire şi curăţenie, adoptând o altă ţinută din pânză de in care-i ţinea loc de uniformă. în ceea ce-l privea pe Carlo, el părea foarte puţin preocupat de înfăţişare pentru un bărbat de condiţia lui. Cu toate acestea, mai mult din obişnuinţă decât de plăcere, ea îşi perie îndelung părul înainte de a-l strânge într-un coc auriu la ceafă.

Coborî cu mult înainte de ora stabilită pentru cină. Curiozitatea îi conducea paşii spre bibliotecă. Se extazie fără voia ei în faţa frumuseţii extraordinare a obiectelor adunate acolo şi care serviseră la potolirea nostalgiei soţiilor după ţara de unde fuseseră aduse.

Portretul Isabelei era acolo, agăţat deasupra unei mici

vitrine în care se afla un disc de jad gravat cu un desen admirabil, care îi tăie respiraţia. O pendulă din apropiere marca trecerea timpului fără ca ea să-şi dea seama. Subjugată, se lăsa pătrunsă de senzualitatea extraordinară care se degaja din opera de artă.

- Vă fascinează spectacolul nudităţii, senorita? Sau sunteţi şocată de această reprezentare minunată a actului carnal?

Ironia din vocea lui risipi farmecul. Se răsuci pe călcâie, roşie de mânie, şi se opri brusc, uluită de metamorfoza bărbatului din faţa ei.

Umerii largi ascunşi de stofa fină a unei haine de un alb strălucitor, cămaşa pusă în valoare de un papion de culoare închisă, atribuiau un aspect aproape civilizat figurii cu trăsături pronunţate; sclipirea discretă a butonilor de aur de la manşetele cămăşii şi pata delicată a unei garoafe roz la butonieră nu reuşeau totuşi să atenueze cruzimea neliniştitoare care emana din toată fiinţa lui Carlo.

- Este o capodoperă, nu găsiţi?

O licărire batjocoritoare se aprinse în ochii lui. Luase contemplarea ei admirativă drept jenă. Se străduia s-o necăjească insistând asupra erotismului evident al miniaturii, două trupuri goale înlănţuite strâns, împreunate, din care se detaşau două capete răsturnate pe spate...

- Vedeţi cum curbele molatice ale femeii iau forma celor mai dure ale amantului. Se imaginează cu uşurinţă pasiunea, înflăcărarea dorinţei, simetria perfectă a mişcărilor, transpiraţia alunecând pe pielea lor ca o undă de patimă care-i

face să se răsucească, să strige poate...

Ea îl asculta, hipnotizată de fluiditatea formelor pe care se fixase pentru eternitate extazul ultim al iubirii.

- N-aţi visat niciodată, dragă fetiţă naivă, să fiţi purtată astfel de un bărbat în al şaptelea cer?

Amy îşi îndreptă ochii albaştri spre bărbatul acesta imperturbabil. Dezacordul dintre ei era inevitabil şi ea se întreba ce element din alcătuirile lor dădea naştere acestei incompatibilităţi iremediabile, acestei permanente ostilităţi latente.

- Vă contraziceţi, senor. Nu mă acuzaţi mai devreme că plâng după un iubit absent?

El se mărgini la o ridicare din umeri.

- Un englez fără îndoială, a cărui lipsă de entuziasm v-a lăsat la fel de inocentă şi neprihănită ca un nou-născut?

Amy se încruntă amintindu-şi de sărutările formale, de mângâierile timorate ale lui Toby, de grija pe care o avea să evite orice abatere de comportare ce ar fi nemulţumit-o pe bunica ei şi ar fi pus poate în discuţie căsătoria lui cu averea...

- Experienţele amoroase nu sunt în mod obligatoriu violente şi brutale. Unele pot fi marcate de blândeţe şi... de delicateţe.

îi era silă să ia apărarea fostului ei logodnic, a cărui trădare deschisese o rană în sufletul ei, odinioară atât de fericit.

- Numai dacă toţi sfinţii paradisului se mobilizează pentru a tempera înfrigurarea unui bărbat pe punctul să comită ceea ce unii numesc păcatul cărnii, o ironiză el. Cu siguranţă, pu cunoaşteţi nimic despre dragoste, senorita.

- în timp ce dumneavoastră vă consideraţi desigur drept expert în materie!

Cum era de prevăzut, el nu protestă. O privea îndelung pe Amy, îi cerceta ovalul pur al feţei, ochii care aruncau fulgere.

- „Nu iese fum fără foc.“ Este un proverb de la dum-

neavoastră de acasă, nu-i aşa? Avem cel puţin un punct comun: suntem destul de lucizi pentru a înţelege că între noi coexistenţa paşnică este imposibilă. Suntem prea diferiţi, ca ziua şi noaptea...

Ajunseră în sufragerie fără să mai schimbe un cuvânt. Era o încăpere foarte mare, cu plafonul uşor boltit, împodobit cu elemente decorative reprezentând tot felul de animale stilizate. Pe masa lungă învăluită într-o lumină plăcută, erau puse trei tacâmuri.

Jessica îi aştepta. Luară loc. După ce sosise, Jessica avusese timp să se gândească şi să se neliniştească de nenorocirile care putuseră să se abată peste neatentul ei soţ.

- Carlo, ştiu că o să-mi spui că mă îngrijorez fără motiv, dar sunt contrariată în legătură cu Stanley. Nu s-a întâmplat niciodată să lipsească atât de mult fără să dea de veste; când întârzie, se gândeşte întotdeauna să trimită un mesaj, deoarece ştie că mă neliniştesc. Oricum ar fi, continuă ea ridicându-şi bărbia cu un aer provocator, şi orice ai putea să spui, plec în căutarea lui. Totul este pregătit: provizii, hamali, trusa de medicamente. Pornesc la drum mâine, la prima oră.

- Dar, mătuşă Jessica, este o nebunie! Carlo, exclamă Amy, prea tulburată ca să-şi dea seama de familiaritatea ei, nu trebuie lăsată să plece singură!

El se servi neatent din felul de mâncare pe care i-l prezenta o servitoare înainte de a răspunde, aproape plictisit:

- Amy, se pare că nu cunoşti reputaţia de încăpăţânată a mătuşii dumitale. O dată ce a luat o hotărâre, se va ţine de ea. Gustă din acest peşte-corb. Este un fel de mâncare de obicei foarte apreciat.

Amy era revoltată de indiferenţa lui.

- Este un peşte fiert cu lămâie. Sosul picant este pe bază de portocale amare importate special de la Sevilla.

Amy îl privea cu ochii măriţi de uimire. Atunci, constatând totala lui indiferenţă, se adresă din nou mătuşii ei.

- Si dacă unchiul Stanley se va întoarce după ce vei pleca? Este nesăbuit să mergi în întâmpinarea pericolului, atâta timp cât nu este sigur că poate fi el însuşi într-o situaţie dificilă.

- Cunosc bine itinerariul pe care şi l-a stabilit, răspunse calm Jessica. Dacă se află deja pe drumul de întoarcere, îl voi întâlni în mod inevitabil. Unchiul tău şi cu mine am petrecut o mare parte din viaţa noastră explorând regiunea aceasta. Pentru mine, este tot atât de obişnuit ca a lua un autobuz la Londra.

- în cazul acesta...

Amy se opri ca să-şi stăpânească tremurul nervos al vocii.

- ... vin cu dumneata.

- Nici să nu te gândeşti. Tu rămâi aici, cu Carlo. Ar fi o nebunie să supun pe cineva lipsit de experienţă arşiţei tropicale. De altfel, mai trebuie oare să-ţi spun că această lipsă de experienţă ar fi mai mult un obstacol decât un ajutor în acest infern vegetal în care mişună jaguari, aligatori, şerpi şi războinici invizibili? Nu, mulţumesc, Amy. Atenţia ta mă emoţionează, dar dacă vrei să mă scuteşti de o grijă suplimentară, promite-mi că vei rămâne cuminte aici.

Amy ar fi preferat să înfrunte aceste pericole înfricoşătoare în locul închiderii în colivia aurită a acestui tiran a cărui autoritate se exercita în mod abuziv asupra a tot ce trăia şi creştea pe acel platou. Căuta modalitatea de a-şi exprima temerile când Carlo le făcu o demonstraţie de

diplomaţie care-i adusese renumele de *El Sabio,* înţeleptul. Cu tonul cel mai firesc din lume, îi propuse Jessicăi, în schimbul ospitalităţii oferite, o misiune casnică şi declară, mângâind tacâmurile din argint cizelat care-i încadrau farfuria:

- Consuela este o bucătăreasă foarte bună, dar priceperea ei în privinţa regulilor vieţii de societate lasă de dorit. Cum primim foarte puţini vizitatori capabili să observe şi încă şi mai puţin să se supere din cauza abaterilor de la etichetă, am tendinţa de a nu acorda atenţie aşezării tacâmurilor, feţelor de masă şifonate şi florilor care şi-au pierdut prospeţimea. Dar...

Părea să-şi destăinuiască preocupările de stăpân al casei.

- ... am aflat de curând că vom primi vizita unui

ministru foarte influent, trimis de preşedinte pentru a redacta un raport asupra condiţiilor de viaţă şi de exploatare a minei. In interesul prospectorilor, este important să facem impresie bună ca să înclinăm favorabil părerea acestui om care se pare că este mai curând ostil situaţiei actuale. Va trebui să-i măgulim gustul pentru lux ca să-l încântăm şi să-l determinăm să elaboreze un raport favorabil. Contam pe prezenţa şi pe sfaturile dumitale, Jessica, pentru a mă ajuta în timpul acestor câtorva zile care pot fi hotărâtoare pentru viitorul minei şi, în consecinţă, al celor care depind de ea.

- Dar ai obţinut deja o strălucită victorie politică!

Jessica îşi încruntă sprâncenele, tulburată.

- Parlamentul şi-a dat acordul şi însuşi preşedintele a promis că mina va aparţine pentru totdeauna minerilor, continuă ea.

- Concesiune uimitoare, de altfel! Oricum, de ce să nu recunoaştem bunăvoinţa acolo unde există şi să admitem că

această favoare a fost acordată dintr-o preocupare autentică pentru dreptate? Dar de atunci, autorităţile suportă presiuni teribile din parte reprezentanţilor marilor companii care sunt hotărâte să preia controlul minelor cu orice preţ şi cât mai repede posibil, înainte ca prospectorii actuali să adune destul aur pentru a construi la rândul lor o putere financiară rivală. Impotriva oricărei aşteptări, minerii au obţinut câştig de cauză. Dar este o victorie fragilă, care s-ar putea schimba într-o înfrângere dacă nu suntem atenţi.

Acesta este motivul pentru care fac apel la dumneata pentru a-mi da o mână de ajutor în rolul meu de pacificator, în vederea contracarării acţiunii guvernamentale.

Amy îi aruncă o privire încărcată de recunoştinţă, convinsă că pledoaria lui avea drept scop s-o protejeze pe mătuşa ei de consecinţele hotărârii sale necugetate.

Expresia descumpănită a Jessicăi se risipi totuşi, ca şi cum îi venise brusc o idee de care se agăţa ca un naufragiat de colacul de salvare.

- Ceea ce-ţi trebuie este cineva care să cunoască bine uzanţele, or nu este cazul meu. In schimb, Amy a primit o educaţie desăvârşită în acest sens şi ea are asupra mea avantajul că aparţine generaţiei tale; va rezolva în mod admirabil sarcina aceasta. Deşi spre deosebire de tine, noi nu avem nici un titlu de nobleţe, familia noastră a fost întotdeauna dintre cele mai respectabile. Si cu riscul de a părea snoabă, mărturisesc că m-am simţit uşurată că ultimele evenimente au împiedicat-o pe Amy să se mărite cu un băiat pe care-l consideram socialmente nedemn...

- Mătuşă Jessica!

Exclamaţia lui Amy o reduse la tăcere pe Jessica. Ea îşi duse mâna la gură cu un aer consternat.

- Oh, Amy, draga mea, sunt incorigibilă! Nu voiam să...

Vocea ei tremură, apoi căzu într-un mutism întristat.

- Titlurile mele sunt anacronice, interveni

Carlo, liniştitor. Slavă Domnului, bărbaţii din zilele noastre sunt respectaţi pentru valoarea lor personală şi nu pentru originea lor, pentru o reputaţie moştenită, de obicei pătată după aceea de generaţiile care n-au ştiut să fie demne de ea.

Amy îl privea cu insistenţă, ca pentru a-l sfida că se auto- compătimeşte, apoi se refugie în spatele pleoapelor coborâte când el îi răspunse cu un zâmbet ironic.

Apariţia unei servitoare aducând un soi de piramidă colorată pe o tavă de argint sosi la timp pentru a destinde atmosfera. Carlo surprinse grimasa lui Amy.

- *Casua de la chiclayanas.* Un simplu pireu de cartofi cu *palillo,* o plantă ca să dea această culoare aurie preparatelor.

Amy acceptă din politeţe o lingură din acest amestec ciudat, însoţit de cuburi de brânză, de boabe de porumb fiert, peşte, măsline negre şi alte specialităţi peruviene neidentificate.

- Călăriţi, senorita? o întrebă Carlo.

- Da.

- Mâine dimineaţă vă duc să faceţi turul proprietăţii şi vă voi arăta metodele agricole împrumutate de strămoşii mei de la ţăranii incaşi care, pe terenul acesta neregulat, practicau cultivarea în terase. Erau oameni inteligenţi, foarte muncitori, bucătari plini de imaginaţie şi botanişti remarcabili. Si mătuşa dumitale n-o să mă contrazică.

Se opri, aşteptând o confirmare din partea Jessicăi. Dar era limpede că aceasta avea gândurile în altă parte.

- Cum? Ah, da, este adevărat.
Revenise la realitate.
- După datele pe care le posedăm, creaseră peste o sută de soiuri de cartofi si găsiseră chiar mijlocul de a-i păstră luni de zile îngheţându-i în aerul rece al nopţii.
Acestea fiind spuse, Jessica îşi împinse farfuria cu un gest de scuză.
- Iertaţi-mă că sunt atât de prost dispusă. Vă supăraţi dacă mă retrag? în seara asta, n-am poftă de mâncare.
- Te rog, te înţelegem foarte bine.
Carlo se ridicase, ca un atent stăpân al casei.
- Vrei să cer să ţi se aducă în cameră o băutură răcoritoare, sau poate puţin vin?
- Nu, Carlo, mulţumesc.
în faţa amabilităţii lui, pe buzele ei apăru o părere de zâmbet.
- Sper ca plecarea mea să nu vă strice seara. Noapte bună, la amândoi.
în trecere, o sărută pe Amy pe obraz.
- Ne vedem mâine dimineaţă, la micul dejun.
Dacă ar fi avut prezenţa de spirit pentru a inventa o scuză, Amy ar fi urmat-o bucuroasă pe mătuşa ei, dar era definitiv condamnată să aştepte sfârşitul cinei, pe care tăcerea neîncrezătoare a stăpânului casei o făcea să pară interminabilă. După ce băuse o cafea amară şi cum lumânările erau pe cale să se sfârşească, încercă o retragere politicoasă.
- Sunt puţin obosită. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, voi urca în camera mea.
El tresări şi-i comunică fără ezitare refuzul lui.
- Avem de discutat. Ia-ţi şalul şi însoţeşte-mă pe balcon. Este mai răcoare decât aici.

Se supuse cu părere de rău la ceea ce semăna cu un ordin şi îl urmă pe balconul atânat între cer şi pământ, într-un spaţiu presărat cu stele, având drept singură protecţie o balustradă din fier forjat.

- Mătuşa mea ezită între dragostea pentru soţul ei şi prietenia cu care se simte îndatorată faţă de dumneavoastră.

Efortul pe care el îl făcuse ca să schimbe hotărârea Jessicăi de a se lansa în această aventură primejdioasă, o îndemna pe Amy să facă primul pas.

- Sunt sigură că după ce se va gândi mai bine, va ceda în faţa raţiunii.

- Raţiunea pentru dumneata înseamnă confortul şi siguranţa, insinuă el cu viclenie. în ceea ce mă priveşte, sunt convins de contrariu. Dacă Jessica este fidelă ei însăşi, va pleca mâine dimineaţă la răsăritul soarelui cu doi oameni de încredere, un stoc de provizii, o trusă de prim ajutor şi o puşcă.

Prevestirea aceasta o lăsă fără voce.

- Vreţi să spuneţi că nu veţi încerca s-o opriţi? Că veţi lăsa o femeie fără apărare să se înfunde în pădure?

- Contrar a ceea ce crezi dumneata, draga mea, Jessica este departe de a fi fără apărare. Stie să se orienteze ca nimeni altul, are privirea ageră şi cunoaşte perfect itinera- riul de urmat. în plus, este o adevărată profesionistă şi nu va uita să ne semnaleze poziţia ei prin radio de cel puţin două ori pe zi.

Amy rămânea nemişcată, iritată de siguranţa lui.

- într-un cuvânt, eu nu sunt bună de nimic! Asta vreţi să insinuaţi?

Bătu cu piciorul în podea, furioasă.

- Cum îndrăzniţi să pretindeţi că mă cunoaşteţi atât de bine?

Işi reţinu respiraţia când el făcu o mişcare spre ea, cu
ochii strălucind în întuneric ca cei ai unei fiare sălbatice la pândă.

- Noaptea, pericolele ascunse ale pădurii creează o atmosferă ciudată şi neobişnuită care dezleagă limbile, dă glas celor mai ascunse gânduri şi favorizează confidenţele. Am petrecut numeroase nopţi ca aceasta în compania unchiului dumitale. O singură dată numai, şi foarte pe scurt, a vorbit despre mama lui, a cărei vârstă şi mod de viaţă fastuos îl nelinişteau. Apoi mi-a mărturisit că se gândea cu îngrijorare la retragerea lui, un lux pe care Jessica şi cu el îl amânau la nesfârşit pentru că îşi iubeau şi unul şi celălalt meseria, dar mai ales pentru că aveau nevoie de remuneraţia pe care le-o aduce aceasta, oricât de redusă şi neregulată ar fi ea.

- Eu... cred că aţi interpretat greşit cuvintele unchiului meu. El n-a acordat niciodată vreo importanţă banilor!

- Sfântă Fecioară!

Vehemenţa lui o făcu să tresară.

- Eşti prea egoistă ca să-ţi dai seama că unchiul şi mătuşa dumitale nu mai sunt tineri! Ţinutul Amazonului nu este un loc potrivit pentru oameni de vârsta lor, oricât de experimentaţi şi de competenţi ar fi ei. Căldura, umiditatea, marşurile

neîncetate pe terenuri accidentate i-ar uza chiar şi pe cei mai rezistenţi, dar pentru că moştenirea lui Stanley a fost risipită de mama lui care se supunea capriciilor celor mai extravagante ale nepoatei sale, Jessica şi cu el sunt obligaţi să-şi tot prelungească anii de muncă şi de viaţă aspră pentru a pune deoparte câteva economii care să le permită să supravieţuiască când nu vor mai avea venituri.

- Nu ştiam...

Amy se întrerupse, sufocată, răvăşită de situaţia dezvăluită de el.

- Asta nu mă miră deloc, senorita, deoarece nu pari foarte preocupată de soarta altora. Puţinul pe care-l ştiu despre dumneata şi familia dumitale l-am aflat din reflecţiile ocazionale ale unchiului şi mătuşii dumitale. Au aprobat întotdeauna atitudinea bunicii dumitale care considera că dorinţele nepoatei ei trebuie să aibă întâietate. Când te-am văzut sosind cu o mulţime de bagaje şi veşminte, menite fără îndoială seducerii unui logodnic, în vreme ce unchiul şi mătuşa n-au practic nici un ban, părerea mea s-a format.

Umbra lui se înălţa în faţa ei, acuzatoare. Amy nu era decât în aparenţă impasibilă.

- Ai dus o viaţă de prinţesă în detrimentul a două persoane minunate, cărora le adaugi luni de muncă grea cu fiecare rochie inutilă pe care o cumperi, cu fiecare pereche nefolositoare de pantofi. Te întreb: ce ai de gând să faci ca să-i despăgubeşti pentru siguranţa financiară pe care le-ai răpit-o?

O slăbiciune imensă punea stăpânire pe Amy.

Se îndreptă încet, luptând cu lacrimile, hotărâtă să nu-i ofere spectacolul disperării ei. Tatona în întuneric, căutând un sprijin; se rezemă cu spatele de cadrul ferestrei şi îşi adună tot curajul ca să dea impresia de calm.

- Vă înşelaţi complet. Prejudecăţile vă fac să cădeţi în greşeală.

El nu-şi putu ascunde surpriza auzind-o exprimându-se într-o spaniolă perfectă, ştiind chiar s-o facă cu ironie.

- Credeţi că am acceptat bucuroasă să studiez pentru a nu culege niciodată roadele muncii mele?

Stupefacţia lui Carlo avu asupra ei efectul unui balsam.

- Aveţi aerul că aţi picat din nori, îşi îngădui ea să-l ia peste picior, profitând de avantajul ei. Da, imaginaţi-vă că aveţi în faţa dumneavoastră o absolventă de universitate. Trebuie să vă arăt diploma, sau sunteţi gata să mă credeţi pe cuvânt dacă vă spun că am renunţat fără voia mea la ambiţiile mele ca să-i dau ascultare bunicii? Altfel, la ora actuală, aş fi pus deja cunoştinţele mele lingvistice şi pedagogice în slujba unei ţări ca Sudanul, Arabia Saudită, India sau, cine ştie, Brazilia. Este şi aceasta o ţară ale cărei bogăţii miniere nu au egal decât cu sărăcia muncitorilor care trudesc pentru ele.

Reacţia lui nu se lăsă aşteptată.

- Oh, sunt sigur că eşti foarte învăţată şi că ai o inimă de aventurieră. Este suficientă o singură privire asupra garderobei dumitale de dantele şi panglici pentru a fi convins că eşti bine înarmată ca să urci cu agilitate treptele ierarhiei sociale!

Amy primi insulta fără să clipească. Numai

când se întoarse ca să plece, pe figura ei apăru o grimasă de durere.

- *Buenas noces,* senorita. Vei învăţa, cu timpul, că sunt şi mai greu de păcălit decât fostul dumitale logodnic. Merită un omagiu pentru perspicacitatea lui. Iată unul care a ştiut să-ţi demaşte intenţiile!

Capitolul 4

A doua zi dimineaţa, Amy se trezi cu o violentă durere de cap. După ore întregi de insomnie şi de introspecţie neliniştită, ieşea în cele din urmă dintr-un somn agitat, mai târziu decât ar fi trebuit. Se ridică foarte greu, dar recăzu imediat pe perna mototolită, descurajată de ideea că trebuie să coboare şi să înfrunte din nou ostilitatea unui aristocrat a cărui spoială de distincţie dispăruse la contactul cu oamenii necioplţi ai minei. Niciodată până acum nu avusese de îndurat atâta grosolănie. Toată viaţa ei fusese tratată cu atenţie şi bunăvoinţă, răsfăţată de o bunică iubitoare, alintată de un unchi şi o mătuşă lipsiţi de copii; până şi Toby vedea în ea mai curând o tovarăşă de joacă decât o persoană adultă înţelegătoare şi raţională...

Dădu la o parte cearşafurile şi coborî din pat pipăindu-şi membrele prin pijamaua de mătase, ca şi cum se aştepta să descopere acolo urmele disputei din ajun, ale zbuciumului emoţional care o maturizase într-o singură noapte. Avusese nevoie de ore de reflecţie, sinceră şi profundă, pentru a recunoaşte

că exista ceva adevărat în cuvintele aspre ale lui senor Diaz de Vivaz şi că judecata lui neîndurătoare ar fi putut părea justificată în lipsa cunoaşterii tuturor elementelor. Accepta adevărul incontestabil că era prea atentă la ea însăşi, prea ocupată să-şi compătimească soarta, ca să-şi dea seama că ceilalţi, la doi paşi de ea, se zbăteau cu probleme mult mai grave. Acceptase ca pe un drept toate binefacerile cu care vrusese s-o copleşească bunica ei, fără să bănuiască vreodată sacrificiile pe care le pretindea asta. Carlo îi pusese în faţă o oglindă care-i întorcea imaginea egoismului ei îngrozitor. Dar nu putea decât să-l deteste pe bărbatul care o forţa la autocritică făcând-o să înţeleagă că avea obligaţia să-şi îndrepte greşelile, că avea faţă de unchiul ei o datorie de care va trebui, din respect pentru ea însăşi, să se achite într-un fel sau altul...

Se temea, fără să-şi dea seama, de privirea celui care părea să pândească fără întrerupere o slăbiciune a prăzii sale. Acesta a fost fără îndoială motivul pentru care dintr-o garderobă bogată a ales ţinuta cea mai neutră pe care a putut-o găsi: o pereche de blugi de o croială admirabilă şi o bluză ecosez care-i punea formele în valoare şi a cărei simplitate aparentă era contrazisă de culorile şocante. îşi strânse masa blondă a părului într-o coadă de cal, iritată de noua deprindere pe care şi-o luase de a se preocupa de fiecare părere despre ea pe care ar putea s-o aibă „senor“. Se grăbea, nerăbdătoare să-şi întâlnească mătuşa ca să-i comunice hotărârea ei de a-i oferi de acum înainte sprijin şi solidaritate.

Dar în încăperea plăcută şi confortabilă unde era servit micul dejun, pe o masă rotundă, înconjurată de măsuţe de servit şi de dulapuri, nu văzu pe nimeni. O primi doar un miros ispititor de şuncă prăjită şi de cafea proaspătă. îşi turnă o ceaşcă din care sorbi gânditoare, căutând cu privirea semnele unei prezenţe anterioare. într-adevăr, unul dintre locuri fusese ocupat, după cum o dovedeau tacâmurile folosite.

Fusese oare mătuşa ei? în cazul acesta...

- Bună ziua, senorita. Având în vedere ora, nu este nevoie să te întreb dacă ai dormit bine.

Se întoarse încet ca să îndrepte o privire ursuză spre gazdă, şi ca să-şi demonstreze indiferenţa, se aplecă asupra măsuţei de servit şi începu să ridice capacele de pe platourile de unde se degajau arome savuroase.

- După cum observi, Consuela şi-a dat osteneala pentru a o onora pe vizitatoarea noastră din Anglia, de a pregăti ouăle şi şunca obişnuite la dumneata acasă.

- Mătuşa nu mănâncă şuncă la micul dejun?

- Mătuşa dumitale nu este considerată aici o vizitatoare. Mai curând ca o persoană în pensiune, a cărei prezenţă este cu atât mai apreciată cu cât ţine să fie considerată ca făcând parte din familie. Ea nu doreşte şi nici nu aşteaptă un tratament de favoare.

Amy încremeni la această sfidare, dând drumul capacului de argint ca şi cum îi ardea degetele.

- Aţi putea să-mi spuneţi unde este mătuşa mea? îl întrebă ea politicos, refuzând să se lase antrenată într-o nouă înfruntare pe care o ştia pierdută dinainte.

- Exact în clipa asta, nu.

îşi ridică mâna ca să-şi consulte ceasul.

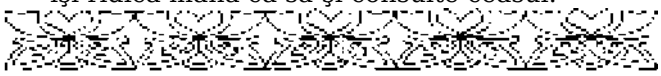

- Trebuie să fie la câţiva kilometri mai sus de fluviu.

Amy simţi că se înfurie.

- Este un mod de a-mi spune că mătuşa a plecat în căutarea unchiului Stanley fără măcar să-mi spună la revedere?

- Expediţiile pornesc de obicei în zorii zilei, niciodată la prânz, preciză el pe un ton de reproş. Cu toate acestea, a avut timp să scrie două scrisori. Una pentru mine...

Scoase un plic sigilat din buzunar şi i-l întinse.

- Si aceasta pentru dumneata.

După care ieşi imediat pe uşa cu geamuri şi se îndepărtă în grădină. înţelesese că dorea să rămână singură ca să citească scrisoarea de la mătuşa ei. îndată ce-i întorsese spatele, Amy rupse plicul şi citi în grabă:

„Draga mea,

Când vei deschide această scrisoare, eu voi fi pe drum spre popasul de unde unchiul tău a trimis ultimul lui mesaj radio. îmi pare rău pentru plecarea aceasta grăbită care poate te va mira şi te va necăji, dar ştiind cât de încăpăţânat este Carlo, prefer să dispar pe ascuns ca să nu aibă posibilitatea să mă reţină. Sunt convinsă că Stanley este bolnav sau în dificultate pe undeva. Nu văd altă explicaţie pentru întârzierea lui şi pentru această lungă tăcere, neobişnuită la el. Te rog să nu te nelinişteşti pentru mine. Am cu mine doi indieni credincioşi şi experţi în orientare. Regret foarte mult că nu-i pot face lui Carlo primul serviciu pe care mi l-a cerut după ani de zile de

când unchiul tău şi cu mine ne bucurăm de ospitalitatea lui şi abuzăm de prietenia lui; de aceea, draga mea, te rog să iei asupra

ta alinarea acestor scrupule înlocuindu-mă pe lângă el şi făcând oficiul de stăpână a casei pe timpul şederii vizitatorului de vază care este aşteptat mâine după-amiază. Nu-ţi poţi imagina ruşinea mea de a lăsa să-mi scape singura ocazie care mi-a fost dată să-i întorc lui Carlo toate serviciile pe care ni le-a făcut unchiului tău şi mie şi le-am acceptat ca normale. Amy, îţi cer să te străduieşti să îndrepţi aparenta mea ingratitudine faţă de el. Contez pe tine!

Cu afecţiune,

Jessica.“

Amy reciti scrisoarea a doua oară, a treia oară, căutând în minte un mijloc de a se sustrage penibilei datorii pe care i-o încredinţa mătuşa ei. Dar o cuprinseră mustrările de conştiinţă când privirea îi căzu din nou pe cuvintele: „Nu-ţi poţi imagina ruşinea mea de a lăsa să-mi scape singura ocazie care mi-a fost dată să-i întorc lui Carlo toate serviciile... “

Când coborâse adineauri, era nerăbdătoare să-şi întâlnească mătuşa cu intenţia de a compensa anii de egoism faţă de ea; nu bănuia că drumul era deja trasat, îngust şi anevoios...

- Eşti foarte palidă, senorita...

Carlo revenise în încăpere.

- Plecarea Jessicăi este brutală şi neaşteptată, dar la urma urmei, ne puteam aştepta la asta. Aseară, nu ne-a ascuns planurile ei.

Amy îşi înghiţi cu greutate nodul din gât, la fel

de prost dispusă ca o pisică în ploaie. Se sili să răspundă cu dezinvoltură:

- Sperasem că va asculta chemarea în ajutor pe care

i-aţi adresat-o. Mătuşa mea s-a străduit întotdeauna să-şi plătească datoriile.

El se încruntă.

- N-am aşteptat niciodată ceva în schimbul ospitalităţii pe care o ofer bucuros întotdeauna. Unchiul şi mătuşa dumitale sunt oameni inteligenţi, cultivaţi, pasionaţi. Sunt calităţi pe care un exilat ca mine le apreciază extrem de mult.

- Cu toate acestea, nu toţi invitaţii sunt primiţi cu acelaşi entuziasm, remarcă ea tăios, gândindu-se la reticenţa cu care o primise în casa lui.

- într-adevăr.

El oftă şi se lăsă să cadă pe un scaun, netezindu-şi nervos părul negru şi des.

- îmi pun întrebări asupra venirii neaşteptate şi fără o necesitate aparentă a unui trimis oficial al guvernului în regiunea aceasta a cărei bogăţie în aur este pentru ţară o mană cerească nesperată.

- Tocmai, poate fi de înţeles utilitatea unui raport public asupra condiţiilor de exploatare, sugeră ea.

- Poate...

El nu părea deloc convins.

- Dar dacă raportul va semnala, ceea ce foarte probabil se va întâmpla, că recurgerea la metode mai moderne ar permite statului Peru să se plaseze pe locul al treilea între ţările producătoare de aur, drepturile de exploatare vor fi retrase minerilor individuali în folosul marilor companii.

- Asta ar părea totuşi o decizie normală.

Amy nu înţelegea prea bine supărarea lui, aerul lui aproape deprimat.

El îşi ridică furios capul.

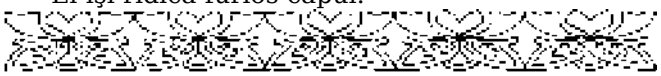

- Pentru cineva care are ca dumneata simţul profitului şi al rentabilităţii, fără îndoială. Dar pentru toţi căutătorii aceştia care trudesc până la epuizare pentru a asigura familiilor lor necăjite strictul necesar pentru trai, măsura aceasta ar fi catastrofală! Ei muncesc până la capătul puterilor, în speranţa de a da într-o zi peste filonul extraordinar care-i va scăpa pentru totdeauna de spectrul hidos al sărăciei.

- Sunteţi nedrept! îmi spuneam părerea, asta-i tot. Dar cum vreţi să cunosc viaţa acestor căutători sau modul în care lucrează? De fapt, deocamdată, sunt obligată să vă cred pe cuvânt!

îl provoca, sâcâită de proasta lui dispoziţie.

- în definitiv, cine mă asigură că interesul pe care-l purtaţi acestor muncitori nu ascunde teama de a vă vedea deposedat de propriul dumneavoastră Eldorado?

- Sfântă Fecioară! îi scăpă lui Carlo printre dinţi.

Exclamaţia aceasta dovedea că nu era dispus să lase să
i se pună cinstea la îndoială.

- îndrăzneşti să pretinzi că nu fac altceva decât să-mi apăr propriul interes?

- Cum aş putea să ştiu? Nu ştiu nimic despre mină şi despre cei care lucrează acolo.

- în cazul acesta, cu cât vom înlătura mai repede această lacună, cu atât va fi mai bine. Ce ai

spune dacă am merge acolo ca să vedem lucrurile mai de aproape?

Furia lui reţinută o îngrozi. Cu toate acestea, se ridică de la masă, simulând un calm nevinovat, şi se întinse alene, mai puţin pentru a îndepărta ultimele urme ale somnului cât pentru a zdruncina siguranţa adversarului printr-o demonstraţie, vicleană dar eficace, a celei mai

feminine dintre armele naturale. El nu reuşi să-şi ascundă tulburarea în faţa fermecătoarei ameninţări a sânilor mici care-i împungeau curajos bluza.

- ()u plăcere, acceptă ea.

- în cazul acesta, îmbracă ceva larg, o sfătui el, dacă nu vrei să provoci o răscoală printre aceşti bărbaţi lipsiţi prea mult timp de tandreţea unei femei.

Un zâmbet victorios mai stăruia încă pe buzele lui Amy o jumătate de oră mai târziu, când îşi îndemna calul în urma unui splendid armăsar negru pe poteca noroioasă care se înfunda vertiginos de pe platou în pădurea haotică. Un nor gros de praf şi de fum ce se ridica deasupra arborilor semnala în depărtare o zonă de activitate intensă.

Aparenţa atât de impresionantă a lui Carlo ţinea fără îndoială de purtarea lui de mare proprietar, de această trufie barbară pe lângă care Amy făcea impresia unei fiinţe slabe şi neînsemnate. Cercetându-i pe furiş profilul întunecat dominat de o pălărie veche cu boruri largi şi întoarse, Amy se simţea mai liniştită. Acum, că îi descoperise punctul vulnerabil, lupta nu va

mai fi atât de inegală. Nu era decât un bărbat a cărui virilitate nu-şi găsea satisfacţia şi dorinţa lui constituia punctul sensibil al unui temperament pe de altă parte inflexibil; în viitoarele lor înfruntări verbale, care nu vor întârzia să izbucnească, Amy nu avea decât să se refugieze în spatele scutului feminităţii ei.

Coborârea bruscă de la aerul curat de pe platou la cel umed şi sufocant din vale o luase pe nepregătite la pătrunderea în vegetaţia mişcătoare care părea să se închidă asupra ei, parcă înghiţind-o, ameţind-o cu amestecul de

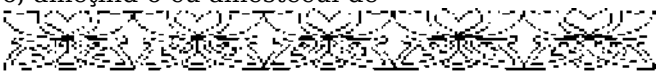

culori, de la albul strălucitor al frunzelor luminate de soare la roşul aprins al fructelor pe un perete vegetal unde se răsuceau forme ciudate şi fantastice, tufişuri, ramuri de palmier, bambus şi liane, demoni captivi ai unei dezordini supranaturale. O întreagă lume primitivă care părea neschimbată de la crearea lumii, în care se găseau din belşug orhidee cu mirosuri îmbătătoare şi neobişnuite, păsări, o sumedenie de mici mamifere uimitoare şi ciudate, maimuţe sprintene ca fulgerul.

Ţipătul unei păsări repercutat la nesfârşit sub bolta grandioasă a arborilor o străpunse ca avertismentul unui pericol iminent, întărit de comentariul neaşteptat al ghidului ei.

- Există o tradiţie transmisă de generaţii de exploratori care pretinde că oricare ar fi timpul petrecut în inima misteriosului ţinut al Amazonului, domină întotdeauna două senzaţii. Prima este impresia că te apropii de porţile paradisului, a doua este uşurarea extraordinară pe

care o simţi când ieşi în sfârşit din închisoarea aceasta de verdeaţă. începând din clipa asta, senorita, intri în necunoscut, într-o lume în stare brută în care viaţa se împlineşte potrivit unui ritual de nepătruns, milenar. Este prea târziu pentru a face cale-ntoarsă. Războiul a început, un război al nervilor, de înşelare a simţurilor; prejudecăţile civilizaţiei împotriva forţei ascunse originare. O luptă fără milă, fără răgaz, fără sfârşit.

Bărbatul care se afla în faţa ei părea întruchiparea forţelor obscure a căror prezenţă apăsătoare o simţea în jurul ei şi nu ştia dacă uşoara cută de la colţul gurii era semn de batjocură sau amuzament, dacă umbra din privirea lui era dispreţ sau ameninţare.

Ca şi cum îi bănuise panica, el puse mâna pe frâul iepei tinere călărită de ea ca s-o aducă la nivelul lui, botul iepei timide lângă cel lucios al falnicului armăsar negru.

- Formează o pereche frumoasă, nu-i aşa? îşi imaginezi minunata progenitură care se va naşte din împerecherea lor, impetuozitatea pur-sângelui arab aliată cu răbdarea cumpătată a femelei, un pic de ferocitate cu un strop de blândeţe, forţa amestecată cu liniştea, experienţa şi virilitatea copleşind tinereţea imatură şi nevinovată!

Amy era stupefiată de acest torent de cuvinte rostite cu calm, savant cântărite, încărcate de subînţelesuri. Amuţise, şi inima ei aproape uitase să mai bată când un braţ viguros îi cuprinse bustul. Bluza ei transpirată îi scotea în relief rotunjimile sub vesta de pânză prea largă pe care Carlo o sfătuise s-o îmbrace. Se găsea dintr-o dată fără

apărare, singură în mijlocul unei naturi ostile, cu un bărbat care nu cunoştea decât legea junglei, care-l subordonează pe cel mai slab violenţei celui mai puternic. Se ghemui, speriată brusc; atunci, el se îndepărtă şi izbucni într-un râs atât de răsunător încât păsările îşi luară speriate zborul. Amy turba de furie, convinsă că premeditase dinainte s-o pună în încurcătură, ca să-i joace o festă de un gust cel puţin îndoielnic. Roşie de ruşine, îi aşteptă explicaţiile.

- Iartă-mă, senorita, voiam numai să te tachinez. Nu mi-o lua în nume de rău.

Orice ironie dispăruse.

- Era pentru... a testa, cum fac toţi bărbaţii de când există Eva, care ar fi reacţia dumitale dacă ţi-aş face avansuri. Mă aşteptam la proteste vehemente.

Hotărât lucru, experienţa îl distrase.

- Nu prevăzusem aerul acesta îngrozit! Ca o indiancă în faţa unui *chicharra machaca.*

- *Chicharra machaca?* repetă Amy perplexă, cu ochii plini de ciudă.

- Demonul junglei. O insectă ciudată, din familia homeopterelor. Gura ei lungă şi tubulară inspiră o adevărată groază indienilor din Amazonia. Ei cred că posedă o otravă atât de virulentă încât o singură înţepătură este suficientă ca să provoace o moarte violentă şi cumplită. Această insectă trăieşte pe trunchiurile arborilor otrăvitori, ceea ce explică desigur prostul ei renume. Oricum ar fi, superstiţia populară a făcut din ea demonul pădurii.

Lui Amy îi veniră în minte câteva ironii

muşcătoare, dar preferă să se stăpânească, gândindu-se că el ar vedea în asta o dovadă suplimentară a lipsei ei de maturitate. Si cu toate acestea, comportamentul lui nu putea rămâne nepedepsit.

- Sunt foarte surprinsă că încă nu sunteţi căsătorit, murmură ea, contând pe uşoara răceală a tonului şi pe perfecţiunea afectată a accentului ca să facă să vibreze insulta reţinută din declaraţia ei. O partidă atât de interesantă ca dumneavoastră şi, s-o spunem, bărbat frumos, nu rămâne celibatar de bunăvoie.

Zâmbetul lui dispăru brusc, iar trăsăturile i se înăspriră.

- Cum spui, senorita, nici un bărbat normal nu rămâne singur de bunăvoie.

El coborî de pe cal şi întinse braţele spre ea ca s-o ridice din şa. Amy trase de frâu. Mâinile îi tremurau, dar acceptă ajutorul lui cu toată aparenţa de calm de care era

capabilă. Gestul lui Carlo a fost cât se poate de neutru; cu toate acestea, Amy se desprinse repede din braţele lui, îndată ce picioarele ei au atins pământul, ca să se îndepărteze imediat cu câţiva paşi şi a pune între ei o distanţă rezonabilă.

- Ce spuneaţi?

El se aplecase pentru a desprinde metodic un trunchi de copac prăbuşit pe pământ şi a-l curăţa. După ce Amy se aşezase, el puse un picior pe acest scaun improvizat, un cot rezemat pe genunchiul ridicat şi începu să vorbească pentru a-i satisface curiozitatea, indiscreţia ei penibilă, ar fi spus bunica ei.

- Ai în faţa dumitale o victimă a emancipării femeii, începu el aprinzând un băţ de chibrit a cărui flacără o duse la vârful unei ţigări lungi. Tinerele fete care altădată doreau mai presus de orice să facă o căsătorie bogată, nu mai vor nici măcar să se gândească să-şi petreacă cei mai frumoşi ani ai vieţii într-o junglă izolată, cu un sigur şi unic admirator al frumuseţii lor. Obiceiul căsătoriilor aranjate s-a pierdut. înainte, era suficientă o scrisoare către rudele din Spania pentru a cere intervenţia unei peţitoare profesioniste care avea măiestria de a găsi persoana potrivită, partenera ideală având gusturi şi un temperament corespunzător, şi mai ales acelaşi rang social.

Aceste combinaţii din calcul justificau din plin privirile abătute şi tristeţea figurilor pe care Amy le zărise în galeria portretelor, aliniate ca nişte trofee de vânătoare.

- Nu puteţi regreta totuşi o practică barbară!

El ridică din umeri.

- Sistemul nu era fără fisură, deşi în general a condus mai mult la reuşite decât la eşecuri. Se pare că nu-ţi dai

seama că şi femeile găseau în asta un avantaj. în schimbul sacrificiului pe care îl cerea părăsirea ţării şi a celor apropiaţi lor, primeau sume de bani considerabile care dădeau din nou strălucire blazonului familiilor sărăcite. Fetele devotate devin soţii excelente, adăugă el cu un aer pedant care o făcu să tremure. Aceasta este fără îndoială raţiunea pentru care la noi femeile au fost considerate întotdeauna drept personalităţi

excepţionale.

- N-aveau de ales, rosti ea cu amărăciune, deoarece este nevoie să ai stofă de sfânt sau de martir ca să te laşi expediată la antipozi pentru a potoli poftele carnale ale unui soţ necunoscut şi să-i asiguri descendenţa!

- Toţi martirii sunt făuritorii propriei lor execuţii.

O fixa dintr-o dată cu o privire extrem de insistentă.

- Să-ţi pui întreaga viaţă în serviciul unei cauze trebuie să ţi se pară ciudat, dumitale care, fără să fie vorba de a-ţi da sângele, nu ştii măcar să rezervi un gând unor rude aflate la strâmtoare.

Reamintirea dureroasă a nepăsării ei vinovate îi trezise din nou remuşcările. Amy medita la greşelile ei, prea absorbită de gânduri ca să remarce melancolia în care căzuse însoţitorul ei.

îşi reluaseră înaintarea pe drumul desfundat de urmele roţilor de camioane. Cum să înapoieze oare unchiului şi mătuşii miile de lire sustrase care ar fi trebuit să le asigure siguranţa financiară a bătrâneţilor? întrebarea dureroasă rămânea fără răspuns. Chiar dacă ar lucra pentru un salariu corespunzător pregătirii sale, nu va reuşi niciodată să pună deoparte, după cheltuielile necesare întreţinerii, economii suficiente care să constituie o pensie onorabilă...

Continua să se gândească la această problemă dificilă când Carlo îşi opri calul şi se întoarse. în locul acela, drumul începea brusc să coboare şi dispăru după coasta colinei. Amy îşi îndemnă iapa şi scoase deodată o exclamaţie înăbuşită

descoperind spectacolul care se desfăşura la picioarele lor. Un nor gros de praf acoperea depresiunea brăzdată din loc în loc de şanţuri de unde urca un vuiet înăbuşit. Prin ceaţa aceea murdară se întrevedeau forme umane mişunând pe pantele tăiate în terase, ca treptele unei scări pentru uriaşi. Vedea cum se ridică şi cad cazmalele şi lopeţile căutătorilor care umpleau saci cu pământ căraţi apoi cu spatele. Lungul şir şerpuitor de muncitori se încheia la nişte adăposturi acoperite cu tablă înălţate peste un torent de apă.

Pe malul fluviului, alţi oameni se bălăceau în apă până la brâu, agitând site de metal din care va ţâşni poate sclipirea unei pepite de aur. în ciuda căldurii, a zgomotului, a mizeriei, ei cântau, râdeau şi făceau glume.

- Nu mergem mai departe, declară Carlo.

O dată mai mult, arbitrarul autorităţii tonului lui îi trezi revolta.

- De ce? Vreau să-i văd de aproape.

- Si ei de asemenea, fără nici o îndoială! De departe, s-ar putea să te ia drept băiat, dar dacă vei coborî...

Se opri, lăsând-o să-şi imagineze urmarea.

- Oricum, de aici vezi destul ca să-ţi faci o idee despre ceea ce voiam să-ţi arăt: praful, efortul fizic, condiţiile de muncă pe care numai visurile de îmbogăţire le pot face suportabile.

Ea se pregătea să protesteze cu şi mai multă energie când răsună o voce.

- Salut, prietene! Ce vânt bun te aduce prin locurile astea? Nu te aşteptam atât de devreme!

Amy îi privea curioasă pe cei doi bărbaţi care se

îndreptau spre ei cu un mers suplu. Erau sprinteni, aveau ochi negri, păr negru, pielea arsă de soare. îşi stăpâni un zâmbet în faţa aerului lor uluit atunci când, după ce se apropiaseră suficient de mult, înţeleseră cine era.

- Pe Dumnezeul meu! Dar este o femeie! exclamă unul dintre ei.

- O fată, îl corectă Carlo cu răceală. Si care în momentul acesta stă la mine, miss Amy Temple. Descălecă şi o ajută şi pe ea să coboare de pe cal.

- Ti-l prezint pe senor Valentin Garcia, inginerul nostru de mine.

- încântată de cunoştinţă.

Amy îi întinse mâna zâmbind.

- Si eu la fel, miss Temple.

îşi şterse în grabă mâna de şort apoi ezită, cu o licărire maliţioasă în privire.

- în pofida dorinţei de a avea plăcerea să strâng din nou o mână catifelată şi albă, cred că aş face mai bine să mă abţin.

îşi retrase cu regret mâna aspră şi ridică ochii spre cer.

- De ce oare nu am fost înştiinţat de acest miracol?! exclamă el, simulând disperarea. Când mi se trimite un înger, de ce-mi este refuzată bucuria de a ţine în mâna mea o mână feminină?

Amy izbucni într-un râs vesel care-l încântă vizibil pe Valentin, dar nu făcu decât să înrăutăţească proasta dispoziţie a lui Carlo.

- Acum că ai putut constata efectul unei prezenţe feminine asupra unui bărbat considerat cumpătat, poate că înţelegi de ce nu ţin să te duc mai jos.

Departe de a se alătura acestei păreri, Amy se întoarse ca să se adreseze tânărului rămas mai la o parte, care se legăna timid de pe un picior pe altul.

- Bună ziua.

De data asta, evită să-i întindă mâna ca să nu-l pună în încurcătură.

- Pentru că nimeni nu pare dispus să ne prezinte, pot să vă întreb cum vă numiţi?

- Se numeşte Paulo.

Cu o bruscheţe pe care Amy o considera revoltătoare, Valentin îl concedie pe tânăr.

- Poţi să te întorci la munca ta. Vom continua discuţia mai târziu.

Paulo se îndepărtă imediat şi Valentin îşi plecă fruntea sub privirea acuzatoare a lui Amy.

- Nu este decât un muncitor, îi explică el. Este preferabil să-i lăsăm la locul lor.

- Locul lor fiind identic cu acela al unui câine, se pare. în ţara aceasta, bărbaţii au aşadar tot atât de puţină consideraţie pentru femei ca şi pentru cei pe care-i numesc pleava societăţii!

Dacă ar fi văzut o oaie zburând, Valentin n-ar fi putut arăta mai surprins. Amy regretă imediat această izbucnire de mânie împotriva unui om care în definitiv nu era răspunzător de mentalitatea feudală în care fusese crescut.

- îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta. De vină este cu siguranţă căldura, cu care nu m-am obişnuit.

Si dintr-o dată, zgomotul, atmosfera sufocantă, aerul încărcat de praf care urca din vale i se părură insuportabile. Se întoarse spre Carlo cu o privire rugătoare.

- Ar fi posibil să ne întoarcem?

Făcându-i un mic semn lui Valentin, el spuse, ca şi cum îi prevăzuse şi-i aşteptase reacţia:

- Ei bine, înţeleg că exerciţiul acesta matinal n-a fost inutil. Mă bucur să constat asta. Poate că acum îţi poţi imagina mai bine toată disperarea care poate împinge un om să se condamne el însuşi la această viaţă de ocnaş. Majoritatea acestor mineri sunt foşti ţărani care abia dacă erau conştienţi de lipsa lor de importanţă înainte de a începe o altă viaţă, purtaţi de un nou optimism, de speranţa în eventualitatea că într-o bună zi, undeva, s-ar putea lovi de cea mai mare pepită de aur văzută vreodată! începi, în sfârşit, să-ţi dai seama?

Se aplecă atât de aproape, încât ea se dădu înapoi.

- Este esenţial să-l facem pe ministru să înţeleagă că bogăţia nu le vine acestor nefericiţi din întâmplare; ea este rodul unei trude extenuante. Soarta nu zâmbeşte decât celor care o provoacă prin transpiraţie, suferinţă şi voinţă aproape supraomeneşti!

Capitolul 5

- Nu, Dolores, o corectă Amy pe un ton obosit. Furculiţa cu faţa în sus şi tăişul cuţitului spre interior.

- Sfântă Fecioară!

Dolores trânti cu putere pe masă platoul cu tacâmuri pe care-l ţinea în mâini.

- N-am auzit niciodată de atâtea bătai de cap pentru aranjarea unei mese! Paharele care trebuie aliniate într-o anumită ordine, argintăria de frecat până când străluceşte, cuţitul de pâine, lingura de

supă, cuţitul pentru carne şi linguriţa pentru dulciuri aici, furculiţele dincolo. Linguriţa pentru îngheţată acolo, între tacâmurile pentru prăjituri! Până când comesenii ajung să le găsească în tot talmeş- balmeşul ăsta, mâncărurile se vor răci şi îngheţata se va topi!

Amy tresări la această izbucnire de furie. Lucraseră amândouă ca două furnici începând de dimineaţă. Abia înghiţiseră micul dejun şi începuseră să cerceteze conţinutul venerabilelor bufete de stejar în care dormea de

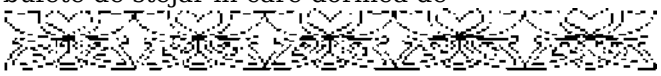

ani de zile o veselă antică, rămasă în mod miraculos intactă. Dolores executase neobosită instrucţiunile lui Amy, dar cu apropierea serii, entuziasmul ei slăbea, bunăvoinţa i se epuiza. Binecuvântând alegerea care o determinase să studieze spaniola, Amy se grăbi să răspundă:

- învеţi repede! Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, Dolores.

Sinceritatea complimentului merse drept la inima lui Dolores, care roşi de plăcere.

- îl voi anunţa pe senor că această muncă în plus merită o recompensă.

- Dar, senorita, nu mă plâng. Numai că...

- Stiu, Dolores, eşti obosită. Si eu sunt.

îşi scutură capul ca să-şi uşureze ceafa de greutatea cozii de cal.

- Slavă Domnului, rafinamentele acestea sunt o excepţie. Imediat ce invitatul nostru de vază va fi plecat, totul va reveni la normal.

Amy se trase înapoi ca să aprecieze rezultatul eforturilor lor şi scoase un suspin de satisfacţie.

- Masa aceasta este perfectă. Ce părere ai?

- Oh, da, senorita, aprobă Dolores, căreia îi revenise întreaga bună dispoziţie. Deoarece am terminat aici, pot pleca? Mama trebuie să aibă nevoie de ajutor la bucătărie.

Amy îi dădu permisiunea zâmbind. Altfel spus, Dolores considera că pregătirea felurilor de mâncare era cu mult mai importantă decât prezentarea lor. Amy mai rămase puţin ca să pună la punct ultimele amănunte. Masa era strălucitoare. îşi făcea un punct de onoare din faptul că nimic nu fusese lăsat la întâmplare. Nu ştia prea bine de ce. Cererea mătuşii ei avea o anume greutate, dar ea

recunoştea cu toată sinceritatea că osteneala ei de a face pe stăpâna casei urmărea mai ales să şteargă aerul neîncrezător pe care-l văzuse pe figura lui Carlo când îşi oferise serviciile. Fusese ca o recunoaştere a părerii proaste pe care o avea despre talentele ei; o considera cel mult o păpuşă de salon, un element decorativ capabil eventual să servească drept momeală pentru peştii cei mari.

- Splendid!

Apăruse ca din pământ, ca şi cum simpla evocare a persoanei lui fusese suficientă ca să se materializeze. Plecase în zori ca să pregătească pe teren vizita ministrului la mină şi înfăţişarea lui o făcea să creadă că nu-şi pierduse timpul. Pe obrazul drept avea o dâră de praf, sub gulerul larg deschis gâtul lui purta urma roşie a unei lungi expuneri la soare, cămaşa era mototolită şi chiar ruptă pe alocuri. Vocea îi era răguşită. Arăta ca un ghepard care se întoarce la vizuina lui după vânătoare.

- Mă uimeşti, senorita.

Nimic nu scăpa privirii lui versate în timp ce inspecta decorarea rafinată a mesei.

- După cum se pare, orele de menaj de la şcoală nu folosesc numai pentru a insufla virtuţi de gheişă fetelor prea libertine ca să ştie să aducă relaxare şi alinare bărbaţilor obosiţi după o zi de muncă...

- Vorbiţi ca apărătorul unui trecut viciat în care bărbaţii tratau femeile ca pe nişte sclave jertfite celor mai mici capricii ale lor!

Când înaintă spre ea, se simţi în pericol, dar nu se mişcă, gata să înfrunte schimbul de replici care marca inevitabil toate discuţiile lor.

- După ce s-a opărit, o pisică rămâne întotdeauna cu o

teamă teribilă de apă, chiar rece, comentă el cu o privire ironică. Această tendinţă maladivă de a-ţi scoate ghearele îndată ce un bărbat se apropie prea mult ar putea dovedi o nevoie irezistibilă de a răzbuna o jignire.

Lipsa lui de tact o lăsă fără glas. în decursul ultimelor săptămâni, se ascunsese în spatele unui scut de indiferenţă, în speranţa că amintirea lui Toby, care fusese până atunci farul vieţii ei, va sfârşi prin a se estompa. Dar în pofida tuturor eforturilor de a se vindeca de jignirea adusă amorului ei propriu, fusese de ajuns o aluzie ca să-i redeschidă rana dureroasă a decepţiei. Furia, ruşinea chiar, de a constata fragilitatea zidului de apărare a mândriei ei îi întuneca privirea de suferinţă.

El îi cerceta cu atenţie trăsăturile fine, aproape

copilăreşti sub părul acum în dezordine.

- Poate că deocamdată îţi este greu să recunoşti că tânărul cu care urma să te căsătoreşti ţi-a făcut un mare serviciu abandonându-te...

Era uluită de îndrăzneala lui.

- Ochii dumitale nu au strălucirea celor ai unei femei îndrăgostite. Nu este decât o amăgire de fată singuratică hrănită cu romane în care eroii sosesc întotdeauna la timp ca s-o salveze pe fată din ghearele balaurului. Sentimentele dumitale sunt pasive, emoţiile pure, ca în secolul trecut când femeile ajungeau la căsătorie fără să ştie nimic despre dragostea fizică.

Amy încremeni. Toate fibrele corpului ei se răzvrăteau împotriva acestei brutalităţi, acestei asprimi de limbaj, total opusă celui al unui om de lume. Ea nu încercă să-şi ascundă dezgustul, adoptând o atitudine trufaşă şi dispreţuitoare.

- Vorbiţi ca un adevărat specialist, senor. Cu toate aces-

tea, cum sursa cunoştinţelor dumneavoastră în materie este cel puţin suspectă, mă consolez cu gândul că semnificaţia pe care o daţi cuvântului dragoste nu are nimic de-a face cu ceea ce cred eu.

Nu era atât de necugetată încât să se aştepte să-şi ceară scuze, dar oricât s-ar fi temut de acest bărbat obişnuit cu modul de comportare a muncitorilor din mină cu care avea de-a face zilnic, reacţia lui o luă complet pe neaşteptate. A fost cât pe ce să se prăbuşească de uimire când simţi pe obraz răsuflarea fierbinte a gurii lui care îi şoptea:

- Ah, buzele acestea!

O sorbea din ochi, avid, nerăbdător.

- Un trandafir înflorit ca o promisiune de pasiune care poate aduce iscusinţa experienţei.

Intuiţia pe care o avusese în privinţa stării lui de insatisfacţie ar fi trebuit s-o pună în gardă. Privirea lui aprinsă, tremurul muşchilor, ar fi trebuit s-o avertizeze de pericol. Cu toate acestea, fu surprinsă de asaltul gurii lui fierbinţi aplicându-i un sărut înfocat, înfrângând toate barierele ei de timiditate şi răscolindu-i un val de emoţii prea adânc ascunse, nebănuite. Un foc de senzaţii izbucni în ea, aprinzând în fiinţa ei o incandescenţă a cărei intensitate o copleşea, o înghiţea. Trebuia să lupte cu unghiile şi cu dinţii, dar Carlo se îndreptă la primul semn de rezistenţă.

- Acesta este preţul pe care îl cereţi pentru câteva zile de găzduire? se sufocă ea de indignare.

Urmele degetelor ei ieşeau în evidenţă pe obrajii lui Carlo devenit palid.

- Datoriile mici nu mă interesează.

îşi curbă spatele, ca o felină gata să sară, ceea ce nu putea s-o liniştească pe Amy.

- Nu accept decât favorurile care mi se acordă cu plăcere.

- Favorurile! exclamă ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce vă face să credeţi că aş fi dispusă să vă acord genul acesta de favoruri, mai cu seamă dumneavoastră? Drept cine mă luaţi? Drept una dintre fetele acelea a căror companie vă duceţi s-o căutaţi în timpul escapadelor galante la Lima?

El nu păru foarte surprins aflând că ea ştia modul cum îşi folosea timpul liber. O sprânceană ridicată, asta a fost tot.

- Nu ştiu încă, răspunse el având în privire o licărire care părea să spună că l-ar amuza destul de mult să aprofundeze chestiunea. Pădurea amazoniană este plină de plante exotice. Sunt uşor de remarcat printre ele florile exuberante care îşi etalează cu ostentaţie culorile vii şi orhideele timide care-şi ascund frumuseţea gingaşă sub vegetaţia abundentă. Dumneata, senorita, aparţii unei specii hibride, un amestec tulburător de tendinţe contradictorii care se înfruntă fără încetare, astfel încât imaginea dumitale se schimbă, după cum predomină una sau cealaltă. Ieri, de exemplu, nu-ţi displăcea să-mi atragi atenţia. Astăzi, reacţionezi ca o fiinţă extrem de sensibilă care se retrage imediat ce este atinsă. Sunt momente când nu faci nici cel mai mic efort ca să uşurezi lucrurile. în schimb, îţi petreci ore întregi în încăperea asta lucrând pentru mine.

- Vă supraestimaţi.

Amy era foarte mulţumită să prindă această ocazie ca să-l contrazică.

- Nu am nici un interes să-mi dau osteneala pentru dumneavoastră. Dacă am făcut toate astea, adăugă ea arătând cu un gest larg masa pregătită cu grijă, este pentru

că mi-a cerut-o mătuşa prin scrisoarea ei, în care mă ruga să vă fac, în locul ei, serviciul ce crede că vi-l datorează. Si în ciuda ezitării de a mă amesteca în treburile dumneavoastră, cred că trebuie să-i despăgubesc pe unchiul şi pe mătuşa pentru pierderea moştenirii pe care le-am cauzat-o în mod cu totul inconştient. Dacă trebuie, aş merge pe jar sau m-aş arunca în apă ca să repar această

nedreptate. Aşadar, mi s-a părut puţin lucru să trec peste mândria mea ca să vă vin în ajutor.

- Umilinţa trebuie să pară amară după ce ai gustat dulceaţa privilegiilor, remarcă el cu cinism. Te sfătuiesc totuşi să ai grijă ca această calitate recent dobândită să nu devină o obsesie, riscând să înlocuieşti un orgoliu cu altul.

- Sunteţi imposibil!

Ardea de dorinţa de a-l pălmui, ca să-i şteargă de pe figură zâmbetul maliţios de care nu se despărţea.

- Iar dumneata, senorita, replică el privindu-şi ceasul, abia ai timpul să te duci să te pregăteşti pentru a oferi oaspetelui nostru, care va fi foarte impresionat de asta, un frumos exemplu de eleganţă britanică. Elicopterul trebuie să-l aducă aici peste o oră.

Aruncă o privire distrată peste rezultatul lungilor ore de muncă.

- }i-ai achitat datoria faţă de mătuşa dumitale, dar îşi voi cere în seara asta un efort şi mai mare în încercarea noastră de „relaxare“ care poate avea, ştii bine, o influenţă esenţială asupra conţinutului raportului ce va fi întocmit.

în consecinţă, Amy se retrase, strângând pumnii împotriva revoltei care o cuprindea. Refuza să fie complice la o manevră diplomatică a cărei strategie semăna foarte mult cu o tentativă de corupţie. înţelesese că ar fi fost inutil

să vorbească despre caracterul îndoielnic al metodei. Descendentul conchistadorilor, care spera să cumpere zeii cu daruri, i-ar fi râs în faţă.

înfuriată că avea de jucat pentru el rolul acesta

de ambasadoare fermecătoare, se năpusti în camera ei, unde o găsi pe Dolores făcându-şi de lucru în baia plină de aburi.

- Mama m-a alungat din bucătărie, se smiorcăi ea. Totul merge bine, dar este într-o stare! Nimeni nu are voie să se atingă de mâncărurile ei; s-ar putea crede că-l aşteaptă pe papa în persoană. Este interzis să miroşi supa, să admiri apetisanta friptură de vită sau să te extaziezi în faţa tortului! De aceea, mi-am spus că aş fi mai utilă pe lângă dumneavoastră.

Amy oftă.

- De ce oare toată lumea este atât de nervoasă? Este atât de neobişnuit ca un trimis al guvernului să vină pentru inspecţia minei? La urma urmei, reprezintă una dintre cele mai mari bogăţii ale ţării.

Dolores aprobă cu prudenţă.

- Tocmai de aceea oameni sunt neliniştiţi. Mai cu seamă Paulo. Bietul nătărău crede că dacă dă peste un filon, mă voi căsători cu el. Si este îngrozit de ideea că guvernul poate hotărî să încredinţeze mina unei mari companii, deoarece atunci va fi sfârşitul visurilor lui şi ale celor câteva sute de semeni ai lui.

- Dar o asemenea hotărâre nu se ia în felul acesta! Este necesară o întrunire a tuturor membrilor cabinetului. De ce să se sperie din cauza unui singur om?

- Nu contează că este unul singur, senorita. Importanţa lui este că va antrena voturile în sensul dorit de el.

- Dar, imparţialitatea... şopti Amy, speriată brusc de importanţa responsabilităţii care apăsa pe umerii ei.

- Imparţialitatea? Hm... poate.

Capul lui Dolores dispăru în şifonier. Trecea în revistă bogata garderobă a lui Amy.

- Nu există nici un bărbat pe lumea asta a cărui părere să nu poată fi schimbată de intervenţia unei femei tinere şi frumoase.

Amy se îmbrăcă fără nici o tragere de inimă, descurajată dinainte. Nici un argument nu va putea schimba punctul de vedere al acestor oameni prea pasionaţi care nu considerau o infamie să-şi lase acţiunile, ca şi ţara, conduse mai mult de inimă decât de raţiune. Dar era hotărâtă să nu cedeze nici unei manipulări care să încalce rigurosul cod de onoare britanic. îşi va îndeplini în întregime rolul de stăpână a casei, senor de Vivaz nu se va putea plânge nici de comportamentul, nici de eficacitatea ei, şi nu vor exista motive să se critice eticheta sau prezentarea. Totuşi, dacă i se va cere să-şi exprime părerea, o va face cu toată politeţea, dar şi cu întreaga sinceritate.

O oră mai târziu, Dolores alerga la fereastră, atrasă de zbârnâitul elicopterului care cobora încet spre terenul de aterizare improvizat pe porţiunea de teren cea mai plată a domeniului.

- Iată-l! Ministrul a sosit, senorita!

- Bine, răspunse Amy cu un aer absent. în cazul acesta, coboară şi fii pregătită să-l conduci în camera lui îndată ce va dori, Dolores. Eu mă duc la bucătărie să mă conving că totul se desfăşoară după cum am prevăzut. De asemenea, să-l informezi pe senor că masa nu va întârzia. Ne vom aşeza la masă îndată ce ministrul se va fi schimbat, şi să amâne discuţiile de afaceri până la sfârşitul

mesei.

- Doamne, senorita! Nu voi îndrăzni niciodată să fac aşa ceva!

Amy o încurajă cu un zâmbet.

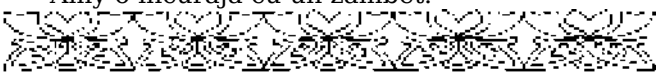

- Nu-ţi face griji, Dolores. Senor ştie prea bine cât de mult ne-am străduit ca să-şi permită vreo toană. Să profităm de acest armistiţiu momentan.

în ciuda acestei siguranţe aparente, Amy trebui să-şi stăpânească teama care o făcea să tremure. în bucătărie, Consuela se agita pe lângă o mulţime de cratiţe fumegânde cărora le ridica rând pe rând capacele, supraveghind, gustând, învârtind, într-un fel de înflăcărare frenetică foarte neobişnuită la dolofana şi joviala bucătăreasă care pregătea o mâncare aşa cum un artist creează un tablou.

- Oh, senorita!

Consuela se repezi spre ea.

- Masa aceasta, care trebuia să-l încânte pe invitatul nostru şi să-l facă să se simtă bine, este o catastrofă. Sunt o incapabilă. Stăpânul n-o să mi-o ierte niciodată!

- Nu cred, linişteşte-te, îi spuse ea străduindu-se să pară cât putea de calmă, în pofida nodului pe care-l simţea în stomac.

Consuela se simţi încurajată puţin.

- în sfârşit, poate că nu este totul pierdut, nu încă. Dar va trebui să pot servi foarte repede.

- Bine, Consuela. Voi face în aşa fel încât să ne aşezăm repede la masă. Până atunci, încearcă să rămâi calmă. Sunt sigură că senor se va arăta înţelegător.

Strângând pumnii pentru reuşită, porni să întâmpine diavolul şi îl găsi în biroul lui, măsurând

nervos încăperea cu paşi mari. Mirosea plăcut a piele, apă de toaletă şi a fum de ţigară. Nu era singur. Un alt bărbat, mai în vârstă, zvelt, de o distincţie deplină, era aşezat într-un fotoliu mare de piele.

Se ridică imediat ce Amy apăru în cadrul uşii. Ea

rămăsese în prag, nehotărâtă, neîndrăznind să intre în atmosfera aceea încordată. Totuşi, în faţa primirii călduroase a străinului, prinse curaj. Acesta o salută cu un amestec de admiraţie, curtoazie demodată şi evidentă uşurare.

- Doamne, Dumnezeule!

Ochii lui se luminară.

- Cine este îngerul acesta frumos apărut direct din paradis?

Deşi puţin exagerat, complimentul era atât de spontan încât Amy simţi că roşeşte. Intră în birou şi-l privi pe Carlo cu un aer întrebător.

El se încruntă şi făcu un efort vizibil ca să se smulgă din gândurile lui şi să facă prezentările.

- Amy, anunţă el cu familiaritate.

Dar o licărire ironică din ochii ei îl avertiza să nu se îndepărteze de atitudinea care se impunea.

- Domnul emisar al guvernului era nerăbdător să te cunoască. Miss Amy Temple, senor Sebastian de Belalcazar.

- Bună ziua, domnule, spuse ea pe tonul de politeţe neutră pe care se gândise să-l folosească în prezenţa acestei personalităţi impresionante.

- Sebastian, vă rog! exclamă el sărutându-i mâna. îmi permiteţi să vă spun Amy?

- Fireşte... Sebastian.

Ezitase o fracţiune de secundă.

- Amy Temple...

Numele ei suna ciudat rostit de gura lui.

- Un nume tipic englezesc, continuă el. Evocă umbra paşnică şi cucernică a catedralelor, a mănăstirilor solitare unde se retrag atâtea fete, renunţând la căsătorie, la soţi, la

bărbaţi, ca să se călugărească. Sper, draga mea, că rochia aceasta albă şi feciorelnică pe care o purtaţi nu este semnul unei dorinţe tainice de a le urma exemplul.

Timp de o clipă, Amy fu tentată să atragă atenţia stăpânului casei, a cărui siluetă, cu spatele la fereastră, masca lumina zilei pe sfârşite. Apoi, cedând înţelepciunii, contrazise ideile fanteziste ale ministrului cu un zâmbet.

- Bineînţeles că nu.

îşi clătină capul, capturând fără voie în părul auriu strâns cu grijă spre spate, o ultimă rază de soare care-i aureolă profilul într-un nimb de lumină. Bărbatul în vârstă examina cu o privire de cunoscător rochia cu gulerul brodat pe care Amy o alesese pentru simplitatea ei luxoasă.

Abia auzi comentariul şoptit de ministru când se adresă gazdei lui:

- Ai găsit bijuteria de care avea nevoie acest sipet gol, prietene. Amy cunoaşte legenda legată de casa dumitale?

Răspunsul lui Carlo a fost evaziv.

- Sper că nu! Oricum, toată lumea ştie că legendele nu sunt decât pure născociri.

- Da, dar toată lumea ştie, de asemenea, că nu iese fum fără foc.

Sebastian, mânat de buna lui dispoziţie, avu milă de curiozitatea lui Amy.

- Draga mea, deoarece Carlo nu pare dispus s-o facă, este preferabil să fii informată că fortăreaţa aceasta a fost ridicată pe ruinele unui templu al incaşilor închinat lui Inti, zeul soarelui. între zidurile lui trăiau *acllacuniile,* vestalele soarelui, alese pentru frumuseţea lor şi destinate să devină concubinele înalţilor demnitari sau victimele sacrificiilor umane. Dar n-aveţi de ce să vă temeţi, adăugă el cu un zâm-

bet maliţios, în pofida gustului lui pentru viaţa austeră şi aspră de pe platoul înalt, Carlo este prea civilizat pentru a avea nevoie de o concubină şi prea mare iubitor de frumuseţe ca să practice sacrificiul uman!

„Aş vrea să fiu la fel de sigură ca dumneavoastră“, era cât pe ce să spună Amy, dar se stăpâni la timp. Propuse cu amabilitate:

- V-ar deranja dacă aş cere să se servească masa? îmi închipui că aveţi multe de vorbit, dar se spune că o masă bună îndulceşte asperităţile şi aplanează diferendele.

Sebastian era perplex, tot atât de uluit ca şi cum auzise cuvinte savante şi înţelepte din gura unui copil.

- Calitatea principală pentru a aprecia o masă bună este foamea, or eu am apetit din belşug, declară el cu ochi strălucitori.

- Bine.

Spre marea uşurare a lui Amy, Carlo luă iniţiativa şi-l conduse pe ministru spre uşă, în timp ce ei îi adresă o privire aprobatoare care o tulbură

mai mult decât era firesc.

- Sebastian, te-am auzit adesea susţinând că o mâncare bună, ca şi dragostea, sunt plăceri cărora trebuie să te abandonezi fără rezervă. Sunt curios să-ţi aflu părerea despre talentele Consuelei pe care o bănuiesc că este, mai mult decât o simplă bucătăreasă, un sol al zeilor incaşi.

Amy avu curând posibilitatea să constate gustul lui Sebastian pentru lux, calitate şi rafinament. Carlo înţelesese perfect genul de ambianţă necesară pentru a-l încânta pe bărbatul acesta a cărui reputaţie de om de viaţă nu avea egal decât în puterea pe care i-o atribuia politica. Pe măsură ce se succedau felurile de mâncare, care de care mai delicios, mulţumirea lui creştea. După terminarea desertului, în

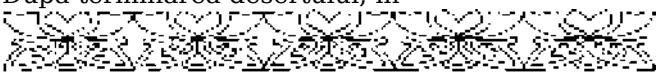

strălucirea tacâmurilor de argint şi a cristalurilor în care sclipeau luminile tremurătoare ale lumânărilor, masa se sfârşi cu savoarea unui brandy aromat turnat de Carlo cu generozitate.

Amy se relaxă, având senzaţia datoriei împlinite. Ea refuză băutura pe care i-o oferea Carlo. Simţind atunci acuitatea unei priviri insistente, îşi ridică ochii şi înţelese, din semnul imperceptibil al stăpânului casei, că era rugată să se retragă.

- Vă rog să mă scuzaţi... rosti ea ridicându-se de pe scaun.

- Trebuie într-adevăr să ne părăsiţi? întrebă Sebastian privindu-l pe Carlo cu un aer decepţionat. Dragă prietene, spune-i să rămână. Stiu că a sosit momentul să trecem la problemele serioase, dar am fost impresionat de inteligenţa

observaţiilor pe care le-a făcut în cursul conversaţiei din timpul mesei. Aş dori mult să aflu părerea ei în privinţa problemei importante care ne preocupă.

- Bineînţeles că poate rămâne, dacă ţii neapărat, zise Carlo, nu fără o uşoară ezitare.

„Ar fi putut să-mi ceară şi mie părerea“, îl dojeni Amy în sinea ei.

- Perfect, se bucură Sebastian, încântat. Atunci, ia loc, draga mea.

Nici lui nu i se părea necesar s-o consulte. Cu toate acestea, Amy se supuse. Gândul la obligaţiile faţă de unchiul şi mătuşa ei o împiedica să-i trimită la toţi dracii pe indivizii aceştia abuzivi şi autoritari.

Totuşi, imediat după ce Sebastian începu să vorbească, atenţia ei fu acaparată complet de debitul verbal viguros, fermecător, care dădea o idee despre talentul lui de orator

politic. îi ceru permisiunea să fumeze şi, trăgând dintr-o ţigară lungă, continuă, adresându-se lui Carlo:

- Prietene, eşti prea versat ca să nu-ţi dai seama că dacă un om politic atât de solicitat ca mine se deplasează într-o regiune îndepărtată ca aceasta, n-o face numai din plăcere. Ştii cu siguranţă că am fost însărcinat de preşedintele ţării să redactez un raport asupra unor aspecte referitoare la funcţionarea minei sau, mai exact, asupra condiţiilor de viaţă ale muncitorilor care lucrează în ea.

Tăcu, se agită pe scaunul lui, stânjenit de tăcerea lui Carlo, apoi continuă cu liniştea omului

obişnuit cu tacticile opozanţilor.

Amy tresări când Sebastian i se adresă ei, ca pentru a se justifica:

- Febra aurului nu-i atinge doar pe oamenii cei mai săraci din societatea noastră. Există printre prospectori o minoritate de bărbaţi care sunt medici, avocaţi, ingineri, savanţi. Soţiile lor suferă din cauza acestei situaţii. Sunt femei instruite, capabile să formuleze un punct de vedere coerent şi înzestrate cu un simţ sigur al organizării. Considerând că au un motiv întemeiat să-şi manifeste nemulţumirea, s-au constituit într-un comitet care de peste un an de zile exercită asupra preşedintelui tot felul de presiuni pentru a-i obţine ajutorul ca să-şi recapete soţii absenţi, să redea copiilor taţii cărora le-au uitat adeseori înfăţişarea şi părinţilor sprijinul la care au dreptul să se aştepte de la fiul lor.

- Unde vrei să ajungi, Sebastian?

Carlo pusese întrebarea cu calm.

- Să trecem la subiect, dacă nu te superi, continuă el. Preşedintele are sau nu intenţia să-şi ţină promisiunea de a lăsa mina prospectorilor individuali?

- Prietene!

Sebastian părea jignit de insinuarea de trădare cuprinsă în cuvintele lui Carlo.

- Ştii bine că în politică, lucrurile nu sunt atât de simple!

- Şi cum propui să explici ipocrizia şi duplicitatea unor oameni care nu înţeleg decât un limbaj simplu şi clar?

Sebastian păstra un aer prietenos, refuzând să

se lase contaminat de agresivitatea lui Carlo.

- Bărbaţii care trăiesc acolo nu au independenţa ta. Ei nu dispun de un avion particular care să-i poată duce la Lima în mai puţin de două ore. Când le vom spune tuturor acestor prospectori că marile întreprinderi miniere au de gând să le acorde posibilitatea să-şi ia cu regularitate concedii ca să-şi vadă familiile, asta le va da de gândit. Ce părere aveţi, Amy? Poziţia femeilor vi se pare lipsită de raţiune?

Amy ascultase cu atenţie ştiind că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să se declare de partea ministrului, a cărui îngrijorare părea demnă de laudă. Sau de partea stăpânului locurilor care lipsea comunitatea minerilor de prezenţa femeilor.

- Ar trebui să fii un monstru ca să nu te impresioneze revendicarea lor, rosti ea în cele din urmă, evitând cu grijă să privească spre capătul mesei de unde veneau unde ostile, aproape tangibile.

Şi apoi se avântă:

- Dar de ce să se mulţumească doar cu simple vizite făcute familiilor? Nu s-ar putea construi locuinţe trainice în locul cabanelor îngrozitoare existente actualmente, un orăşel adevărat, cu magazine, şcoală, biserică? Dacă soţiile suportă atât de greu singurătatea, cum spuneţi, vor prefera cu siguranţă un confort provizoriu în locul despărţirii, şi dacă soţii lor doresc de asemenea să-şi regăsească familia, vor fi gata să cedeze un mic procent din câştigul lor pentru realizarea acestui proiect...

Cei doi bărbaţi se agitară pe scaunele lor.

- Este o sugestie stupidă! protestă Carlo. Vă reamintesc faptul că printre mineri se găsesc oameni certaţi cu legea, recidivişti care nu vor scăpa ocazia de a profita de prezenţa familiilor pentru a provoca dezordini. Si nici nu trebuie supraestimată capacitatea zăcământului. Când aurul va începe să se împuţineze, în vreo zece ani, efectul asupra acestui orăşel bine organizat, dar neproductiv, va fi dezastruos!

- Nu neapărat, interveni Sebastian, însufleţit brusc. Preşedintele ţine să deschidă Amazonia pentru colonizare încurajând imigrarea agricultorilor. Au fost angajate credite pentru construirea de drumuri, defrişarea unor porţiuni de pădure şi amenajarea de terenuri cultivabile. în consecinţă, nu există nici o îndoială că se vor găsi fonduri pentru finanţarea implantării unor industrii noi într-o regiune unde vor fi deja stabilite câteva familii.

Se întoarse spre Amy, plin de gratitudine. Ea se simţea stânjenită.

-Tocmai ne-aţi dat soluţia unei probleme pe care politicienii de profesie o studiază de luni de zile. Draga mea, o inteligenţă sclipitoare asociată cu atâta frumuseţe, asta-i prea mult.

Carlo se ridică de pe scaun.

- După câte se pare, consideraţi problema ca şi rezolvată, domnule ministru, dar vă avertizez că nu mă voi alătura niciodată acestui proiect ridicol!

- Este dreptul tău, prietene, recunoscu Sebastian cu tristeţe; cu toate acestea, trebuie să-ţi mărturisesc cu toată sinceritatea că, fără măcar să aştepte constatările mele, preşedintele a luat deja hotărârea de a permite celor mai importante

companii să se stabilească în Valea Aurului. Cum nu voiam să stric plăcerea vizitei în casa ta, mă gândisem să păstrez veştile proaste pentru mâine, ziua plecării. Dar iată că mă obligi să dau totul pe faţă. Crede-mă, propunerea făcută de Amy reprezintă poate singura ta şansă de a-ţi menţine autoritatea asupra minei. Ar trebui să pot influenţa hotărârea preşedintelui într-un sens care să-ţi fie favorabil, dar nu voi încerca nimic dacă nu am certitudinea că pot conta pe cooperarea ta.

în timp ce ministrul aştepta răspunsul la ultimatumul lui, expresii diverse şi contradictorii trecură pe figura lui Carlo, semn al unei lupte interioare complicate între aspiraţiile lui personale şi tentaţia realismului.

- Eşti sigur că este singura soluţie?

- Absolut sigur, prietene.

- Foarte bine.

O acuza pe Amy cu privirea, o privire tăioasă, sfredelitoare, care sancţiona intervenţia ei temerară.

- Sper, Sebastian, că nu vei regreta faptul de a fi subordonat treburile bărbaţilor puterii de convingere a unei femei.

Capitolul 6

Amy se apleca în faţă pentru a deosebi mai bine vocea mătuşii sale, venită pe calea undelor. Unele cuvinte ajungeau bruiate, denaturate de paraziţi, dar din tonul ei răzbătea bucuria şi uşurarea. Carlo o trimisese pe Dolores s-o trezească imediat ce primise semnalul de apel al Jessicăi. Amy nu avusese decât timpul de a pune pe ea un capot şi să-şi treacă pieptenele prin părul

ciufulit înainte de a se repezi în încăperea care adăpostea instalaţia radio, singura lor legătură cu exteriorul.

Simţea în spatele ei prezenţa posacă a lui Carlo. Avea impresia că fusese trădat şi o considera răspunzătoare de întorsătura neaşteptată pe care o luase discuţia în timpul serii precedente. Din vina ei se trezise prins în cursă, încolţit să renunţe la idealul lui de comunitate exclusiv masculină. Si, împotriva oricărei logici, Amy era abătută, chinuită de un inexplicabil sentiment de vinovăţie şi de teamă pentru răzbunarea lui.

- L-am găsit pe Stanley!

Amy trebuia să se concentreze foarte mult pentru a înţelege cuvintele întrerupte ale mătuşii ei.

- Este teafăr şi nevătămat, dar încă prea slăbit ca să poată călători. Ah, imprudentul! A simţit primele simptome ale febrei înainte de a pleca, dar şi-a spus că aveam prea mare nevoie de recompensa promisă în schimbul exemplarelor de ucayali şi a preferat să nu le dea atenţie. Este un microb pe care nu ştiu de unde l-a luat şi care se manifestă din când în când pe neaşteptate.

Vocea Jessicăi dispăru, acoperită brusc de paraziţi, apoi reveni şi se îndepărtă din nou, astfel încât nu mai ajungeau decât frânturi.

- ... să-l aduc pentru îngrijire în satul indienilor... reuşit să-l conving să se retragă, să se întoarcă în Anglia îndată ce-şi va recăpăta puterile... găsim o căsuţă... destul pentru a ne întreţine făcând turnee de conferinţe şi cultivând

orhidee rare... impresia ciudată la gândul că aceasta va fi ultima dată când vom merge de-a lungul Amazonului... ceea ce m-a speriat cel mai mult, este că nici măcar n-a încercat să se opună... în sfârşit, puţin mă interesează viitorul, sunt atât de fericită că l-am găsit viu!

Legătura se întrerupse brutal, fără anunţul obişnuit. Carlo confirmă imediat neliniştea apărută în mintea lui Amy.

- Radioul Jessicăi nu funcţionează foarte bine. Din fericire, a început prin a ne comunica poziţia satului indian; aşadar, vom şti unde să ne ducem să-i căutăm dacă întoarcerea lor întârzie prea mult.

O cută de îngrijorare apăru pe fruntea lui Amy când auzi declicul care tăia definitiv legătura cu civilizaţia a celor doi naufragiaţi în pădure.

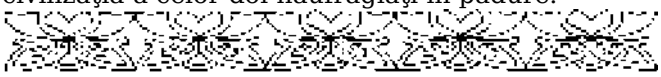

- De ce să aşteptăm? rosti ea cu greutate. De ce să nu le venim imediat în ajutor?

Ea îi adresă o privire rugătoare, gata să-l implore, să se umilească la nevoie, dar aerul lui încăpăţânat o reduse la tăcere.

- Nu este oare puţin cam târziu pentru a avea această tresărire de spirit de familie? Cuvintele mătuşii dumitale ţi-au trezit poate un rest de conştiinţă, numai dacă n-ai avut remuşcări constatând că viaţa pe care ai dus-o până acum a costat sănătatea unchiului şi liniştea mătuşii. Pretinzi că eşti gata să treci prin foc şi apă pentru ei; dinspre partea mea, nu te voi crede decât atunci când te voi vedea topită de căldură sau bălăcindu-te până la mijloc în apele mlăştinoase, cu pantofii tăi frumoşi din piele fină şi cu veşmintele tale luxoase!

- Asta v-ar face plăcere, nu-i aşa? Adevărul este că sunteţi supărat pentru că, de data asta, n-aţi reuşit să vă impuneţi voinţa.

- Supărat? Nu cunosc acest cuvânt.

- Enervat, ofensat, nemulţumit, contrariat, pentru că regatul dumitale exclusiv este ameninţat cu invazia. Trebuie să precizez mai mult?

El se aplecă şi-şi înfipse privirea neîmblânzită în ochii
ei.

- Si găseşti că nu am motive să încerc toate sentimentele acestea? în câteva ore de prezenţă aici, mi-ai confirmat din plin teoria căreia apariţia unei femei într-o lume rezervată bărbaţilor nu poate aduce decât agresivitate şi amărăciune.

Ea nu spuse nimic, cuprinsă de mânie, de exasperare şi de un sentiment care se asemăna mult cu aversiunea. I se

strângea inima. O copleşeau spaima şi însingurarea, senzaţia că fusese părăsită într-un mediu străin şi ostil. Ce putea fi oare mai diferit de paşnica şi reconfortanta armonie a câmpiei englezeşti decât această caniculă bântuită de răgetele animalelor sălbatice şi de ţipetele papagalilor? Amintirile năvăleau asupra ei, sfâşietoare. Pentru prima oară după moartea bunicii, Amy înţelegea pe deplin tot ce pierduse: protectoarea, casa, un logodnic care-i lipsise viitorul de orice speranţă de dragoste, de căsătorie, de maternitate.

Clipi din ochi ca să oprească lacrimile ce i se adunau sub pleoape. Cu toate acestea una îi scăpă, urmată de alta, şi apoi îi curseră şuvoi pe obraji, până la buzele tremurânde.

- Doamne...!

Ea îi auzi exclamaţia, dar de acum înainte nu-i mai păsa de părerea acestei brute nedrepte care nu ştia ce înseamnă delicateţea. O atacase mereu cu cuvinte atât de aspre încât se găsea fără apărare în faţa lui şi nu mai ştia decât să ridice între ei bariera derizorie a mâinilor. Gestul acesta, în loc s-o protejeze, îi făcea tristeţea şi mai vrednică de milă.

- Senorita... Amy...

Ezitarea aceasta, emoţia din vocea lui erau atât de neaşteptate din partea lui încât Amy îşi stăpâni hohotele, atentă, încurcată.

- îmi pare rău, nu voiam să fiu brutal. Am ajuns să-mi pierd orice sensibilitate în contact cu minerii. Sunt oameni duri, aspri, pe care nu-i mai impresionează nimic. Este prima dată când fac o femeie să plângă, mărturisi el pe un ton jalnic, şi sper să fie şi ultima!

Ea tremură, dar reuşi să-şi păstreze calmul când el îi

prinse încheieturile ca să-i îndepărteze mâinile de pe faţă.

- Nu te nelinişti. Unchiul tău si mătuşa ta sunt în siguranţă acum. Crede-mă, dacă s-ar afla în cel mai mic pericol, toţi oamenii de aici s-ar oferi voluntar să alerge în ajutorul lor.

- M... mulţumesc, murmură ea. îmi pare rău. De obicei nu sunt atât de emotivă.

- Nu trebuie să te scuzi. în definitiv, este o reacţie foarte feminină.

Se ridică, scoţând un oftat de uşurare.

- Bărbaţii trebuie să ştie să fie curajoşi, iar

femeile trebuie să ştie să plângă.

Condescendenţa aceasta o enervă. îşi plecă ochii încă umezi ca să-şi ascundă iritarea.

- Dacă nu ţii neapărat, continuă el cu o amabilitate de care ea fu cât pe ce să se lase păcălită, voi transmite cu plăcere scuzele tale ministrului, rugându-l să te scutească să ne însoţeşti la mină.

- îţi mulţumesc pentru solicitudine!

Se înfipse în faţa lui.

- Nu va fi nevoie.

Zâmbetul satisfăcut al lui Carlo dispăru imediat.

- Datorită dumitale, sunt complet liniştită şi aştept această ieşire cu nerăbdare. Perspectiva aceasta mă incită, cum se întâmplă când te pregăteşti să faci un lucru interzis.

îl văzu cum se crispează şi amărăciunea înfrângerii aruncă o umbră pe figura lui. în ajun, după ce acceptase fără nici o tragere de inimă să sprijine planul lui Sebastian, ascultase neputincios discuţia însufleţită care urmase între Amy şi ministru. Sebastian vorbise atunci despre vizita lui la mină, ca şi cum era evident că Amy trebuia să meargă cu

ei. Carlo ieşise din tăcerea lui posacă pentru a protesta viguros împotriva acestei idei. Sebastian îl redusese la tăcere afirmând că o propunere susţinută de un punct de vedere feminin avea mai multe şanse de reuşită. Orgoliosul apărător al cauzei minerilor nu insistase, dar rigiditatea trăsăturilor şi sclipirea dezaprobatoare a ochilor lui reuşise să strice dispoziţia interlocutorilor.

- De altfel, ar fi mai bine să mă duc să mă îmbrac dacă trebuie să plecăm devreme, cum s-a prevăzut.

Şi bătu în retragere.

Imediat după micul dejun, urcară într-un Land Rover condus de Carlo şi porniră pe un drum plin de hârtoape, pătrunzând în aerul umed şi apăsător al Văii Aurului.

Aşezată lângă Sebastian, pe bancheta din spate, Amy se ţinea de bine-de rău ca să nu fie azvârlită ca o păpuşă de cârpă în plafon sau în portiera maşinii. De fapt, Carlo îşi potolea setea de răzbunare prin accelerări bruşte şi neaşteptate care-i scuturau atât de tare pe pasageri încât Sebastian sfârşi prin a se revolta:

- Ei, drăcia dracului! N-am făcut tot drumul ăsta ca să fiu zgâlţâit aşa! încetineşte, eşti nebun! O să ne faci carne tocată, pe senorita şi pe mine.

- îmi pare rău!

Avea un aer prea satisfăcut ca să fie sincer.

- Uitasem că sunteţi amândoi străini de locurile acestea.

Apăsă pe frână şi maşina adoptă un mers mai rezonabil.

- Priviţi cu atenţie în jurul vostru cât timp sunteţi aici. Poate că vă veţi da seama, ca şi alţii înaintea voastră, că Amazonia este un ţinut sălbatic unde orice iluzie se risipeşte la contactul cu realitatea aspră.

Cu un gest larg, le arătă cele două ziduri de vegetaţie printre care înaintau.

- în spatele acestor două faţade cu aparenţă inofensivă se ascund pericole nebănuite, capcane

puse la punct în şaptezeci de milioane de ani de evoluţie a speciilor de animale, care au inventat cu mult înaintea omului arta camuflajului, astfel încât exploratul fără experienţă le ignoră prezenţa până în clipa ultimei confruntări. Solul mişună de insecte carnivore. Şi vreţi ca aici să se instaleze femei delicate şi copii plăpânzi!

îndoiala începu să sape insidios frumoasa siguranţă a lui Amy. în ceea ce-l privea pe Sebastian, acesta se destin- sese şi încerca să-şi netezească puţin pantalonii şifonaţi.

- Infern sau paradis, familiile vor veni, afirmă el. Spiritul de aventură care a mânat odinioară conchistadorii la descoperirea necunoscutului şi le-a incitat pe femeile lor să-i urmeze în ţinuturi neprimitoare, însufleţeşte încă poporul nostru. De altfel, Carlo, dacă n-ai fi moştenit tu însuţi această cutezanţă ancestrală, exacerbată de febra aurului, n-ai fi refuzat postul pe care ţi l-a propus guvernul ca să răspunzi la chemarea naturii. îţi admir tenacitatea, Carlo, dar mai mult decât orice îţi admir fidelitatea faţă de tine însuţi şi disciplina pe care ţi-ai impus-o. Pentru un bărbat ca tine, care iubeşti atât de mult viaţa şi compania femeilor, exilul în această companie exclusiv masculină trebuie să fie o suferinţă infernală! Ai fost cu siguranţă încântat văzând sosind în casa ta această persoană tânără şi frumoasă şi, încheie el cu un oftat compătimitor, îmi închipui tristeţea ta când va trebui să te părăsească.

Numai Amy auzi râsul batjocoritor care se pierdu în zgomotul motorului ambalat când Carlo începu urcarea

unei coline. Când maşina ajunse în vârf ca să coboare încet în depresiunea Văii Aurului, Sebastian se înălţă ca să vadă mai bine spectacolul care le apăruse în faţa ochilor. Amy se aplecă de asemenea înainte. Scena pe care o zărise de departe se preciza acum sub ochii ei cu mai multă claritate, zgomotul era mai asurzitor, figurile mai distincte. Oamenii mergeau încoace şi-ncolo, clătinându-se sub poverile de pământ amestecat cu praf de aur, se aplecau sub căderile de apă cu sitele lor în mâini sau săpau pereţii imensului crater cocoţaţi pe scări nesigure. Uneori, Amy întâlnea o privire care o teroriza. Era obligată să recunoască faptul că avusese dreptate Carlo când o sfătuise să nu intre în acest sălaş de celibatari fără voia lor. Când lăsară Land Rover-ul ca să străbată drumul pe jos, ea rămase cu prudenţă în umbra lui Carlo.

- De unde vrei să începi? îl întrebă el pe ministru.

- Vreau să văd totul, răspunse Sebastian, a cărui eleganţă sobră părea deplasată în peisajul acela plin de praf şi noroi. Dar vreau mai ales să stau de vorbă cu minerii, cu cei care fac avere şi cu ceilalţi, pe care şansa nu i-a favorizat încă în această loterie gigantică.

Carlo îi conduse atunci spre un şopron, un atelier improvizat alcătuit dintr-o tablă ondulată fixată pe patru stâlpi de lemn bătuţi în pământ. Amy răspunse salutului lui Valentin care conducea o echipă de muncitori puţin mai departe, apoi trase cu urechea pentru a încerca să urmărească discuţia dintre Sebastian şi cel care lucra în atelier. Trebuiau să vorbească foarte tare ca să acopere zgomotul maşinilor şi cacofonia zecilor de

tranzistoare din care se revărsa în acelaşi timp o muzică stridentă.

- Senor de Vivaz mi-a spus că aţi avut noroc, prietene.

Dar este oare suficient atât pentru a nu regreta satisfacţiile intelectuale pe care putea să vi le aducă profesia de avocat?

- Dacă n-as fi avut această compensaţie financiară, as fi regretat cu atât mai mult metodele primitive ale spălării aurului pe care suntem obligaţi să le folosim aici!

Contrastul dintre înfăţişarea lui grosolană si distincţia exprimării era surprinzător.

- Agenţii chimici cei mai eficienţi care se întrebuinţează în mod obişnuit sunt cianura şi mercurul, dar majoritatea celor care lucrează aici sunt analfabeţi şi incapabili să citească instrucţiunile elementare de securitate astfel încât, pentru a evita posibilitatea producerii oricărui accident, nu avem altă soluţie decât de a interzice folosirea acestor substanţe. Ne rămâne spălarea. Este un procedeu rudimentar care cere multă răbdare şi îndemânare, pentru a separa de pământ pepitele cele mai mari şi a le aduna pe fundul sitei.

- Puteţi estima procentajul de pierdere legat de această metodă?

Bărbatul ridică din umeri.

- Aproximativ şaptezeci la sută.

Amy şi Sebastian lăsară să le scape, în acelaşi timp, o exclamaţie de surpriză.

- Asta înseamnă că pentru treizeci de tone de aur produse până acum, şaptezeci de tone s-au pierdut în deşeuri?

Sebastian îi aruncă lui Carlo o privire de reproş.

- Are cineva dreptul, pentru a nu decepţiona aspiraţiile câtorva prospectori, să lase să se piardă o asemenea bogăţie?

- Aurul acesta nu este definitiv pierdut, replică el printre dinţii strânşi. într-o zi sau alta se va găsi posibilitatea recuperării acestor reziduuri. Până atunci, să-i lăsăm pe cei

norocoşi care au găsit aur şi trudesc din greu să-l smulgă pământului, să se bucure de câştigul lor. Veniţi cu mine, le ceru el. Să nu rămânem în soare. Să mergem să-i vedem pe cei care sunt la umbră.

Amy şi Sebastian urmară silueta înaltă a lui Carlo care se îndrepta cu paşi hotărâţi spre un grup de bărbaţi cu tenul oacheş. Aceştia îşi lăsară jos poverile uriaşe ca să-l salute pe cel pe care-l considerau drept salvatorul lor.

- Bună ziua.

- Bine aţi venit.

- Noroc, El Sabio.

Cuvintele de bun-venit curgeau din toate părţile. Deodată, bărbaţii o zăriră pe Amy şi se făcu linişte. O priveau cu gura căscată pe tânăra cu părul blond apărută ca un vis, ca o tentaţie.

- Doamne, Dumnezeule!

Un tânăr muncitor înmărmurit îşi făcu semnul crucii pe pieptul gol.

- Fata de aur!...

Braţul lui Carlo îi cuprinse imediat mijlocul. Amy era fericită de acest gest protector. Tăcerea fusese urmată de o explozie de râsete elogioase care slăbiră încetul cu încetul, transformându-se

într-o rumoare de voci amestecate, în timp ce minerii se apropiau încet şi făceau cerc în jurul ei ca să-şi sature ochii de frumuseţea feminină de care erau lipsiţi de luni de zile.

- Fata de aur! repetă Sebastian în spatele ei. Ce impresie vă face să fiţi asemuită cu comoara care obsedează minţile celor care o caută fără s-o găsească vreodată?

- Este foarte firesc, îmi închipui, pentru cineva care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii pe un piedestal, inter-

veni Carlo pe un ton tăios. Dar ceea ce contează mai cu seamă, Sebastian, este atenţia pe care eşti dispus sau nu s-o acorzi acestor oameni. Vrei să le vorbeşti, sau ceea ce tocmai ai aflat despre pierderile rezultate din extracţie ţi-a afectat orice putere de a raţiona?

- Bineînţeles că nu. Nu ţi-am promis oare ajutorul meu?

- într-adevăr... Iartă-mă dacă am aerul că pun la îndoială cuvântul unui politician.

Vizibil ofensat de această punere sub semnul întrebării a sincerităţii lui, Sebastian se întoarse spre minerii care păreau că nu se vor mai smulge niciodată din admirarea tinerei puţin cam speriate.

- Spune-mi, prietene, începu Sebastian adresându-se minerului cel mai apropiat, de cât timp eşti aici?

- De nouă luni, senor.

- Eşti mulţumit că te afli aici?

- Foarte mulţumit, senor.

- Ai găsit aur?

Bărbatul clătină din cap cu tristeţe.

- Nu, încă nu.

- Cât câştigi?

- Am un procent. în momentul acesta, ajut un prieten, deoarece parcela mea este inundată.

- Si pentru cât lucrezi?

- Unu la sută, răspunse el cu mândrie.

- Asta-i tot?

Sebastian nu-şi revenea în fire de mirare.

- Cât speri să câştige, în aceste condiţii?

- Numai Dumnezeu ştie cât aur vom găsi. Dacă vom găsi o sută de kilograme, eu voi câştiga un kilogram, dacă

vor fi două sute de kilograme, eu voi avea două, şi aşa mai departe. Totul depinde de voinţa lui Dumnezeu.

- Cu toate acestea, spui că n-ai găsit nimic de nouă luni de zile. Atunci, de ce rămâi aici?

- Pentru că am o speranţă, o raţiune de a trăi, senor. înainte, eu nu aveam nimic, soţia mea nu avea nimic, copiii mei nu aveau nimic. Acum, avem o speranţă, chiar dacă uneori aşteptarea ne oboseşte.

Sebastian scoase un oftat deznădăjduit apoi, ca şi cum asculta de o inspiraţie bruscă, se adresă tuturor oamenilor adunaţi în jurul lor.

- Ar trebui să vă întrebaţi de ce sunt aici...

îi răspunse o clătinare unanimă din cap.

- La drept vorbind, sunt trimis de guvern ca să vă anunţ că din cauza protestelor soţiilor lipsite de dragostea şi de sprijinul soţilor lor absenţi, a hotărât să încredinţeze exploatarea minei unor mari companii, care au promis să aducă un echipament modern, să asigure condiţii de viaţă

mai corespunzătoare, asistenţă medicală, şi mai cu seamă curse aeriene care vor permite muncitorilor să-şi petreacă prin rotaţie, concediul cu familiile.

Aşteptă, ca să le lase timpul de a pătrunde sensul noutăţii pe care le-o comunicase. Când se pregătea să vorbească din nou, se ridică un murmur.

- Mina ne aparţine! strigă o voce. A spus-o chiar preşedintele.

Alte voci îl susţinură.

- *El Sabio* a câştigat deja pentru noi o bătălie politică. De ce să fie obligat s-o ia de la început?

- Nu va fi necesar, afirmă Sebastian. Există o soluţie care ar putea să vă convină, ca şi preşedintelui. Vom vota.

Cei care doresc să construiască o casă ca să permită familiilor să vină să locuiască aici cu ei să ridice mâna...

Pădurea de mâini ridicată spre cer nu putea fi considerată drept un scrutin oficial. Trebuia acordată minerilor, bogaţi sau săraci, posibilitatea de a-şi exprima opinia printr-o cruce sau un semn pe un chestionar sau pe un buletin, dar pe măsură ce se desfăşura turneul de-a lungul minei, adeziunea majorităţii celor interesaţi de acest plan se confirma din plin.

După câteva ore de mers extenuant, Amy nu mai putea de căldură şi de sete. Dar nu îndrăznea să se plângă şi nici să se trădeze faţă de Carlo care-i pândea cel mai mic semn de slăbiciune ca să-i aducă dovada că Amazonia, cu pericolele şi canicula ei, nu era un loc potrivit pentru femei. De aceea, trebui să-şi ascundă uşurarea când Carlo

propuse o pauză de masă în momentul când ajungeau pe strada principală a aşezării.

- Ne aşteaptă părintele Dominic.

Arătă cu bărbia o clădire nu prea solidă care se remarca printr-o clopotniţă ridicată strâmb pe acoperiş, deasupra căreia se afla o cruce de lemn.

- Trăieşte într-un fel de cocioabă, două cămăruţe în spatele capelei, dar ştie să onoreze vizitatorii cu mâncăruri bune!

Intrând în această cabană de scânduri, doar atât de mare cât să adăpostească o maşină de gătit cu lemne, o chiuvetă, câteva scaune şi o masă acoperită cu o pânză în carouri, Amy se simţi cuprinsă de o mulţumire profundă, reconfortantă.

- Aşezaţi-vă aici, vă rog.

Preotul îi arătă un scaun.

- Cum trebuie să fiţi obosiţi şi flămânzi, vă voi servi imediat.

Amy rămânea străină de conversaţia dominată de Sebastian, foarte preocupat de părerea preotului asupra venirii eventuale a familiilor la mină. Asculta cu o ureche distrată, bucurându-se de plăcerea acestei mese. Savura asocierea bogată de arome şi de gusturi încercând să identifice ingredientele care intraseră în compoziţia acelei mâncări delicioase. Recunoscuse deja, în sosul puiului, usturoiul, ceapa, ardeiul gras, roşiile, pătrunjelul, cimbrişorul, dafinul, când vocea gravă a preotului puse capăt cercetării ei culinare. Cuvintele lui păreau să se adreseze lui Carlo, a cărui opoziţie tăcută apăsa ca o condamnare, încă de dimineaţă.

- Cunosc destule femei care, aflate în situaţii

dificile, au reuşit să învingă cu hotărâre singurătatea. Responsabilităţile familiale sunt grele. Iată de ce trebuie să fie doi ca să şi le asume. Consider că este foarte nedrept ca bărbaţii să ceară soţiilor lor să poarte singure partea cea mai^ însemnată a poverii.

îi adresă lui Sebastian o privire binevoitoare.

- Mă voi ruga pentru succesul misiunii dumneavoastră, senor. Poate că în curând mă voi dedica din nou slujbelor de celebrare a botezurilor, de confirmare şi, cine ştie...

Ochii lui sclipeau privind-o pe Amy.

- Poate că în curând voi fi solicitat să oficiez o căsătorie!

- Aţi uitat înmormântările, părinte Dominic, remarcă brutal Carlo. Riscăm să avem şi din acestea, cu încăierările pe care sosirea femeilor nu va întârzia să le provoace...

Sebastian alese tocmai clipa aceea ca să-şi privească ceasul.

- Doamne, Dumnezeule! exclamă el. O să mă consi-

deraţi foarte prost crescut, părinte Dominic, dar trebuie să plec imediat. Am o şedinţă extrem de importantă în seara asta la Lima. Nu-mi pot permite să ajung cu întârziere!

în Land Rover-ul care-i aducea înapoi spre platoul unde aştepta elicopterul, Sebastian profită de puţinul timp pe care-l mai avea ca să mai încerce să-l convingă pe Carlo, rămas tăcut şi închis în sine.

- Nu-ţi înţeleg atitudinea, prietene. Ai dat dovadă de clarviziune şi de bun-simţ. Ar trebui să

ne fii recunoscător, lui Amy şi mie, de a fi găsit soluţia unei probleme care putea fi dramatică. în loc de asta, ne tratezi ca pe nişte duşmani şi faci totul ca să complici lucrurile. Dorinţa ta nu este oare de a lăsa mina minerilor?

Continua să-şi apere punctul de vedere în timp ce i se încărcau bagajele în aparat.

- Te rog să te străduieşti să pari entuziasmat când te va contacta preşedintele ca să-ţi ceară părerea.

în sfârşit, se întoarse spre Amy ca să-şi ia rămas-bun.

- Măcar dacă... murmură el. Planul ar fi acceptat fără nici o discuţie dacă aş putea face cunoscut în raportul meu că *El Sabio* se pregăteşte să dea exemplu instalându-şi propria soţie în fortăreaţa lui amazoniană.

*
* *

Amy profită de orele care se scurseră între plecarea lui Sebastian şi cină pentru a reflecta. Era îndemnată la asta de idealul unităţii familiale evocat de părintele Dominic; în schimb, motivaţiile dubioase pe care Carlo le atribuia femeilor care vor

veni la mină ca să se căsătorească, o mâhneau. Si ultimele cuvinte ale lui Sebastian îi mai răsunau încă în urechi...

Concluzia la care ajunse în cele din urmă era necugetată, înspăimântătoare, şi cu toate acestea simplă şi perfect logică.

în timp ce se îmbrăca pentru cină, sucea şi răsucea pe toate părţile ideea în minte. Dinastia Vivaz nu trebuia să se stingă, era imposibil, şi cu

toate acestea, pentru un motiv inexplicabil, ultimul descendent bărbat era încă celibatar, deşi mare amator de femei, după cum Sebastian îi dăduse limpede de înţeles. Fără îndoială, aveau amândoi motive să încheie o înţelegere; după ore de introspecţie, după ce întorsese îndelung situaţia pe toate feţele, era foarte convinsă că avea dreptate, dar o stăpânea un sentiment mai curând de spaimă decât de certitudine, care-i acoperea fruntea de transpiraţie în timp ce cobora scara. Ajunse în faţa uşii bibliotecii şi bătu.

- Intră!

în mod ciudat, paşii ei erau fermi şi hotărâţi când parcurse distanţa care o despărţea de birou. Lunga masă îmbrăcată în piele părea să dea înapoi pe măsură ce înainta. Ajunse în cele din urmă şi se cutremură în faţa expresiei ostile de pe figura lui.

El se ridică politicos şi aşteptă ca ea să se aşeze.

- Am venit să...

Panica îi strângea gâtul. înghiţi cu greu, respiră adânc şi reluă:

- Am venit să-ţi fac o propunere.

Sprâncenele lui negre şi dese se ridicară.

- Ei bine, te ascult, cu condiţia să nu fie o propunere de căsătorie, râse el batjocoritor, cu un cinism care o întoarse pe dos.

- Tocmai despre asta este vorba, replică ea aproape fără voia ei.

O dată zarurile aruncate, nu mai avea altceva de făcut decât să continue.

- Dumneata ai nevoie de o soţie, iar eu am nevoie de bani. Ar fi, ca să spunem aşa, un schimb

avantajos.
El nu se clinti.
- Si ce te face să crezi că aş fi dispus să accept un asemenea târg?
- Ei bine, având în vedere tradiţiile matrimoniale practicate de secole în familia dumitale, nu ai face decât să perpetuezi obiceiul.
El simulă că nu ia în serios aluzia la obiceiurile barbare ale strămoşilor lui.
- La ce ţi-ar folosi să fii bogată aici, în plină junglă?
- Nu pentru mine am nevoie de bani, ci pentru unchiul şi mătuşa mea.
Se aplecă spre ea s-o privească atent, cu un aer total neîncrezător.
- Vrei să spui că ai merge până acolo încât să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l iubeşti, să închei un contract în condiţii draconice, eşti conştientă de asta, numai spre binele familiei?
- întocmai.
Simţi cum îi urcă roşeaţa în obraji când îl văzu rezemându-se de spătarul scaunului, cu buzele strânse şi ochii mijiţi, evaluându-i prospeţimea tenului, rotunjimile gingaşe ale corpului şi strălucirea ochilor ei, aprinsă de nebunia pe care era pe cale s-o facă. Avea impresia că este o sclavă scoasă la vânzare.
- Cât...? sfârşi el prin a spune.

Brutalitatea întrebării o făcu să tresară. Cu gura dintr-o dată uscată, bâigui:
- Un m... milion de lire.
Si adăugă pe un ton sfidător:
- Sunt oare pe măsura posibilităţilor dumitale?
El izbucni în râs, cu capul dat pe spate.

- Da, senorita Temple. Eşti un lux pe care pot să mi-l permit cu uşurinţă. Dar eşti sigură că meriţi preţul pe care-l ceri? Cunosc la Lima multe tinere la fel de frumoase şi de agreabile ca dumneata, unele dintre ele cu o origine mult superioară; cu toate acestea, cred că nici una dintre ele n-ar avea îndrăzneala să-şi atribuie o asemenea valoare.
- în cazul acesta, de ce nu te căsătoreşti cu una dintre ele? întrebă ea, umilită.
- Pentru că toate au un mare defect: nu mă cred când le spun că am intenţia să-mi petrec restul vieţii aici, în pădurea virgină, şi că departe de a fi soţul monden şi sociabil pe care şi-l închipuie ele, aştept de la o femeie îndeosebi să fie pentru mine o tovarăşă de viaţă, o prietenă intimă a singurătăţii mele.

Se aplecă din nou peste birou şi, cu atitudinea jucătorului care îşi etalează ultimele cărţi, continuă cu subînţeles:

- Dacă nu în orice clipă, cel puţin în timpul câtorva momente de libertate pe care ea le poate răpi unei hoarde de copii.

Capitolul 1

O dată încheiată ciudata lor afacere, Carlo nu-i mai lăsă lui Amy timp să-şi schimbe părerea. Ea dorea ca la căsătoria lor să fie prezenţi unchiul şi mătuşa ei, dar el avea cu siguranţă multe lucruri comune cu prietenii lui prospectorii care prindeau cu ace de scândurile cabanelor lor fotografiile unor tinere bine făcute ca să-şi marcheze teritoriul. Acceptase oferta ei cu singura condiţie ca ceremonia să aibă loc fără întârziere. Ea consimţea la asta smulgându-i promisiunea că dacă unchiul şi

mătuşa ei nu se vor întoarce la timp, vor pleca în căutarea lor imediat după încheierea ceremoniei.

Acesta a fost motivul pentru care Dolores era cât pe ce să cadă pe spate intrând în camera lui Amy, scandalizată s-o vadă pe mireasă rezemată la fereastră în ţinută de călătorie.

- Senorita!

Dolores ridică braţele spre cer.

- Doar nu aveţi intenţia să vă căsătoriţi în blugi şi tricou!

- De ce nu?

Amy ridică din umeri, tulburată mai ales de vederea acelor ziduri de vegetaţie care îi vor servi drept închisoare până la sfârşitul zilelor.

- Dat fiind faptul că trebuie să plecăm în expediţie imediat după ceremonie, nu văd necesitatea de a mă găti. Ar fi o pierdere inutilă de timp.

- Consideraţi că ar fi pierdere de timp faptul de a vă face frumoasă pentru viitorul dumneavoastră soţ?

Dolores îşi împreună mâinile într-un gest de neputinţă indignată.

- Am auzit vorbindu-se despre faptul că englezilor nu le place să-şi arate sentimentele şi că trebuie întotdeauna să dea o impresie de indiferenţă, dar daţi-vă şi dumneavoastră seama! Bărbatul cu care sunteţi pe punctul de a vă căsători va fi un amant arzător şi nesăţios!

Vocea lui Dolores vibra de admiraţie... poate chiar de invidie.

Amy se crispă. Nu atât iminenţa a ceea ce urma să se întâmple o copleşea, cât amploarea a

ceea ce pierduse. „Oh, Toby...“ suspină ea în sinea ei, uitând o clipă ipocrizia lui pentru a nu se gândi decât la tandreţea, la blândeţea mângâierilor lui, la pudoarea sărutărilor lui destul de caste pentru ca abia să-i trezească uşor pasiunea care dormita în ea, fără zbucium sau tulburare. De ce nu putea să aibă parte de o iubire fără lacrimi şi de ce norocul era dăruit atât de adesea celor care-l meritau cel mai puţin?

Maşina mirilor era cel puţin nonconformistă, plină de noroi, fără măcar o mică panglică albă care să semnaleze promovarea ei temporară. Pe drumul spre capelă, Amy se

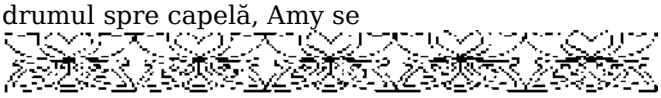

simţea dintr-o dată foarte aproape de tinerele de altădată sacrificate pe altarul căsătoriei pentru a-şi salva familiile de la ruină, sau de *acllacuniile* care îşi purtau frumuseţea ca pe un blestem. Vocea lui Dolores se auzi brusc de pe bancheta din spate unde era aşezată în ţinută de gală, abia încăpându-şi în piele de mândrie.

- Este pentru prima oară când sunt domnişoară de onoare. Sunt foarte mulţumită că ceremonia are loc la biserică şi nu doar acasă, cum aveaţi intenţia!

Umbra unui zâmbet înveseli pe ascuns faţa lui Amy. Părintele Dominic se arătase intransigent când îi spuseseră că preferă o căsătorie oficiată în intimitate, aproape în secret.

- Căsătoria este un jurământ care trebuie primit solemn în biserică, atunci când este posibil. Este un angajament prea serios, prea important pentru a fi neglijat caracterul sacru al unei asemenea hotărâri.

Genul de amorţeală în care se cufundase Amy începea să se transforme într-un sentiment de panică. Riscă o privire spre „logodnicul“ ei, îmbrăcat în cămaşă, pantaloni kaki şi cizme înalte din piele moale. O pălărie veche cu boruri largi îi ascundea ochii, dar calmul cu care mânuia schimbătorul de viteze arăta cât era de indiferent. Schimbul de promisiuni, jurământul de respect reciproc şi legământul de fidelitate pe care le vor rosti peste puţin timp o copleşeau de emoţie. Dar el rămânea de piatră.

Orice îi va rezerva viitorul, se consola totuşi cu gândul la scrisoarea pe care i-o trimisese lui Graham Turner, cerându-i ajutorul în calitate de prieten cât şi în cea de notar, pentru a pune la punct o poveste suficient de plauzibilă pentru a-i convinge pe unchiul şi pe mătuşa ei de

existenţa unui pachet de acţiuni pe care-l omisese din moştenirea bunicii ei.

Se cutremură la amintirea cecului pe care i-l întinsese Carlo, cu aerul că-i spune că el conta pe o despăgubire generoasă în schimbul sumei exorbitante pe care o cerea drept preţ pentru persoana ei.

Suspinul imperceptibil care-i scăpă a fost suficient ca să atragă atenţia bărbatului cu ochi de pasăre de pradă, care urma să devină soţul ei. Regretă imediat această secundă de relaxare.

- Regreţi oare satinul şi voalul de tul, şampania şi florile de portocal, fanfara care anunţă triumfător sosirea miresei la logonicul tremurând de nerăbdare? întrebă el, luând în derâdere scumpele ei speranţe pierdute. în felul acesta îţi

imaginai ceea ce se consideră a fi ziua cea mai frumoasă din viaţa unei femei? încoronarea reuşitei sale, câştigarea bărbatului care va fi garantul siguranţei ei?

- Eşti prea cinic pentru a înţelege anumite lucruri şi presupun că n-o să mă crezi dacă-ţi spun că pentru majoritatea tinerelor, căsătoria este mai ales o unire a două fiinţe potrivite, murmură ea încercând să-şi stăpânească tremu- rul vocii. Că cel mai frumos cadou pe care-l aşteaptă ca dar de nuntă este certitudinea unei lungi prietenii bazată pe încredere reciprocă. Că cea mai mare fericire este cea împărtăşită, că ceea ce aşteptăm de la un bărbat este mai cu seamă să se dăruiască el însuşi.

El continua să conducă în tăcere. Amy ştia că marcase un punct dar că această victorie va lăsa o urmă dureroasă pe învelişul dur sub care se afla inima lui senor de Vivaz. Tradiţia cerea ca cea cu care se căsătoreşte să fie virgină. Trebuia să-l facă să înţeleagă adevărul în această problemă despre care el nu pusese întrebări. El se mulţumea să creadă că dragostea lui Amy aparţinea încă logodnicului nestatornic care o părăsise.

Când pătrunseră în Valea Aurului, au avut posibilitatea să constate că părintele Dominic le respectase dorinţa de discreţie şi că se ferise să anunţe cununia care trebuia să aibă loc. Oamenii îi priveau trecând cu un aer mirat, agitau mâna, dar n-au existat nici urările de fericire, nici clipirile complice din ochi, nici loviturile de coate de care Amy se temea mai presus de orice. Cât despre Dolores, ea atrase asupra ei multe priviri lacome şi admirative când coborî din maşină în foşnet de

mătase roz. Dar ea nu-i adresă decât lui Valentin chemarea ochilor ei îndrăzneţi. Acesta aştepta, foarte demn, la uşa capelei, pregătit să-şi joace rolul de martor. El n-o vedea decât pe mireasă, a cărei paloare şi tristeţe îl frapau.

- Senorita, în mod normal, tatăl este acela care îşi conduce fiica la altar în ziua aceasta.

El se înclină adânc în faţa ei.

- îmi permiteţi să preiau acest loc oferindu-vă braţul meu?

- Nu-i nevoie să-ţi dai osteneala, bombăni Carlo. Bagă-ţi bine în cap, Valentin: Amy şi cu mine nu suntem nişte sentimentali. Am hotărât să ne căsătorim fără surle şi trâmbiţe, fără ritualuri inutile, fără felicitări insipide şi alte banalităţi de genul acesta.

Valentin era contrariat.

- Prietene, poate că protocolul te plictiseşte, dar mirii păstrează toată viaţa amintirea impresionantă a căsătoriei lor! Respect simţul tău pentru sobrietate, dar nu-i pot refuza lui Amy sprijinul unui braţ prietenesc!

Amy se prinse cu uşurare de braţul puternic pe care i-l oferea. Totuşi, în capela aceea minusculă, cei câţiva paşi care-i despărţeau de altar făceau ca gestul să fie doar simbolic.

- Nu înţeleg ce se petrece cu Carlo de câtva timp, bombăni Valentin pe un ton mânios. De două săptămâni, este insuportabil! Mă întreb cum poate un bărbat care are norocul să vadă pe neaşteptate căzându-i din cer o soţie fermecătoare, să devină atât de nervos şi să-i sară ţandăra din te miri ce. Este ca un leu în cuşcă. Nu văd decât o singură

explicaţie: este mort de spaimă.

- De spaimă...?

Amy ajunsese să se bâlbâie. Dar nu era momentul să-şi piardă stăpânirea de sine. în faţa ei se înălţa micul altar rustic înfrumuseţat cu simplitatea caldă a două lumânări lungi şi albe.

- Ce spaimă...?

- Spaima să nu-i scape norocul.

Valentin se aplecă la urechea ei pentru a continua cu voce scăzută:

- După părerea mea, Carlo este cuprins de aceeaşi spaimă ca prospectorul care vine să găsească o pepită enormă, dar care trebuie să aştepte să fie topită de jarul din creuzet pentru a afla ce cantitate şi ce calitate de aur va scoate de acolo.

După începerea ceremoniei, Amy nu întâmpină nici o dificultate să alunge din minte supoziţiile fanteziste ale lui Valentin. Era prea absorbită de cuvintele pe care le rostea părintele Dominic, pecetluind asocierea a doi duşmani fireşti. Răspunsurile lui Carlo erau clare şi concise, ale ei abia se auzeau. El avea gesturi sobre, precise, dar trebui să

ţină cu fermitate mâna tremurândă a lui Amy ca să nu-i alunece din deget inelul greu de aur. La invitaţia părintelui care-l încuraja, conform tradiţiei, să sărute mireasa, el se aplecă fără ezitare pentru a marca printr-un sărut rece ultima lui achiziţie.

în schimb, Valentin puse în sărutul lui mult mai multă căldură.

- Carlo este un ingrat, şopti el cu un fel de

furie stăpânită. Cel puţin dacă v-aş fi întâlnit primul!... Regret că n-am putut face lucrurile atât de bine cât aş fi vrut! Frumuseţea dumneavoastră merita un decor mai impunător, o abundenţă de flori, o mulţime de prieteni şi de admiratori, dangăt de clopote şi marşul nupţial. Dar vestea acestei căsătorii a căzut ca o bombă. Am aflat în acelaşi timp că eram însărcinat cu organizarea şi nici măcar n-am avut timp să vă culeg un buchet de orhidee.

- N-aveţi de ce să vă faceţi vreun reproş, Valentin. Mătuşa mea spune întotdeauna că orhideele sunt un simbol al unei pasiuni distructive. Ar fi fost un cadou ciudat făcut unei mirese în blugi!

- Pe dumneavoastră, blugii sunt o podoabă minunată! declară el râzând şi ducându-i mâna la buze cu un gest curtenitor.

- Ai fost desemnat să te ocupi de amănuntele practice, Garcia, nu ca să monopolizezi mireasa.

Intervenţia lui Carlo ridică imediat o barieră între Amy şi singura persoană care părea să fi înţeles nevoia ei de a fi liniştită. Amy răspunse dezaprobării întorcându-se spre ceilalţi doi participanţi.

- Vă mulţumesc pentru cooperare, părinte Dominic. Si ţie de asemenea, Dolores.

Le răspunse maşinal la strângerea de mână în semn de felicitare. Dintr-o dată, simţea dorinţa să întârzie, în pofida plecării iminente.

în ceea ce-l privea pe Carlo, el îşi manifesta nerăbdarea. Degetele lui se strângeau ca o menghină pe încheietura mâinii lui Amy.

- E timpul să plecăm dacă vrem să parcurgem o bucată de drum înainte de căderea nopţii.

în timpul drumului de întoarcere, Dolores vorbi fără încetare. Amy îi era recunoscătoare pentru flecăreala ei. Acasă, bagajele lor erau adunate lângă intrare. Abia intrase maşina în curte şi Consuela apăru în pragul uşii.

- Felicitări, senor, senora!

Apoi schiţă o mică reverenţă.

- {tiu că nu doriţi nici o festivitate, dar am făcut un tort. Dacă mireasa nu-l taie ea însăşi, căsătoria va fi lipsită de copii.

- Oh, da, senora, insistă Dolores. Aveţi un minut ca să tăiaţi o felie. Am s-o pun lângă pernă ca să-l văd în vis, noaptea asta, pe viitorul meu soţ.

Amy şovăi, le privi pe Consuela şi pe Dolores, apoi pe soţul ei ca să-i obţină asentimentul.

- Foarte bine, încuviinţă el, dar repede! N-avem timp de pierdut cu fandoseli, mai ales că există un mijloc mai sigur şi mai practic de a verifica fecunditatea unei femei!

Amy se îmbujoră, pe cât de tulburată tot pe atât de furioasă în faţa hohotelor de râs pe care această remarcă le provocă lui Dolores şi mamei ei. Reuşi totuşi să-şi păstreze o aparenţă de calm şi de demnitate în timp ce ceilalţi se îndreptau spre anticamera în care se afla o masă plină de pahare şi o sticlă cu un conţinut auriu.

- Ah, şampanie!

Tonul lui Carlo era tot atât de rece pe cât era de limpede şi sclipitoare băutura turnată de el în pahare.

- Băutura oamenilor care sunt adepţi ai modei

şi ai norocului, o băutură versatilă care poate fi picantă sau insipidă, după mâna care o manipulează.

Amy înţelese aluzia mai ales după atitudinea lui mai zâmbitoare faţă de Valentin decât faţă de ea. Simţea cum îi creşte furia.

Ceremonialul tortului a fost un veritabil supliciu. Trebuia să zâmbească, în ciuda braţului trecut în jurul mijlocului ei şi a degetelor strânse pe mâna ei pentru a-i conduce mişcarea.

- Bravo! exclamară Dolores şi mama ei într-un glas, fără să remarce cinismul soţului şi nici nervozitatea crescândă a miresei la apropierea călătoriei care urma s-o lase singură cu însoţitorul ei.

Elicopterul pilotat de Carlo se ridică în sfârşit deasupra pădurii. Amy se pregătea pentru o înaintare lentă de-a lungul fluviului până la postul comercial cel mai îndepărtat, după un şir de mici escale. Apoi îşi spuse că însoţitorul ei ar fi putut s-o scutească pe mătuşa Jessica de ore inutile de călătorie şi de nelinişte, punându-i la dispoziţie maşina lui zburătoare.

Ca şi cum îi citise gândurile, el îi strigă, pentru a acoperi zbârnâitul motoarelor:

- Vom fi obligaţi să aterizăm la postul comercial. Acolo, vom închiria un vas care ne va duce în satul indian unde îi vom găsi pe unchiul şi mătuşa ta bine sănătoşi şi foarte uimiţi de îngrijorarea noastră. întreruperile legăturilor radiofonice sunt frecvente în această regiune.

- {tiu. Ţi se pare că greşesc prin exces de prudenţă. Nu pot suporta nesiguranţa, tremur

gândindu-mă ce s-ar putea întâmpla.

- Am înţeles. Altfel n-ai fi aici, cu mine, imaginându-ţi toate grozăviile care poate să ţi le rezerve jungla!

Amy nici măcar nu încercă să-l contrazică, deoarece el spunea adevărul. Căzu într-o tăcere abătută, lăsându-i lui grija de a interpreta după placul lui acest mutism buimăcit.

încetul cu încetul, Amy pierdu noţiunea timpului. Scruta orizontul cu bărbia sprijinită în palme, cu senzaţia ciudată că dintr-o clipă în alta aparatul se va răsturna şi-i va arunca în prăpastia ameţitoare. încerca teama navigatorilor de altădată pe întinderea nesfârşită a oceanelor necunoscute. în clipa când pleoapele ei erau gata să se închidă, zări o despicătură în vegetaţie. Deschise imediat ochii asupra unui luminiş unde se contura o colibă de lemn legată printr-un chei de un curs de apă.

- Postul comercial, o anunţă scurt Carlo în timp ce aparatul începea să coboare.

Era sfârşitul unei încercări. Dar îi aştepta alta.

După mai puţin de o oră, lăsau în urma lor un spaniol jovial şi alunecau încet pe apele liniştite ale râului într-o canoe încărcată cu merinde. După cum le spusese spaniolul, vor avea nevoie de patru zile să parcurgă drumul dus şi întors. Pătrunderea bruscă în infernul umed nu-i lăsase lui Amy răgazul să se aclimatizeze cu aerul greu, înăbuşitor, care făcea din fiecare gest o izbândă fizică. Aerul din Valea Aurului i se păruse apăsător, dar aici pădurea năpădise malurile râului. Rădăcini uriaşe se scufundau în apă, iar deasupra capetelor lor se legănau liane nesfârşite de lungi, de la bolta de frunze până în apă. Amy

privea cu ochii măriţi de uimire acest decor ameninţător, impresionant şi fascinant în acelaşi timp, aşteptându-se în orice clipă ca din perdeaua vegetală să apară vreun monstru preistoric înfiorător.

- Nu face asta!

Sări ca un arc, speriată de avertismentul lui Carlo şi barca, dezechilibrată de mişcare ei, începu să se clatine periculos.

- Nu te afli pe un râu liniştit din Anglia, îi aruncă el printre dinţi. Dacă îţi bagi mâna în apa asta în care mişună peşti piranha, rişti să-ţi laşi acolo câteva falange.

Ea se cutremură de groază. Se priveau insistent, doi inamici aflaţi într-un război mut, el tremurând de o furie stăpânită, ea scăldată în sudoare, cu părul lipit de frunte şi tricoul ud pe piele, îngrozită de acest univers supranatural în care obiectul cel mai inofensiv putea prinde pe neaşteptate viaţă la cea mai mică atingere. Amy a fost prima care şi-a plecat ochii. Carlo mânuia pagaia, transpirat şi el, cu fruntea legată cu o eşarfă roşie, ca minerii, pentru a împiedica transpiraţia să-i înceţoşeze vederea... Puţin mai târziu, o bucată de lemn care zăcea pe un banc de nisip se mişcă, alunecând alene în apă.

- Un caiman, comentă Carlo. Aligatorul amazonian. Inofensiv dacă nu este provocat.

Spusese asta cu un fel de plăcere, ca pentru a se amuza de teama ei.

Pădurea răsuna de ţipetele păsărilor de tot felul care zburau din copac în copac, supraveghind suprafaţa lucitoare a apei de unde sărea câte un

peşte diform. Totul părea mai mare decât era normal. Amy nu era în apele ei, simţindu-se copleşită. Rezervele ei fizice se epuizau repede.

Atunci, tocmai când credea că ajunsese la limita rezistenţei, atmosfera se schimbă. Pe neaşteptate, se lăsă liniştea, aerul se răcori. Râul se lărgi, deschizând o breşă în bolta de verdeaţă, spre un cer acoperit de nori cumulus de care se izbeau razele purpurii ale soarelui ce apunea, dând apei reflexe sângerii.

- Ne rămâne mai puţin de o oră înainte de lăsarea nopţii ca să ne instalăm tabăra... Caută pe mal un amplasament care ţi se pare mai potrivit.

Ea descoperi repede un mic luminiş destul de apropiat printre tufişurile dese. în timp ce Carlo îndrepta canoea spre mal, trunchiurile noduroase de arbori, păsările cocoţate pe ramuri, fuga zgomotoasă a unei maimuţe, dobândeau o realitate cu atât mai înspăimântătoare cu cât se apropiau.

Nici nu pusese încă piciorul pe mal când Carlo îi aruncă instrucţiunile lui laconice:

- Imediat după ce vom descărca bagajele şi materialul, am să aprind un foc. în timpul acesta, o să ridici cortul. Ştii s-o faci?

Amy confirmă cu un semn din cap, binecuvântând taberele de ghizi din adolescenţa ei, apoi întrebă cu o voce nesigură:

- Este cu adevărat nevoie să aprinzi un foc pe căldura asta?

- Nici nu-ţi închipui ce frig o să ne fie după ce apune soarele, mormăi el trăgând barca pe mal. Şi, de altfel, eu prefer cafeaua caldă.

înserarea dură o jumătate de oră. Atunci,

ultimele lumini se stinseră şi se ridică o briză neaşteptată. Amy era deja îngheţată, după ce îşi dăduse seama că în echipamen-

tul lor nu se afla decât un singur cort... Privea cu un aer rătăcit jarul roşu şi scânteile care dansau sub vasul de unde ieşea un miros delicios.

Cu gâtul strâns de teamă, îi era greu să înghită. Diavolul întunecat care era aşezat în faţa ei o cerceta cu aceeaşi privire a minerilor lipsiţi de femei. Ea simula nepăsarea, dar el nu putea fi înşelat, lăsa cu viclenie să se instaleze între ei o tăcere grea de teamă.

Aşteptarea era atât de apăsătoare încât se simţi aproape uşurată văzându-l că se ridică de la locul lui, cu agilitatea leopardului. Se apropie de ea şi-i luă cana din mână.

- E timpul să mergem la culcare, fetiţo. Mâine trebuie să plecăm în zori.

în pofida întunericului abia întretăiat de lumina slabă a lunii care plutea deja pe cerul presărat cu stele, era cel mult ora şapte. Amy avea braţele şi picioarele înţepenite de oboseală, mintea atât de goală ca şi cum se înverşunase să rezolve o problemă extrem de grea. De aceea, se lăsă condusă fără să opună rezistenţă sub cortul doar atât de înalt cât să le permită să stea în genunchi şi abia atât de lat cât să adăpostească doi saci de dormit aşezaţi unul lângă altul...

- Sting?

Ea ridică vitejeşte din umeri, iritată de nuanţa de compătimire din vocea lui.

- Cum vrei. Tu eşti acela care hotărăşti.

Si în clipa următoare:

- Dumnezeule!

O mâna cumplită se abătu pe umărul ei, făcând-o să se întoarcă. Se găsi în faţa unui bust uriaş, gol, brăzdat de o cicatrice lungă şi fină.

- Urăşte-mă dacă vrei, Amy. Cicatricele cărnii se şterg, nu şi chinul care mă torturează de când ai intrat în casa mea; m-ai prins în cursă şi m-ai pus pe un jar care nu se va putea alina decât la izvorul trupului tău.

O spaimă de nespus o copleşi când cortul se cufundă brusc în întuneric, dar nu încercă să se lupte cu braţele care o trăgeau pe culcuşul improvizat, mâini nerăbdătoare care o dezbrăcau, o explorau, o mângâiau, îi verificau dulceaţa pielii, care refuzau încă o îmbrăţişare prea lacomă, prea fierbinte, prea imperioasă... greutatea unui corp viril înnebunitor de viguros, de puternic, care o înlănţuia, o învăluia, îi trezea dorinţa ascunsă.

încetul cu încetul, fără voia ei, Amy ceda, se preda voluptăţii acestui contact, acestor mângâieri, jocurilor dragostei. Fiinţa ei mărturisea dintr-o dată această nevoie.

Intr-un geamăt lung, se abandonă, învinsă, îşi cedă gura suflului fierbinte al buzelor lui însetate şi se lăsă topită, ameţită, îmbătată, până la explozia pasiunii care îi uni într-o aceeaşi bucurie senzuală, imagine a doi amanţi fermecaţi...

Capitolul 8

Amy se scutură, ascultă cacofonia extraordinară, prelungită, stridentă ca soneria unui ceas deşteptător.

- Blestemaţi papagali!

Se redresă repede când deschizătura cortului se îndepărtă în faţa unui Carlo proaspăt şi bine dispus, care părea abia ieşit dintr-o baie în râu. El aşeză lângă ea un lighean cu apă, o bucată de săpun şi o ceaşcă de ciocolată aburindă.

- Nu am obiceiul să-mi răsfăţ în felul acesta tovarăşii de drum, spuse el zâmbind. Dar astăzi, este o situaţie... deosebită.

Amy nu-şi putu stăpâni un fior de groază la ideea pericolelor care-l pândiseră în timp ce se spălase în râu. îşi imagina trupul lui ros până la os de o mulţime de peşti piranha sau înhăţat de botul căscat al unui caiman. Reacţia ei avu asupra lui un efect imediat. Se ridică îndată, lăsând să-i scape înainte de a se îndepărta:

- Darul nu înseamnă nimic dacă nu este acceptat, draga

mea. Aveai dreptate spunând că nu ai nici o mulţumire dacă bucuria nu este împărtăşită.

Si dispăru înainte ca ea să aibă timpul să protesteze, să-i explice că se înşela, că ceea ce credea el că este o tresărire de dezgust, era pentru ea o reacţie de surpriză, revelaţia că era în stare să tremure pentru ce i s-ar fi putut întâmpla.

Se lăsă să cadă din nou pe sacul ei de dormit şi închise ochii. Nimic nu putea şterge amintirile acestei nopţi delicios de lungi şi de dureroase care-i trezise simţurile la viaţă.

Ciocolata se răcea, toaleta şi-o făcu de mântuială. îşi analiza emoţia şi retrăia clipă cu clipă intrarea ei iniţiatică în paradisul necunoscut al celebrării senzuale a pasiunii. Candoarea ei o

făcea naivă, incapabilă de seducţie, izolată în timiditatea ei. De la un soţ tot atât de aspru ca pământul de pe proprietatea lui, nu aştepta nici milă, nici îngăduinţă.

Se spălă pe faţă, se îmbrăcă şi, luându-şi inima în dinţi, ieşi în lumina ştearsă a zorilor.

Focul pe cale să se stingă mai scotea câteva rotocoale de fum alb; o farfurie cu porridge aştepta lângă o cutie cu lapte praf.

- Carlo...

Se îndreptă spontan spre el. Dar piciorul ei se împiedică de o rădăcină şi se clătină, gata să cadă.

- Drăcia dracului! Trebuie aşadar să te fac mereu atentă?

Se repezi s-o prindă cu o mână de fier în care părea să-şi fi concentrat toată iritarea. Apoi îi arătă farfuria cu porridge.

- Ia-ţi micul dejun. Aş vrea să înaintăm cât mai mult posibil înainte de trezirea la viaţă a pădurii.

O umbră de suferinţă amară întunecă privirea lui Amy, fixată asupra acestui soţ care nu o iubea, dar spre care vrusese să încerce un gest de prietenie.

- Haide, nu rămâne încremenită acolo! mormăi el strângând pumnii.

Cum ea se pregătea să bată în retragere, el se îmblânzi şi îi puse mâinile pe umeri.

- Iartă-mă. Am uitat cât de noi sunt toate astea pentru tine şi cât de uşor este să fii făcută să plângi.

- Ce te face să crezi că sunt gata să plâng? bâigui ea binecuvântând această izbucnire de proastă dispoziţie care o ferise de înduioşarea

ridicolă căreia fusese cât pe ce să-i cedeze.

- Ai faţă de mine un reflex permanent de apărare, constată el simplu. Totuşi, într-o fracţiune de secundă de sinceritate, ai avut aerul unui copil plăpând care trebuie protejat.

Inima lui Amy tresări la această jignire. O considera drept un accesoriu stânjenitor, deşi folositor.

- Am mai multă rezistenţă fizică decât crezi, îl asigură ea cu demnitate. Sunt lipsită de experienţă, dar lacuna aceasta va fi rezolvată îndată ce mă voi obişnui cu ideea că nu sunt decât un antidot pentru deficitul sexual de care suferi. Nu te teme, îmi voi onora angajamentele pentru care mă plăteşti. Şi, cine ştie, dobândind cu timpul calităţile unei concubine ideale, poate că-mi va creşte valoarea.

- Mă îndoiesc! Firească ta rezervă britanică face ca cea mai mică strângere de mână să fie glacială!

- Probabil că m-am opărit cu anumite amintiri prea fierbinţi! replică ea recăpătându-şi siguranţa de sine.

*
* *

Când soarele se arătă deasupra perdelei întunecate a arborilor, trecuse mult timp de când barca îi antrena în adâncimile universului sublim şi derutant care-i înconjura, unde contrastele şocau, unde frumuseţea exista lângă urâţenie, unde ţipetele răguşite ale animalelor în luptă izbucneau brusc în mijlocul tăcerii.

Pentru a rupe muţenia insuportabilă a însoţitorului ei, Amy întrebă:

- N-ar trebui să începem să vedem semne de viaţă umană?

- Locuitorii pădurii nu-şi fac cunoscută prezenţa decât atunci când vor ei. Deocamdată, rămân invizibili, dar sunt gata să pariez că nu ne scapă din ochi de când am pătruns pe teritoriul lor.

Amy arunca priviri neliniştite în jurul ei, scrutând vegetaţia în căutarea unui semn.

- Nu te teme, îi spuse Carlo pe un ton liniştitor. Dacă indigenii erau ostili, am fi fost deja ţinta săgeţilor lor otrăvite. După cum spunea Jessica, tribul care-i găzduia pe ea şi pe Stanley aparţinea unui neam pe cale de dispariţie, provenit din vechii incaşi. Ei stau intenţionat ascunşi pentru a trăi conform obiceiurilor primitive ale strămoşilor lor, astfel că se cunosc foarte puţine lucruri despre tradiţiile lor. Dar putem fi siguri cel puţin că nu sunt canibali.

- Ah, da? Cum...?

Ea înţelese după un zâmbet imperceptibil al ochilor lui, că se delecta cu neliniştea provocată de observaţiile făcute.

- Simplă deducţie.

O licărire maliţioasă sclipi în privirea lui.

- Suntem încă în viaţă. Dacă urmăritorii noştri ne-ar fi găsit pe gustul lor, ne-ar fi făcut până acum tocană şi şi-ar confecţiona deja fluiere din oasele noastre.

Amy medita încă la ipoteza aceasta înspăimântătoare când în faţa lor se ridică un perete stâncos, neoferind cursului râului decât o breşă prea îngustă pentru a permite canoei să se aventureze pe acolo.

- Aici se sfârşeşte croaziera noastră. Va trebuie să continuăm pe jos.

în faţa figurii neliniştite a lui Amy, Carlo trebuie să-şi fi regretat cuvintele, deoarece adăugă:

- Dacă indicaţiile Jessicăi sunt exacte, vom găsi satul în mai puţin de o oră de mers.

îşi reduseră bagajul cât mai mult posibil, neluând cu ei decât lucrurile indispensabile: trusa medicală, un rând de haine de schimb şi hrană pentru o masă. La câţiva metri de mal, găsiră o potecă tăiată în vegetaţie cu maceta şi care se vedea că este frecventată. Amy îşi imagina cu groază mulţimea de ochi care le urmăreau înaintarea pe solul spongios.

Mergea cu stoicism, luptând cu oboseala crescândă, care transforma cea mai mică băltoacă în ocean, cea mai mică denivelare în munte de netrecut... Pe neaşteptate, pădurea se deschise spre un luminiş mlăştinos, o groapă mocirloasă tădindu-le calea. Ea se opri, la capătul puterilor şi al curajului.

- O mlaştină. Sunt cu miile pe pământul Amazoniei, îi explică laconic Carlo. Adâncă sau superficială, nu văd decât o modalitate ca să ne dăm seama.

Poate că Amy îşi trădase involuntar repulsia... El şovăi şi privi în jurul lui cu un aer nesigur înainte de a trece la acţiune. Se trezi ridicată în braţele lui viguroase.

- Să nu cumva să te mişti!

Cu ochii la nivelul feţei lui, ea îi observă trăsăturile crispate.

- Dacă te scap, rişti să te îneci sau, şi mai rău, să primeşti descărcarea electrică a unui peşte-torpilă.

Perspectiva grozăviilor care o ameninţau îi înlătură ultimele resturi de timiditate; îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi se strânse lângă el cu recunoştinţă. El începu să înainteze cu prudenţă în apa neagră. Amy închise ochii, conştientă de satisfacţia încercată de el s-o ţină astfel în întregime la discreţia lui. Carlo se opri brusc. Ea deschise ochii, gata să coboare pe teren solid, ca să constate cu stupoare că el se afla în apă până la brâu, prizonier în groapa aceea care putea ascunde cele mai îngrozitoare pericole.

Credea că-şi epuizase toate subtilităţile de maliţiozitate. Dar Carlo îi mai rezerva câteva surprize.

- Mi-ar părea rău să nu profit de situaţie. Ce părere ai, scumpă soţie, traversarea aceasta fără necazuri nu merită oare un sărut?

Deşi îl bănuia că exagerează puţin pericolele la care se expuneau, ca să se situeze într-o postură favorabilă, ea nu-l lăsă să i-o spună a doua oară şi-şi oferi bucuroasă buzele acestei guri care schiţa un zâmbet uşor ironic. El puse stăpânire pe buzele ei cu o pasiune sălbatică. A fost ca o explozie de scântei care cădeau apoi ca o ploaie de diamante. Sângele îi zvâcnea în tâmple, era complet învinsă, incapabilă să domine valurile incontrolabile de pasiune care se revărsau în ea.

El se opri în cele din urmă, şi fără să-şi mai ia precauţii, se smulse din mlaştină şi o depuse pe teren solid.

- Cum se face, întrebă el desprinzând câteva lipitori de pe pantalonii uzi, că de fiecare dată când mă apropii de tine ajung întotdeauna la dorinţa irezistibilă de a-ţi suci frumosul tău gât?

Amy simţi cum îi urcă lacrimile în ochi.

- Nu ştiu. Poate pentru că-ţi par lipsită de interes pe lângă fetele de la bordeluri!

îşi dădu seama, prea târziu, că sărise peste cal. Carlo o prinse de bărbie şi-i răsturnă capul pe spate.

- Ele, cel puţin, acceptă să-şi suflece mânecile ca să caute aurul cu ceilalţi. în timp ce tu mi-ai vândut un corp lipsit de inimă. De altfel, prezenţa ta aici este mai degrabă o ironie. Aici, generaţii de exploratori s-au gândit să scoată la lumină drumul legendar al aurului, urmat de indieni şi de lamele lor încărcate cu preţiosul metal pentru împodobirea palatului marelui Inca. După sute de ani, căutătorii de comori se chinuiesc şi se înverşunează să descopere tezaurul incaşilor care ar fi îngropat în zona aceasta, poate chiar sub picioarele noastre!... Dacă ai dispărea într-o noapte cu lună, aş şti unde să te găsesc. Se spune că pe lună plină, se vede o flacără slabă dansând deasupra locului unde se află ascuns aurul incaşilor.

- Dacă aş pune mâna pe el, izbucni Amy cu înflăcărare, primul lucru pe care l-aş face ar fi să-mi cumpăr un bilet pentru Anglia!

Cu un gest brusc, mâna lui Carlo prinse coada groasă de cal a lui Amy. Simţi cum degetele lui îşi fac de lucru cu panglica care o strângea, înfundându-se apoi cu voluptate în părul bogat.

- Uită de Anglia, Amy, şi de logodnicul care n-a ştiut

să-ţi trezească emoţiile. Tu eşti pepita nepreţuită pe care speram cu disperare s-o găsesc. Căsătoria a făcut din tine o floare a junglei.

O trase de păr obligând-o să-şi încline capul ca pentru sacrificiu.

- Eşti frumuseţea gingaşă care nu înfloreşte decât la adăpostul mărăcinilor, acolo unde întunericul ascunde ghimpii vătămători.

Gura lui se abătu din nou peste gura ei, cu cruzime, posesivă, avidă, copleşitoare, în timp ce-i frângea corpul între braţele lui. Puse în îmbrăţişarea lui toată asprimea şi bruscheţea de care era în stare ca să contrazică minunăţia mângâierilor drăgăstoase desfăşurate în ajun.

Când se redresă, avea chipul iluminat de triumf.

- Ce senzaţii plăcute procură posesiunea!

Ea îşi adună ultimele rămăşiţe de mândrie.

- Din nefericire, obiectul o dată dobândit nu mai are acelaşi farmec ca în timpul cuceririi!

Prânzul cu biscuiţi şi peşte uscat s-a desfăşurat în tăcerea cea mai deplină. Erau aşezaţi unul lângă altul pe un trunchi de copac doborât. Amy îşi pusese o pălărie ca să se apere de soare. Carlo era cufundat în gânduri. Amy goli cu desfătare sticla cu apă rece. Cum se apleca s-o pună jos, simţi că îngheaţă şi reuşi cu mare greutate să îngaime:

- Carlo, priveşte...!

El tresări şi căută motivul spaimei ei; întâlni la rândul lui mulţimea de priviri ostile care-i pândeau din umbra pădurii.

- N-avea teamă, spuse el calm. Să rămânem liniştiţi şi să aşteptăm să facă ei primul pas.

Amy nu-şi închipuise niciodată cât curaj îţi trebuie ca să

rămâi nepăsător şi să dai impresia de calm, nici mulţumirea pe care ţi-o poate aduce o mână întinsă spre a ta.

în cele din urmă, indienii începură să înainteze în tăcere spre ei. Erau complet goi, cu corpul acoperit cu vopsea roşie şi pictat cu motive negre. Oasele care le împodobeau urechile, ghirlandele de pene din jurul braţelor, arcul mare şi săgeţile pe care le ţineau între degetele strânse confereau o înfăţişare cumplită acestor bărbaţi scunzi şi întunecaţi.

în timp ce se apropiau, din rândul lor se ridicau nişte sunete ciudate, inteligibile. Ignorându-l pe Carlo, nu aveau ochi decât pentru însoţitoarea lui. Ea rămăsese nemişcată dar când un indian cu o înfăţişare deosebit de sălbatică se desprinse din grup pentru a veni spre ea, făcu o mişcare înapoi ca să se refugieze în braţele lui Carlo.

- Să nu ne pierdem cumpătul, îi şopti el. Sunt fascinaţi de culoarea părului tău.

într-adevăr, cum ea îşi clătină capul, indienii începură să-şi spună părerea şefului şi să discute între ei cu însufleţirea unor savanţi care tocmai au făcut o descoperire fundamentală.

Carlo şi Amy considerară preferabil să se supună atunci când omuleţii le făcură semn să-i urmeze. Ei îi conduseră pe o potecă ce se îndrepta spre interiorul junglei. Carlo o ţinea strâns de mână pe Amy. Dar teama făcea ca inima ei să bată în ritmul tobelor care se auzeau în depărtare.

Duruitul lor se amplifică şi apoi încetă brusc

chiar în clipa când ieşeau din pădure pentru a da într-o poiană în centrul căreia se înălţa un dom făcut din tulpini şi din frunze împletite. Copiii se jucau în praf; femeile pisau boabe de porumb sau coceau turte pe nişte pietre plate. Altele, mai în vârstă, se odihneau în hamace.

- Toţi bărbaţii sănătoşi trebuie să fie la vânătoare, murmură Carlo. Sau plecaţi să culeagă mirodenii din care fac un praf de prizat pe care-l trag pe nări. Doar cei mai puţini sprinteni rămân pe loc ca să semnaleze prin intermediul tobelor prezenţa unor duşmani potenţiali.

Amy îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

- Crezi că... ne privesc ca pe nişte duşmani?

- Greu de spus. Comportamentul lor este complet diferit de ceea ce descriu de obicei exploratorii. Dar o vom afla curând...

Cu o mişcare a bărbiei, îi arătă indienii goi care se iveau rând pe rând din pădure şi se îndreptau spre ei.

- Din cauza rivalităţii permanente dintre triburi, bărbaţii nu se îndepărtează niciodată prea mult de sat şi tobele răsună de câtva timp ca să-i cheme.

Asistau, neputincioşi, la această grupare de bărbaţi hirsuţi şi goi, apăruţi de nicăieri, şi se întrebau ce îşi spuneau, ce hotărâre vor lua.

Soseau mereu mai mulţi, înarmaţi cu arcuri, şi făceau cerc în jurul lor, cu ochii aţintiţi asupra lui Amy. Scoteau mormăituri ciudate care se transformară curând în strigăte. Amy scoase un ţipăt când o mână se întinse spre ea.

- Nu...!

Carlo respinse mâna cu o fermitate care n-avea nevoie de cuvinte. Şi pentru a se face mai bine înţeles, o înlănţui pe Amy cu braţele, făcând un scut din corpul lui. Se ridică imediat un vacarm ameninţător. Amy se cutremură.

- Te rog, Carlo, nu-i provoca.

- Nu te vor atinge, o asigură el sfidându-i cu privirea pe indienii surprinşi.

Amy îşi înfundă faţa la pieptul lui, fericită să-i simtă sub

obraz bătăile inimii. Si, în vreme ce primejdia se strângea în jurul lor, Amy începu să regrete că le lipsise timpul să se cunoască mai bine şi să ajungă poate, într-o zi, la înţelegerea perfectă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici?

Amy încremeni, convinsă că vocea aceasta, cuvintele rostite în limba ei, erau rodul imaginaţiei. Dar Carlo tresărise. Ea îşi înălţă capul. Indienii se dădeau la o parte.

- Visez... Amy!

- Mătuşă Jessica! Unchiule Stanley!

Amy se smulse din braţele lui Carlo ca să se repeadă spre bărbatul şi femeia care-i priveau uluiţi. Timp de o secundă şovăi, neştiind pe care să-l îmbrăţişeze primul. Unchiul ei nu mai era decât umbra bărbatului pe care-l ştia ea... Căzură unii în braţele celorlalţi, reuniţi toţi trei în aceeaşi îmbrăţişare bucuroasă. Efuziunea regăsirii eclipsase tot restul, mulţimea fremătândă a indienilor, spaima provocată de atitudinea lor ciudată şi chiar pe Carlo, lăsat în planul secund.

Jessica a fost prima care şi-a dat seama de prezenţa lui. Ea îl îmbrăţişă cu căldură apoi, împotriva oricărei aşteptări, îl învinui cu vehemenţă:

- Cum ai putut s-o antrenezi pe nepoata mea într-o asemenea aventură?

- M-a asigurat că este perfect capabilă s-o facă, răspunse el liniştit.

- Este adevărat, confirmă Amy.

- Mă îndoiesc, bombăni Jessica. Dar te iert, Carlo, pentru că ştiu cât de încăpăţânată este Amy.

Stanley îi întinse cu prietenie mâna lui Carlo.

- Prietene, nu ştiu ce te aduce aici, dar sunt încântat că

te văd. Când am fost bolnav, indienii au avut amabilitatea să-mi construiască o colibă aparte. Propun să mergem să stăm la răcoare.

- Desigur... Dacă vor accepta să ne lase să trecem.

Stanley părea surprins. Jessica şi cu el părea că abia îşi
dădeau seama de agitaţia din jurul lor. Ca pentru a evalua hotărârea acestor războinici întorşi dintr-o dată împotriva lor, Stanley o luă pe Amy de mână ca s-o conducă la coliba lui; totuşi, fu obligat să se oprească în faţa zidului de corpuri nemişcate care le bara drumul.

- Senor Temple... în locul dumneavoastră nu mi-aş lua acest risc.

Cel care vorbise era un indian îmbrăcat cu o pânză rudimentară în jurul şoldurilor, ceea ce-l făcea să pară mai civilizat decât ceilalţi.

- Ah, este ghidul nostru, Miguel.

Jessica nu-şi ascundea îngrijorarea.

- Dialectul lui este destul de apropiat de cel al triburilor pădurii, astfel că pentru noi este un interpret preţios.

- Despre ce risc vorbeşte, Miguel? întrebă Stanley, vizibil tulburat şi el.

- Nu le-o luaţi pe senorita.

Seriozitatea răspunsului îi impresionă.

- Indienii aceştia sunt adoratori ai soarelui, credincioşi zeului Inti care, după vechile legende incaşe, locuieşte în cer, de unde va reveni într-o zi ca să-şi conducă discipolii în paradisul lui. După credinţa lor, Inti are o soţie favorită, o zeiţă cu pielea de culoarea fildeşului şi cu părul de aur, de care nu se desparte niciodată...

Capitolul 9

în poiană fusese ridicată o colibă pentru zeiţa cu pielea de culoarea fildeşului şi cu părul de aur. Şiretul Miguel reuşise să-i convingă pe indieni că, prin devotamentul lor, atrăseseră atenţia binevoitoare a zeului Indi şi că acesta aştepta de acum înainte întoarcerea soţiei lui favorite, trimisă special printre ei pentru a-şi da seama dacă tribul era demn pentru vizita zeului.

De aceea, alergau de colo-colo, ocupaţi cu pregătirile unei nopţi de sărbătoare grandioasă destinată să încânte divinitatea. Desigur, coliba sacră era păzită de santinele. Numai Jessica avea permisiunea să-i ţină companie.

- Ultima noastră expediţie în junglă va rămâne^ o aventură memorabilă, spunea cu un aer visător Jessica. întoarsă în Anglia, voi avea în minte amintiri extraordinare. Abia reuşesc să cred în

realitatea unor evenimente pe care le-am trăit.

O privea mulţumită pe nepoata ei.

- Stanley şi cu mine ne vom putea dispensa de a face turnee de conferinţe, şi este foarte bine aşa: auditoriul nostru ne-ar fi râs în nas.

- Ce vă face să fiţi atât de siguri că nu veţi mai avea nevoie să vă câştigaţi existenţa? Vestea unei eventuale schimbări a situaţiei voastre financiare nu putea să vă parvină aici, în plină pădure virgină.

- Chiar pădurea virgină ne va pune la dispoziţie mijlocul de a ne bucura de o retragere confortabilă. Ca şi cum am primi o recompensă pentru serviciile aduse.

Amy încremeni. Deveni mai atentă.

- Este ceva atât de obişnuit ca cercetătorii să prepare medicamente în laborator încât se uită că ei nu fac altceva decât să imite procesele naturale pe care le realizează plantele. Puterile anumitor plante au transformat lumea, dar numai botaniştii care, ca şi mine, şi-au petrecut mare parte din viaţă în regiunile cele mai îndepărtate ale planetei, au avut ocazia să studieze metodele tămăduitorilor locali. Numai cu învăţătura tradiţiilor lor, ei sunt în stare să facă minuni.

- Aţi descoperit un medicament nou, care să vă facă bogaţi, mătuşă Jessica?

Aşadar, sacrificiul lui Amy se dovedea inutil?

Mătuşa ei era plină de entuziasm.

- Este ambiţia tuturor botaniştilor de a descoperi într-o zi o specie nouă, dar dacă aceasta posedă pe deasupra proprietăţi curative, este o reuşită inestimabilă! Când am sosit aici, n-am fost câtuşi de puţin uimită să-l găsesc pe unchiul tău în

plină convalescenţă, deoarece indienii ştiu de sute de ani să trateze febra cu chinină. Dar chiar în ziua aceea, l-am văzut pe vrăjitor îngrijind un indian suferind de o rană

enormă, la care unchiul tău şi cu mine am recunoscut simptomul unei boli cunoscută drept incurabilă în ţara noastră. Timp de trei zile, a aplicat o pastă cafenie pe rană şi în a patra zi, ameliorarea era foarte clară. înţelegi, Amy, că m-am gândit imediat la avantajul financiar pe care l-am putea obţine din acest leac fantastic!

- Şi asta vă va permite să vă retrageţi nestânjeniţi de vreo grijă materială?

Jessica încuviinţă.

- îndată ce seminţele pe care ni le-a dat vraciul vor fi cunoscute, cele mai mari întreprinderi farmaceutice se vor bate pentru a obţine dreptul de folosinţă... Nu este viaţa minunată? Totul se aranjează. Stanley este pe picioare, viitorul nostru profesional şi financiar este asigurat, dar mai minunată decât toate este vestea căsătoriei tale cu Carlo. Nu ţi-am spus oare, în momentul când vă prezentam la aeroport, că aveam intuiţia că veţi deveni cei mai buni prieteni din lume?

Amy reuşi de bine-de rău să-şi ascundă ciuda. Izbucnirile certurilor lor neîncetate îi chinuiau memoria.

Ce putea oare să mai aştepte de la viaţă, în afară de singurătate şi supărare, acum că-i fusese luată palida satisfacţie a sacrificiului făcut? Se vânduse, pentru o cauză de acum înainte inexistentă, unui bărbat al cărui temperament nu prevestea nimic bun...

*

* *

A doua zi dimineaţa, Amy şi mătuşa ei ieşiră împreună din coliba în care, în pofida căldurii şi umidităţii, dormise adânc.

A fost de-ajuns să zărească, în mijlocul unui ocean de capete brune, inimitabilă palărie de junglă pentru ca inima să-i bată nebuneşte şi să-i înmoaie picioarele la apropierea soţului ei.

- Bună dimineaţa, fetiţo.

Ca să răspundă aşteptării Jessicăi, îşi învălui soţia într-o lungă privire mângâietoare.

- Bună dimineaţa, Carlo, zise Jessica. Şi felicitări pentru tăria sufletească de care dai dovadă acceptând să cedezi zeului Inti exclusivitatea farmecelor tinerei tale soţii.

Amy roşise. Mătuşa ei, interpretând greşit cauza încurcăturii, adăugă pentru ca s-o consoleze:

- Aveţi răbdare, dragii mei. Indienii au dreptul la atenţia noastră. Apariţia lui Amy a aruncat o rază de speranţă asupra vieţii lor rudimentare. Ce înseamnă pentru noi o zi de întârziere? Ei vor păstra în schimb amintirea unei zeiţe a cărei trecere prin satul lor va fi imortalizată în poveşti şi cântece.

- Mă voi strădui să-mi stăpânesc nerăbdarea, promise Carlo.

Semăna foarte bine cu un jaguar care nu se grăbeşte, ca să se bucure mai mult de atacul final.

- Mulţumesc, Carlo, îl felicită Jessica. Acum, spune-mi unde este soţul meu. Aş vrea să mă asigur că este în stare să înfrunte drumul de întoarcere.

Imediat ce Jessica le întoarse spatele, Carlo îşi schimbă radical atitudinea. Privirea lui se înăspri şi

rosti cu răceală:
- Trebuie să fi aflat de descoperirea mătuşii tale şi de îmbunătăţirea substanţială a situaţiei lor pe care o va aduce aceasta.
- Da.

- Asta-i tot ce ai de spus?
Părea contrariat.
- Trebuie să fi plâns cu siguranţă după libertatea pierdută, deoarece târgul stupid pe care l-ai făcut este de acum înainte fără obiect.
Indiferentă la activitatea femeilor aşezate pe vine în faţa focurilor pe care fierbeau amestecuri de plante şi fructe sălbatice, Amy îşi plecase privirea.
- Regretele nu folosesc la nimic.
Carlo rămânea nepăsător, cu toate că Amy simţea în mod nedesluşit că vorbele rostite de ea nu erau cele la care spera el.
- Haide, să fim rezonabili. Ai acţionat dintr-un imbold necugetat şi eu am greşit când am acceptat. N-aş vrea să-mi încarc conştiinţa obligându-te să suporţi acest climat deprimant. în consecinţă...
Ajuns aici, fălcile lui se încleştară puternic.
- ... cred că este preferabil pentru amândoi să te întorci în Anglia ca să te împaci cu logodnicul tău.
- Dar suntem căsătoriţi!
Stupoarea aproape că-i tăiase respiraţia.
- Oricum, continuă ea, sunt o povară prea grea pentru Toby!
- Doamne, Dumnezeule! Sunt dispus să-ţi redau libertatea, dragă soţie, dar nu conta pe mine să-ţi dau dota care să te facă din nou interesantă în

ochii unui englez fără nici un ban!

- N-am nevoie de banii tăi!

îi făcea impresia unui comerciant care se simte păcălit de calitatea unei mărfi cumpărate în grabă.

- îţi voi restitui cecul cu bucurie! Şi cu aceeaşi ocazie îţi vei redobândi reputaţia de mare seducător.

înfăţişarea lui buimăcită o potoli. Nici nu mai era

supărată, în clipa aceea, că beneficiază de protecţia îngerilor ei păzitori care începeau să înainteze cu un aer ameninţător spre bărbatul cu atitudine ostilă faţă de preţioasa lor zeiţă.

îşi petrecu restul zilei în compania unchiului ei, pornit pe confidenţe.

- Regret foarte mult că am lipsit în momentele când era cea mai mare nevoie de mine, Amy. Cât^ timp erai lângă mama, ai fost liniştea conştiinţei mele. îmi spuneam că puteam să-mi amân întoarcerea cu şase luni, cu un an... Am faţă de tine o imensă datorie de recunoştinţă, draga mea nepoată. Cel puţin dacă aş şti cum să-ţi mulţumesc. Dar ce-şi poate dori soţia omului cel mai bogat şi mai admirat din Peru?

Amy era surprinsă că unchiul şi mătuşa ei, atât de clarvăzători de obicei, nu bănuiau nimic din cearta pe care o avusese cu Carlo şi al cărei ecou părea să mai răsune încă în jur... în ciuda nevoii ei nesfârşite de îmbărbătare, va păstra tăcerea, neîndrăznind să-şi descarce durerea pe umerii aceştia încovoiaţi deja de vârstă.

La căderea serii, bătaia tobelor tulbură atmosfera cu un duruit înăbuşit. Agitaţia creştea, ciozvârte de carne se învârteau pe jăratic, un miros

greu de transpiraţie se degaja din toate corpurile acestea care forfoteau fără încetare, încărcând atmosfera deja irespirabilă pentru tânăra engle-zoaică. N-avea nici cea mai mică idee despre ce îi rezerva sărbătoarea, dar când soţul ei curtenitor veni s-o caute, era prea descurajată ca să-i acorde atenţie.

- Pari tulburată.

Carlo o cerceta fără urmă de compasiune.

- Ca favoritele de altădată condamnate să fie îngropate de vii în mormintele şefilor de trib indieni.

- Ce se întâmplă acolo? se mărgini ea să întrebe, obosită de veşnicele înfruntări verbale cu bărbatul acesta prea agresiv.

- Fiii şi fiicele soarelui o aşteaptă pe zeiţa care poate, cu un singur semn al mâinii, să alunge demonii din inimile lor, glumi el. Le trebuie ceva de adorat: soarele, luna, stelele, orice, chiar şi un idol de ceară gol pe dinăuntru.

într-adevăr, Amy chiar aşa se simţea, moale ca ceara şi golită. Se lăsă condusă, speriată în sinea ei de toate feţele acestea neliniştitoare, însemnate cu picturi rituale sub coroane înalte de pene. Femeile şi copiii nu purtau nici o podoabă. Aşezaţi pe marginea poienii, râdeau şi flecăreau, în timp ce răpăitul tobelor se accentua, un bubuit obsedant, atât de profund încât Amy nu se putu stăpâni, cu riscul de a-şi nemulţumi adoratorii, să nu se apropie de Carlo, strecurându-şi mâna într-a lui.

în calitatea de invitată de onoare, luă loc la mijlocul unei mese uriaşe, avându-i lângă ea pe Carlo, de o parte, pe unchiul şi mătuşa ei de

cealaltă. Deodată, indienii începură să danseze, formând un şir lung, care se ondula în ritmul din ce în ce mai rapid al tobelor. Câteodată, unii dintre ei ieşeau din rând pentru a veni la masă ca să-şi potolească foamea şi setea, înlocuiţi imediat de alţii. Numai cei mai în vârstă lipseau de la acest ospăţ udat cu o băutură cu un aspect smântânos.

- Uşurel, o sfătui Jessica în clipa când Amy ducea paharul la buze. Ajunge o înghiţitură sau două din rachiul de palmier ca să te ameţească.

Dar în faţa privirii sfidătoare pe care i-o aruncase Carlo, se simţi obligată să golească paharul.

- Mai vrei? o întrebă Carlo ridicând o sprânceană.

- Nu... nu, mulţumesc.

Dispoziţia ei se înveselea deja.

Cântecele, dansurile, râsetele şi masa continuau într-o zarvă veselă. Carlo era posomorât. Stanley şi Jessica, în schimb, păreau încântaţi de spectacolul pe care-l oferea tribul în sărbătoare. Femeile aţâţau focurile şi umpleau paharele, copiii se băteau, plângeau, din ce în ce mai agitaţi. Dar principala preocupare a lui Amy era de a reuşi să rămână trează.

Era gata să cedeze puterii hipnotice a întunericului, căldurii, bătăii tobelor, când muzica se opri brusc. Se lăsă o linişte apăsătoare. Apoi tobele începură să bată din nou, făcând de data aceasta să se audă un răpăit sâcâitor, neliniştitor, din ce în ce mai intens.

- Sfântă Fecioară! şopti Carlo.

Ea îi urmări privirea surprinsă şi văzu la rândul

ei şase feţe neînsufleţite scânteind la razele lunii.

- Măştile marilor preoţi incaşi! exclamă el cu un ţipăt înăbuşit. Tezaurul după care aleargă de generaţii căutătorii de comori!

Cele şase măşti se plasară în faţa lui Amy, ca o gardă de onoare.

O auzi pe mătuşa ei şoptind:

- Nu-mi vine să cred!

Toţi aveau privirile aţintite asupra siluetei impresionante care înainta acum spre ei, acoperită din cap până-n picioare cu giuvaieruri strălucitoare. Şeful tribului purta cu mândrie mantia de aur, semn al rangului său. Un colier extraordinar de aur, cercei enormi la urechi, un inel în nas, şi acestea din aur, şi o pereche de mănuşi împodobite cu pietre preţioase completau fantasticul costum.

Amy tresări, copleşită de emoţia extraordinară care stăpânea adunarea. Carlo, ghicindu-i spaima, îi oferi consolarea mâinii lui.

- N-ai de ce să te temi. Soţia zeului soarelui va fi tratată cu tot respectul.

Cuvintele lui liniştitoare îi încălziră inima.

- Nu mi-e teamă... Sunt uluită să văd atâta bogăţie la aceşti oameni aparent atât de săraci.

Spre marea ei uimire, Carlo îşi întoarse privirea de la scena fascinantă care se desfăşura sub ochii lor ca să-i acorde lui Amy toată atenţia lui.

- Nu este atât de neobişnuit. Ţara aceasta este paradisul căutătorilor. Timp de sute de ani, aurul a fost extras din pământ pentru a modela podoabele conducătorilor incaşi. Când unul dintre ei murea,

se săpa un mormânt destul de mare pentru a adăposti, în afară de corpul lui, toate obiectele de aur care reprezentau simbolul înaltei lui funcţii, pentru a se bucura de respectul datorat rangului său şi pe lumea cealaltă. în regiunea aceasta există sute de astfel de morminte. în fiecare an se descoperă comori smulse pământului de apele fluviului. Aceasta îi atrag pe vânătorii de averi.

- în felul acesta au ajuns aceste minunăţii în stăpânirea tribului?

Ea se întoarse din nou spre şeful tribului, împovărat de aur, care înaintase cu îndrăzneală până la garda de onoare. Bărbaţii făcură cerc în jurul lui ca să-l susţină.

- Este imposibil de ştiut. Se poate întâmpla de asemenea ca aceste giuvaieruri să se transmită din generaţie în generaţie de atât de mult timp încât nici măcar indienii să nu-şi amintească de originea lor. în orice caz, costumul

şefului nu este o ţinută obişnuită. Ea este rezervată ocaziilor excepţionale. După cum dovedeşte starea lui de epuizare, plăcile de aur din care este confecţionată mantia sunt extrem de grele.

îşi susţinea comentariile pe un ton care o făcea pe Amy să uite cearta violentă de dimineaţă. între timp, un alai de tineri, acoperiţi de pene şi vopsiţi în culorile războiului, defila prin faţa şefului tribului pentru a depune la picioarele lui platouri încărcate cu obiecte preţioase.

- Cuţitele acelea cu forme ciudate, cu mânerul încrustat cu pietre preţioase, sunt vechi pumnale incaşe; prea tocite ca să mai fie folositoare, erau apanajul nobililor care le purtau la centură.

Discurile acelea din aur erau podoabe pentru urechi. Se purtau în loburile găurite ale urechilor. Ideea acestor loburi chinuite o revoltă. Mâna lui Carlo o strânse imediat pe a ei ca s-o încurajeze. Lui Amy îi reveni atunci în minte amintirea nopţii în care el o iniţiase în tainele iubirii, ale pasiunii, ale dezmierdărilor şi intimităţii fizice...

- Cupele acelea au o particularitate amuzantă, continuă el. Ele au un fund dublu în care erau ascunse pietricele, astfel că agitându-le, puteai atrage atenţia unui servitor ca să te servească din nou.

- Interesant! rosti ea nu fără greutate.

Ar fi vrut atât de mult să scape de vocea aceasta care o încânta. Va avea oare delicateţea să-şi întrerupă comentariile şi să nu acorde atenţie statuetelor care veneau să se adauge tezaurului, bărbaţi şi femei înlănţuiţi, trupuri unite, chipuri extaziate?

- Mă simt copleşit de ruşine pentru compatrioţii mei care au jefuit, au distrus astfel de obiecte minunate ca să le

topească în lingouri. Atâta frumuseţe a dispărut în felul acesta, deoarece lăcomia nu ştie să recunoască ce este unic, inestimabil.

Amy rămânea nemişcată, preocupată să descifreze ceea ce părea un mesaj transmis într-o formă enigmatică. Era posibil oare ca acest soţ încăpăţânat să încerce să se scuze în felul acesta ocolit? îndoiala schimbase oare imaginea pe care şi-o făcuse despre ea?

Nu ştia ce să creadă. Când privirile lor se întâlneau, ţinându-şi respiraţia, cuprinşi de elanul

care-i îndemna unul spre celălalt, interveni Jessica:

- Amy, şeful tribului ţi se adresează ţie. După cum spune Miguel, tribul vrea să ofere zeului Inti cea mai preţioasă podoabă. Ca să fie sigură că o să-i placă, îţi cere să alegi chiar tu darul care l-ar putea mulţumi.

- Dar, mătuşă Jessica, nu pot s-o fac. Ar fi pur şi simplu un furt!

- Mai bine un furt decât închisoarea pe viaţă, interveni unchiul ei. Dacă refuzi, nu ştiu care va fi reacţia lor. De aceea, draga mea nepoată, te rog să-i dai ascultare. Ia orice, un obiect fără importanţă care să nu-ţi apese prea greu conştiinţa.

Ea îl consultă pe Carlo cu privirea, speriată de neliniştea evidentă a unchiului ei şi de murmurul de nerăbdare al mulţimii de indieni.

- Unchiul tău are dreptate, Amy. Atmosfera devine evident ostilă.

El o conduse în faţa şefului tribului şi a acoliţilor lui.

Mâna lui Amy tremura când se întinse spre obiectul cel mai mic, cel mai insignifiant, cel mai apropiat. Când degetele ei prinseră un colier care părea făcut din sticlă

colorată, în jurul ei răsunară exclamaţii de surpriză. îşi ridică ochii, îngrozită, dar mulţimea feţelor zâmbitoare, încântate, îi dădu curaj.

Urmă atunci un vacarm asurzitor de ţipete de bucurie,
o explozie de veselie, continuat de răpăitul neaşteptat al tobelor.

- Bine gândit, observă Carlo pe un ton mai curând dezaprobator. Veniţi, mai bine să ne

retragem în colibele noastre, acum că indienii sunt satisfăcuţi.

- Bravo! se bucură Stanley.

- Voi veni mai târziu în coliba ta, îi spuse mătuşa ei îndepărtându-se cu discreţie. Carlo va aprecia cu siguranţă câteva momente de intimitate cu soţia lui.

Imediat ce unchiul şi mătuşa ei se îndepărtaseră, Amy întrebă cuprinsă de curiozitate:

- Ai ceva să-mi spui?

- Nu tocmai.

Ochii lui negri străluceau primejdios.

- în afară de aceea că în viitor mă voi încrede numai în fapte şi nu în impresii vagi.

- De data asta, de ce mă acuzi? Ti-am simţit schimbarea de atitudine imediat ce am luat obiectul acela ridicol!

- Haide, Amy, ai dat de o mină de aur şi ţi-ai luat partea cea mai bună fără să eziţi! N-o să mă faci să cred că o tânără de lume, crescută în lux nu face diferenţa între un colier de sticlă colorată şi o salbă inestimabilă din smaralde!

Capitolul 10

Şeful tribului ţinuse să trimită o escortă compusă din şase tineri războinici ca s-o apere pe soţia preaiubită a zeului soarelui de nenumăratele pericole ale pădurii. Când ajunseră în apropierea postului comercial, indienii se opriră, făcându-l să înţeleagă pe Miguel că refuzau să pătrundă pe teritoriul celor pe care îi numeau oamenii cu maceta, purtătorii de scuturi de metal de care se frângeau suliţele şi săgeţile lor, cei care le

invadaseră pământurile şi le râvneau aurul, mergând până la a le pângări mormintele strămoşilor.

Amy era atât de năucită de toate evenimentele acestea încât nu reuşi să se liniştească, nici chiar atunci când Carlo porni motoarele elicopterului şi îl ridică încet spre cerul albastru.

- Cum te simţi intrată în legendă? glumi mătuşa ei privind prin hublou.

- Aş vrea să fiu un şoricel ca să pot auzi ce îşi spun pri-

etenii noştri indieni, văzând uimiţi acest animal strălucitor care a înghiţit-o pe soţia favorită a zeului Inti ca s-o ducă în cer!

- Cu fantastica ei pradă de smaralde! îi reaminti unchiul Stanley pufnind în râs.

Era mult mai jovial şi mai liniştit acum că se încheiase aventura din junglă.

- Prefer să nu-mi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla dacă ai fi luat orice altceva dintre obiectele care ţi-au fost prezentate. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că ai fost pusă la încercare, Amy. în calitate de divinitate perfectă şi supranaturală, nu puteai să nu te opreşti dintre toate bijuteriile la cea care, prin valoarea ei, le depăşea cu mult pe toate celelalte.

- Sunt încântată pentru tine, draga mea! exclamă Jessica.

- Ai într-adevăr tot ce-şi poate dori o tânără femeie, zise unchiul Stanley. Un soţ fermecător, bogat, o casă frumoasă, tinereţe, sănătate, frumuseţe şi, pe deasupra, această bijuterie excepţională pe care o vei transmite copiilor tăi...

Amy îşi luă un aer de circumstanţă. Graţie zgomotului motoarelor, Carlo nu putuse auzi aceste cuvinte care n-ar fi întârziat să-i aducă pe buze un zâmbet batjocoritor.

Unchiul şi mătuşa ei, învinşi de oboseală, căzură într-o tăcere somnolentă.

Amy sperase ca întoarcerea acasă să-i aducă odihna şi liniştea de care avea atâta nevoie, dar când coborau din elicopter, un vuiet îndepărtat îi opri locului.

- în mijlocul junglei nu există totuşi alarmă împotriva hoţilor, glumi Jessica, cu ochii voalaţi de somn.

- Este sirena!

Carlo ascultă cu atenţie, alarmat.

- Un accident la mină!

Cum el se avânta în fugă pe alee, Amy se repezi în urma lui. îl ajunse în clipa când pornea Land Rover-d şi abia avu timp să sară pe scaunul de lângă el.

- Vin cu tine!

- Nu văd utilitatea, dar n-am timp de discuţii.

Ea nu avea autoritatea şi cutezanţa lui Sebastian ca să protesteze împotriva vitezei nebuneşti cu care conducea Carlo maşina. Un miros de cauciuc ars urca de la pneurile supraîncălzite. Degeaba se agăţa Amy cu amândouă mâinile de portieră, era scuturată în toate direcţiile, cu respiraţia tăiată de violenţa şocurilor. Traseul acesta frenetic avea cel puţin avantajul că nu permitea nici un dialog, presupunând că în starea taciturnă şi abătută în care se afla, Carlo ar fi dorit să vorbească.

Urletul sirenei devenea din ce în ce mai strident pe măsură ce se apropiau de mină. Când maşina se năpusti pe drumul care cobora în pantă accentuată spre vale, vacarmul deveni insuportabil.

- Valentin!

Carlo apăsă cu putere pedala de frână zărindu-şi prietenul care se agita înnebunit.

- Carlo! Dumnezeule, ce uşurat sunt să te văd aici! O alunecare de teren a îngropat câţiva oameni. Am reuşit să-l scoatem pe unul din ei, dar a fost prea târziu; era mort deja. O echipă de salvare a început imediat săpăturile, dar având în vedere instabilitatea terenului, li s-a cerut prudenţă. Avem puţine speranţe să-i găsim în viaţă pe ceilalţi.

- Teren instabil?

în ciuda tonului liniştit, Amy îi simţea furia înăbuşită.

- Accidentul s-a produs aşadar în zona interzisă? Ştiau totuşi foarte bine că dacă sunt surprinşi lucrând în locul acela, urma expulzarea imediată!

în calitate de adjunct al lui Carlo, Valentin ştia că acesta îl considera în parte răspunzător de catastrofă.

Carlo nu-şi mai pierdu timpul să discute. Demară furios şi îndreptă Land Rover-ul spre extremitatea văii, unde o mulţime de oameni speriaţi şi tăcuţi urmăreau, nemişcaţi şi neliniştiţi, operaţiunile de salvare.

La apropierea maşinii, se dădură la o parte. Cei din echipa de salvare săpau un tunel în îngrămădeala

aceea de pământ alunecos.
- Cine conduce echipa?
- Eu, senor.
Şeful echipei se apropie şi, fără să aştepte să fie întrebat, îşi prezentă raportul.
- Imediat ce am auzit ţipete, ne-am repezit aici. Am văzut o mână ieşind la suprafaţă. Am săpat imediat şi am degajat capul ca să-i permitem omului să respire. Un alt ţipăt ne-a alertat. Am găsit un mort şi alţi doi oameni încă vii. Dintre care unul grav rănit. Continuăm să săpăm, dar terenul este nesigur.
- Câţi oameni mai sunt dedesubt?
- După câte spun supravieţuitorii, unul singur, senor.
- Bine!
Amy îi ghici intenţia şi o cuprinse panica.
- Tunelul se poate prăbuşi dintr-o clipă în alta. Spune-le tuturor să iasă. Vreau ca un singur om să continue în gaura asta de şobolan.
- Unul singur, senor? Mă tem că nu voi găsi un volun-

tar, deoarece fără câţiva camarazi care să-l ajute în caz de nevoie, este o misiune sinucigaşă.

- Nu-i nevoie să cauţi un voluntar. Mă duc eu!

Amy aşteptă un timp care i se păru o eternitate, aşezată pe un scaun pliant plasat pentru ea în apropierea zonei unde avusese loc accidentul. Vocile oamenilor răsunau în jurul ei fără să prindă înţelesul cuvintelor.

Ise aduceau ceşti cu cafea. I se spuneau la ureche cuvinte de încurajare. Unicul doctor al minei îşi părăsi o clipă răniţii pentru a veni să-i

aline neliniştea îngrozitoare care se citea pe figura ei. Dar tot corpul ei, mintea, simţurile, erau paralizate de teamă, de groaza de a-şi pierde soţul, înţelegând în sfârşit că era singurul bărbat pe care-l iubise vreodată.

Atunci se făcu auzit apelul pe care-l aşteptau cu toţii, strigătul lui Carlo cerând ajutor.

- Bravo! A reuşit, îl aduce pe ultimul supravieţuitor.

Amy sări în picioare, gata să se arunce în braţele lui
Carlo, chiar dacă acestea nu se vor deschide ca s-o primească, apoi încremeni, îngheţată de spaimă în faţa lentei şi inevitabilei avalanşe de pământ şi pietre care se pusese în mişcare de-a lungul pantei, astupând definitiv ieşirea...

Ajunsese prima la peretele de pământ şi pietre, scormonind pământul cu mâinile goale, în timp ce minerii, cu energia disperării, smugleau cu lovituri de cazma pietrele mai mari şi mai grele.

La vederea trupului fără cunoştinţă al lui Carlo pe care-l scoteau din haosul acela, Amy simţi că o lasă picioarele.

- Tineţi-vă bine!

Mâna lui Valentin se întinsese în mod miraculos ca s-o susţină.

- Carlo va avea nevoie de dumneavoastră.
- Mulţumesc, Valentin. O să rezist.

Respiră adânc.

- Ştiu că există aici un fel de infirmerie pentru urgenţe. Dar sunt sigură că răniţii se vor simţi mai bine îngrijiţi de Consuela, Dolores şi de mine. Te rog să-i spui doctorului că pacienţii vor fi

transferaţi acasă, împreună cu el desigur, îndată ce vor putea suporta drumul.
Fără să-i aştepte răspunsul, porni în urma doctorului care îşi croia drum printre salvatori. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se străduí să-şi stăpânească lacrimile când zări două trupuri lungite pe sol, pline de pământ, şi care mişcau!
*
* *
Amurgul îşi întindea deja umbrele vineţii când Amy socoti că făcuse tot ce stătuse în puterea ei ca să-i instaleze pe răniţi şi să le asigure confortul în camerele lor.
- Amy, draga mea, dacă aş fi în locul tău, aş face o baie bună urmată de o vizită binemeritată lui Carlo. Ai muncit ca un ocnaş, dar s-ar putea spune că o faci dinadins ca să-ţi eviţi soţul!
Amy roşi.
- M-aş fi dus la Carlo dacă n-ar fi fost atâtea lucruri de pus la punct. Ştiam că se va simţi ca un paşă sub supravegherea ta eficace şi competentă.
- Ca un paşă! se revoltă Jessica. îţi închipui că este plă^t să ai câteva coaste fisurate şi un picior în ghips?
în ciuda imensei sale oboseli, Amy se simţea mai bine de când Jessica îi confirmase diagnosticul doctorului:

starea lui Carlo înlătura eventualitatea unor posibile sechele în viitor; cel mai grav pentru un bărbat cu energia lui era obligaţia de a rămâne câtva timp la pat.
întârzie, gânditoare, într-o baie de spumă. în cele din urmă, ieşi din baie, se şterse şi se repezi să se îmbrace, grăbită să facă primul pas spre

Carlo cât timp mai avea curaj.

în timpul absenţei lui, Dolores îi dusese lucrurile în camera stăpânului şi i-a fost foarte greu să găsească ce-i trebuia. Dar nu mult după aceea, se găsea în faţa uşii lui, cu mâna pe clanţă, gata de ofensivă.

Pentru a păstra efectul surprizei, intră în încăperea mare fără să bată la uşă. Unica lampă aprinsă răspândea o lumină slabă asupra ocupantului nemişcat, dar treaz, al unui pat maiestuos cu baldachin.

Ieşi din umbră, şovăi în faţa privirii uimite care admira apariţia angelică, ghicind sub neglijeul alb formele delicate ale trupului şi oprindu-se asupra decolteului adânc.

El reuşi să-şi revină.

- Fetiţele greşesc jucându-se cu focul! o luă el peste picior. Ar trebui să-ţi faci valizele în loc să-ţi iroseşti farmecele.

- Vrei într-adevăr să plec? suspină ea.

înaintă puţin, fiind acum prea aproape şi în acelaşi timp prea îndepărtată.

- Speram că ţi-ai schimbat părerea.

îţi plecă ochii şi două lacrimi mari se rostogoliră de sub genele lungi.

- Când familiile minerilor vor începe să se stabilească în vale, poate că vei avea nevoie de sfaturile unei femei.

- Fără nici o îndoială, recunoscu el. Dar pentru asta, orice femeie este potrivită.

Refuzul lui îi făcea rău. îi producea o suferinţă de adult

când ea nu încercase decât o ciudă de fetiţă

ofensată. Atunci, ca să se răzbune, alese arma provocării. Se aplecă înainte, oferind privirii lui Carlo spectacolul sânilor ei cu rotunjimi insolente.

- Dacă orice femeie este potrivită, Carlo, de ce n-as fi eu?

O tăcere apăsătoare, teribilă, se abătu asupra încăperii.

Amy se simţea deodată ameninţată, vulnerabilă, ca si cum intrase în cusca leului. Carlo îşi controla greu respiraţia, încordarea corpului îndurerat. Răspunsul lui veni în sfârşit, muşcător.

- Pentru că n-aş suporta să-mi petrec viaţa lângă o statuie de marmură!

Vocea lui vibra de mânie.

- Vino, Amy, apropie-te, îi ceru el. Dovedeşte-mi că eşti capabilă de înflăcărare, de pasiune!

Ea nu-i dădu ascultare imediat. Atâta timp cât rămânea la o distanţă potrivită, era în siguranţă. Oricât de mult îl dorea, putea rămâne aşa ca să-l sfideze, să-l pedepsească pentru asprimea lui. Dar dorinţa fu mai puternică. Se aruncă în braţele lui, care o primiră cu bucurie.

- Te ador, draga mea, mărturisi el cu o voce slabă, înfundându-şi faţa în părul ei parfumat. Eşti „fata mea de aur“, pepita mea.

- Fii cuminte, murmură ea. Rănile o să te doară.

- Singura durere care mă face să sufăr este chinul dragostei... Spune-mi adevărul, eşti sigură că mă iubeşti puţin?

- Oh, da! răspunse ea cu o sinceritate care-i înlătură ultimele îndoieli. Nu ştiam ce înseamnă dragostea înainte de a cădea în ghearele celui căruia i se spune *El Sabio.*

Ea înţelese că glumeşte când îl auzi spunând:

- Am aflat recent că printre mineri circulă un slogan:

Tanto monta, monta tanto, Amy como El Sabio... El este tot atât de important ca ea, ea este tot atât de importantă ca el... Amy ca şi Carlo...

Ea se întristă la amintirea certei care-i opusese în legătură cu venirea femeilor la mină.

Brusc, el îşi pierdu stăpânirea de sine. Cedând exaltării care-l cuprindea, încântat de farmecul corpului ei, de mirosul îmbătător al pielii ei, o prinse de mijloc şi o răsturnă peste el în pat.

- Nu voiam să risc izbucnirea unei revolte lipsindu-i pe mineri de dreptul lor la fericire. Mai cu seamă după ce au văzut cu câtă ardoare ai participat la salvarea mea. Ei ştiu acum, şi ei, că mi-am găsit comoara... !

Izbucni într-un râs devenit răguşit din cauza emoţiei.

De furie, Amy era cât pe ce să-şi retragă mâna zgâriată, cu unghiile rupte, pe care el o ducea la buze.

- Ştiai... ştiai... bâigui ea. Ştiai de la început că eram îndrăgostită de tine...

Carlo o întrerupse cu un sărut care o lăsă fără respiraţie.

- Nimic nu scapă unui căutător perspicace, dragostea mea. Ştiu totul despre tine, tot ce este de ştiut. Am reuşit în sfârşit să-ţi cunosc calităţile unice şi excepţionale, puterile şi slăbiciunile şi mai ales, şopti el plimbându-şi mâna peste corpul ei, mai ales valoarea nepreţuită a comorii mele, a „fetei mele de aur“...

Sfâr[it